

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ
ജീവചരിത്രം
ജസ്റ്റിസ് കെ. ഭാസ്കരപിള്ള

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം

(ജസ്റ്റിസ് കെ. ഭാസ്കരപിള്ള)

ബാല്യം

ബ്രഹ്മജ്ഞാനികൾ കൊടുമുടികളോടു സാധർമ്മ്യം വഹിക്കുന്നവരാണ്. പർവ്വതനിരയിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു ജലമയമായ മേഘമാർഗ്ഗവും വിട്ടു മുകളിലെ വെളിവിലേക്കല്ലേ ഗിരിശൃംഗത്തിന്റെ നോട്ടം. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ പിറന്ന് അദ്ധ്യാത്മമണ്ഡലത്തിലേക്ക് അനുനിമിഷം നേത്രങ്ങളെ ഉന്മീലനം ചെയ്തു കാലം കടത്തുന്ന മഹാന്മാരും അതാണല്ലോ ചെയ്യുക. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാത്മാവിനെ ആയിരത്തി ഇരുപത്തി ഒൻപതാമാണ്ട് ചിങ്ങമാസം പതിനൊന്നാം തീയതി ഭരണിനാൾ കേരളക്കരയ്ക്കു കാഴ്ചവച്ചു. അന്നു ലോകരംഗത്ത് അവതരിച്ച ആ കുഞ്ഞു വളർന്നാണു പിൽക്കാലത്ത് 'വിദ്യാധിരാജൻ' എന്നു പെരുമപെറ്റ 'കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമി'യായിത്തീർന്നത്.

വിദ്വാന്മാരുടേയും ബ്രഹ്മവിത്തുക്കളുടേയും അവതാരംകൊണ്ടു ധന്യമായ മലയിൻകീഴ് 'മച്ചിൽപോനിയത്ത്' വീട്ടിൽ വിദ്യയുടെ ഉറവ് ഒരിക്കലും വറ്റിയിട്ടില്ല. പല പുണ്യാത്മാക്കളുടെ പരിലാളനംകൊണ്ടും പ്രശസ്തവും പാവനവുമായ ഒരു പാരമ്പര്യം ആ കുടുംബത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ദേഹത്യാഗം നേരത്തെ പ്രവചിച്ചു നിയതസമയം തന്നെ പരഗതിയെ പ്രാപിച്ച ഈശ്വരപിള്ള യോഗീശ്വരൻ, നാരായണമൗനി എന്ന സിദ്ധൻ, സ്വാതിതിരുനാൾ രാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായ ഉമ്മിണിനായനാചാര്യൻ മുതലായവർ പോനിയത്തു ഗൃഹത്തിന്റെ പേരു കെട്ടിപ്പടുത്ത പൂർവ്വികരാണ്. പക്ഷേ, വിദ്യയും ദാരിദ്ര്യവും തമ്മിലുള്ള വേഴ്ച പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരു പാവപ്പെട്ട ശാഖ വയറുപിഴപ്പിനു മാർഗ്ഗംതേടി തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ ഉത്തരപ്രാന്തത്തിലുള്ള കൊല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിൽ 'ഉള്ളൂർക്കോട്ട്' കുടിയുറപ്പിച്ചു.

ഉള്ളൂർക്കോട്ടു വീട്ടിലെ നങ്കാദേവിക്കു വാസുദേവശർമ്മ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ സംബന്ധമായി. ആ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച ആദ്യസന്താനത്തിന് അയ്യപ്പൻ എന്നു പേരിട്ടു. പക്ഷേ, വിളിച്ചുവന്നത് കുഞ്ഞൻ എന്നായിരുന്നു; ആ പേരിലാണ് ബാലൻ പിന്നീട് അറിയപ്പെട്ടതും. വാസുദേവശർമ്മയ്ക്കു ജീവിതമാർഗ്ഗം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊല്ലൂർമഠ

ത്തിലെ 'കഞ്ഞിത്തെളി'യും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ദയവും മാത്രമായിരുന്നു ആ കുടുംബത്തിന്റെ ഉടലും ആത്മാവും പിണങ്ങിപ്പിരിയാതെ ചേർത്തുനിർത്തിയത്. 'കുഞ്ഞനെ' കൂടാതെ 'വേലുക്കുട്ടി' എന്ന ഒരാൺ കുഞ്ഞും 'നാണി' എന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയും ആ ദമ്പതി കൾക്ക് ഉണ്ടായതിൽ വേലുക്കുട്ടി ബാല്യദശ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പേ മരിച്ചുപോയി.

പിതാവ് നിസ്സ്വനായ ബ്രാഹ്മണൻ, അമ്മ ദരിദ്രയായ നായർ സ്ത്രീ; വളരുവാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ കഥാനായകൻ ഏറ്റിട്ടുള്ള ക്ലേശങ്ങൾ കുറ ച്ചൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അമ്മയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതലയും ബാല്യ ത്തിലേ അയാളിൽ വന്നുചേർന്നു. സമീപമുള്ള കാടുകളിൽ പോയി പൂപറിച്ചു മാലകെട്ടി കൊല്ലൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഏല്പിക്കുക, താള്, തകര മുതലായ സസ്യങ്ങൾ എങ്ങുനിന്നെങ്കിലും തേടി മഠത്തിലെ അന്തർജ്ജ നങ്ങൾക്കു കൂട്ടാൻ വക സമ്പാദിക്കുക – ഇതൊക്കെയായിരുന്നു ബാലന്റെ ജോലികൾ. ഇവയ്ക്കു പ്രതിഫലമോ നാഴി ഉണക്കലരി ച്ചോറും. മഠത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഉപ്പും മുളകും കൂട്ടി പാകപ്പെടുത്തി, അതുകൊണ്ട് ആ ബാലൻ പുലർന്നു.

ചരിത്രപുരുഷനു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൂര ദിക്കുകളിലെ പള്ളിപ്പുരയിൽ പോകാനുള്ള പ്രായം ബാലനോ, അയ യ്ക്കാനുള്ള പ്രാപ്തി മാതാപിതാക്കന്മാർക്കോ ഇല്ലായിരുന്നുതാനും. മലയാളത്തിലെ അക്ഷരമാല പിതാവിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയതുമു തൽ പള്ളിപ്പുരവിട്ടു മടങ്ങുന്ന മറ്റു കുട്ടികളുടെ ഏടുകൾ നോക്കി പഠി ക്കുക ബാലനു പതിവായി. അങ്ങനെ മലയാളവും തമിഴും വായിക്കു വാൻ അയാൾ വശപ്പെടുത്തി. ഈ സമയം ബാലൻ കൊല്ലൂർമഠത്തിലെ ഉണ്ണികളുടെ സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. പതിവായി ബ്രാഹ്മണബാലന്മാരുടെ പാഠങ്ങൾ 'കുഞ്ഞൻ' മറഞ്ഞുനിന്നു ഗ്രഹി ച്ചുവന്നു. ഈ ഏകലവ്യന്റെ സംരംഭം ദ്രോണാചാര്യസന്നിഭനായ ആ ഗുരു അറിഞ്ഞപ്പോൾ വിദ്യാചോരണത്തിനുള്ള ബാലന്റെ സാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹം ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതുവരെ അവിടെ പഠിപ്പിച്ച പാഠങ്ങളെല്ലാം ആ ദരിദ്രബാലനു ഹൃദിസ്ഥം. ബാലന്റെ അസാധാര ണമായ ധാരണാശക്തി കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ ആ ദേശികൻ അടുത്ത ദിവസം മുതൽ മറ്റു കുട്ടികളുമൊത്തു സംസ്കൃതാദ്ധ്യയനം ചെയ്യു വാൻ 'കുഞ്ഞനേ'യും അനുവദിച്ചു. സിദ്ധരൂപം, അമരകോശം, ലഘു കാവ്യങ്ങൾ എന്നിവ എവിടെച്ചോദിച്ചാലും പറയുവാൻ ക്ഷണകാലം കൊണ്ടു വശപ്പെടുത്തിയപ്പോഴേക്കും അയാൾക്കു പഠനത്തിൽ ഒരു റപ്പും ചിട്ടയും വന്നു. ബാലന്റെ പഠനോത്സാഹം കണ്ടു വിസോദര്യ

നായ ജ്യേഷ്ഠൻ കൃഷ്ണപിള്ള ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ പള്ളിപ്പുരയിലേക്ക് അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അങ്ങനെ കഥാനായകന്റെ വിഹാരരംഗം കൊല്ലൂർ ക്ഷേത്ര സങ്കേതം വിട്ടു നഗരത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു മാറി.

തിരുമധുരപ്പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ പേര് തെക്കൻദിക്കിൽ സുപരിചിതമാണ്. കേവലം ഒരു നാട്ടാശാൻ; എങ്കിലും ഉറച്ച ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രതീതിയാണ് ആ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുക. വിജ്ഞാനേച്ഛുക്കളായ ബാലന്മാർക്ക് ആശാന്റെ പള്ളിപ്പുര ഒരഭയ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. വെറും വൈജ്ഞാനികമായ ഒരു പഠനരീതിയായിരുന്നില്ല അവിടെ; എല്ലാ തുറകളിലൂടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാസനയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയിലായിരുന്നു ആശാൻ. പ്രായം കുറച്ചു മുതിർന്ന ചുറുചുറുക്കുള്ള ഒരു ബാലൻ കളരിയിൽ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ ആശാനും അന്തരാ ഒരാശ്വാസമുണ്ടായി. വല്ല കാര്യങ്ങൾക്കും ആശാൻ പുറമെ പോയാൽ കളരിയിലെ അദ്ധ്യാപനം നോക്കാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ള ആളാണെന്നു കണ്ടതുമുതൽ അയാൾ പള്ളിപ്പുരയിലെ 'ചട്ടമ്പി'(പഴയകാലത്ത് പള്ളിപ്പുരകളിൽ ആശാന്റെ അഭാവത്തിൽ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സിലെ മുതിർന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ അധ്യാപനത്തിനു ആശാൻ നിയോഗിക്കാറുണ്ട്. ആ വിദ്യാർത്ഥിയെ ചട്ടമ്പിള്ള അല്ലെങ്കിൽ ചട്ടമ്പി എന്നു വിളിക്കുന്നു. പാഠം പഠിപ്പിക്കുകയും ചട്ടം പാലിക്കുകയുമാണ് അയാളുടെ ജോലി. ഇന്നത്തെ ക്ലാസ്സ് മോണിറ്ററെക്കാളും കൂടുതൽ അധികാരം ചട്ടമ്പിക്കുണ്ട്) ആയി ഉയർന്നു.

കളരിയിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു പഠിക്കാൻ വളരെയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാത്തിനും ഒരു കൈ നോക്കുവാനുള്ള കഴിവ് അയാളിൽ മുറ്റിനിന്നിരുന്നു. ഗ്രഹിക്കുവാനും ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനും ചട്ടമ്പിയിൽ ഒരു വിശേഷവാസന വികസിച്ചു വന്നതു സഹപാഠികളുടേയും ആശാന്റേയും അഭിനന്ദനം സമ്പാദിച്ചു. പതിഞ്ഞ ദേശ്യരീതിയിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള രാമായണം പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ ആശാന്റെ അന്തഃപുരവാസികൾ ഒരു ഗന്ധർവ്വന്റെ സന്നിധാനം ദർശിച്ചു. സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ സംഗീതമാധുരിയുടെ തരംഗപരമ്പര ആ ഭവനപരിസരത്തെ പുളകംകൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു സമീപവാസികളുടെ ഹൃദയത്തിനു കുളിർമ്മയും ആനന്ദവും പകർന്നു. വിശ്രമസമയങ്ങളിൽ കൂട്ടുകാരുമൊത്തു കടൽപ്പുറത്തും വയൽപ്പാടങ്ങളിലും അലഞ്ഞുതിരിയുക ചട്ടമ്പിക്ക് ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. ശംഖുംമുഖം സമുദ്രത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തിൽ അവ്യക്തമായി എന്തോ ഒരു ശക്തിവിശേഷം അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് അയാൾ കണ്ടു. കണ്ണമ്മൂലപ്പാടത്തിൽ കതിർക്കുലകൾ ഇളങ്കാറ്റിൽ ഇള

കുമ്പോൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ ഒരു കൊച്ചു കവിഹൃദയം നാമ്പിട്ടു തുടങ്ങി. അപ്രമേയവും ദുരവഗാഹവുമായ ഏതോ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രസരം ചുറ്റുപാടും അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. ദൈവമഹിമയെപ്പറ്റി യുള്ള സ്തുതി അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പൊന്തിവന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, രാത്രികാലങ്ങളിൽ പതിവായി ചട്ടമ്പിയെ ആശാന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കാണാതെയായി. സഹപാഠികൾ ഈ വിവരം ആശാനെ അറിയിച്ചു. തന്റെ വത്സല ശിഷ്യൻ ദുർവൃത്തികളിലേക്കു വഴുതിയിറങ്ങിയോ എന്നൊരു ശങ്ക ഗുരുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉയർന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. ചട്ടമ്പിയെ തേടിപ്പിടിക്കാൻ വെട്ടവു മായി ഒരു വിദ്യാർത്ഥിസംഘത്തെ ആശാൻ നിയോഗിച്ചു. അവർ സംശ യമുള്ള സമീപഗൃഹങ്ങൾ പലതിലും തെരഞ്ഞിട്ടും കൂട്ടുകാരനെ കാണായ്കയാൽ കളരിക്കടുത്തുള്ള ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഒരു ഭദ്രകാ ളിക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. പകൽ ആ ക്ഷേത്രപരിസരത്തിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള ചുറ്റി നടക്കുന്നത് അവരിൽ ചിലർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, സന്ധ്യകഴി ഞ്ഞാൽ അതുവഴി പോകാൻതന്നെയും ഭയമായിരുന്നു. നിശയുടെ നിശ്ശ ബ്ദതയിൽ അന്ധകാരം നിബിഡമായി ഉരുകിച്ചേർന്നിരുന്നു. രണ്ടു മൂന്നു നെടുമ്പനകൾ ഭദ്രകാളിയുടെ പള്ളിക്കുടയോ എന്നു തോന്നു മാറ് ആ ക്ഷേത്രമുറ്റത്ത് നിശ്ചലമായി നിന്നു. ചൂട്ടുവെട്ടം തെളിച്ച് അന്വേ ഷകസംഘം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് ദൃഷ്ടികൾ പായിച്ചു. അത്ഭു തമെന്നേ പറയേണ്ടു, വിഗ്രഹത്തിനു സമീപം ഒരു മനുഷ്യരൂപം അവർക്കു ദൃശ്യമായി; കുഞ്ഞൻപിള്ള വിഗ്രഹത്തോടു ചേർന്നു ധ്യാന നിഷ്ഠനായിരിക്കുന്നു. ഭാവസമാധിയിൽ ലയിച്ച യുവാവ് കൂട്ടുകാരുടെ ആഗമനം അറിഞ്ഞതേയില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഓടി ആശാനെ വിവര മുണർത്തിച്ചു. ശിഷ്യന്റെ സാധനാപരിശീലനങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ ഭക്തി മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയും വിവേകലാഭവും നേടുവാനുള്ള ശിഷ്യന്റെ ശ്രമത്തെ ആശാൻ അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

പേട്ടയിൽ അന്നും ആഭിജാത്യമുള്ള പല ഈഴവ കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈഴവഗൃഹങ്ങളിൽ പോയി അവരുമായി സഹഭോ ജനം ചെയ്യുക അന്നൊരു നായർക്ക് ആലോചിക്കാൻതന്നെ വയ്യ. ചട്ട മ്പിയുടെ ഇളന്തലയെ ഈ അവസ്ഥ വല്ലാതെയിളക്കി. മനുഷ്യൻ മനു ഷ്യനെ ജാതികൊണ്ട് എന്തിനു വേലികെട്ടി അകറ്റിനിർത്തണം; അതൊരു പ്രശ്നമായി അയാൾക്ക്. ആചാരങ്ങളിൽ വേരുറച്ച കീഴ്നട പ്പുകളെല്ലാം അറുത്തു മാറ്റേണ്ടത് മാനവസമുദായത്തിന്റെ പുരോഗ തിക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് അയാളുടെ മനസ്സാക്ഷി അനുശാസിച്ചു. അന്ധ വിശ്വാസ ജഡിലമായ പൂർവ്വാചാരങ്ങൾ സ്വാർത്ഥതല്പരരായ ഏതോ

മതാചാര്യന്മാരുടെ ഹീനബുദ്ധിയിൽ നിന്ന് പൊട്ടിമുളച്ചതാണെന്ന് അയാളിൽ ഒരു വിശ്വാസം ഉയർന്നു. നദികൾ സമുദ്രത്തിലെന്നപോലെ ജാതികളെല്ലാം ഒരൊറ്റ ജാതിയിൽ – മനുഷ്യജാതിയിൽ – വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു എന്ന വിചാരം ചട്ടമ്പിയിൽ രൂഢമൂലമായി. പക്ഷേ, യാഥാസ്ഥിതികലോകത്തിന്റെ മർക്കടമുഷ്ടിയെ നേരിടാതെ ഈ ദുരാചാരവലയം ഭേദിച്ച് പുറത്തു ചാടുക അന്നത്ര സുകരമായിരുന്നില്ല. അഥവാ ആരെങ്കിലും സമുദായവഴക്കങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുവാൻ മുതിരുന്നപക്ഷം അയാളുടെമേൽ കരനാഥന്മാരുടെ ശിക്ഷാനിപാതം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളത് നിസ്സംശയമാണ്. ദുരഭിമാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്ത ഈ സാമൂഹ്യബോധത്തെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കാൻ തന്നെ ചട്ടമ്പി തീർച്ചയാക്കി. ഉള്ളിൽ തോന്നിയതു പറയാനും പ്രവൃത്തിയിലൂടെ പകർത്തിക്കാട്ടാനും അയാൾക്കു തെല്ലും മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂട്ടുകാരായ ഈഴവബാലന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങൾ ചട്ടമ്പിയുടെ സ്വന്തം വീടുകളായി മാറി. ആഹാരവും കിടപ്പും പലപ്പോഴും അവരുടെകൂടെയായി. നിർബന്ധമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്കു വിധേയമായിട്ടേ ആയിരുന്നുള്ളൂ ഈ സഹവാസം. മത്സ്യം, മാംസം, മദ്യം ഇവ മൂന്നുമാണ് കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ വിലക്കിനിർത്തിയത്.

മൈസൂർ പപ്പു എന്നു പേരുകേട്ട ഡോക്ടർ പപ്പുവിന്റെ ഗൃഹം പേട്ടയിലായിരുന്നു. ആ വീട്ടിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള നിത്യനായി. ഡോക്ടർ പപ്പുവിന്റെ മൂത്ത സഹോദരനായ പരമേശ്വരൻ, ചട്ടമ്പിയുടെ കളിസെറ്റിൽ ഒരു പ്രധാനിയായിരുന്നു. പരമേശ്വരനുമൊന്നിച്ച് കുഞ്ഞൻപിള്ള ആ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും ഊണുകഴിച്ചുവന്ന വിവരം രാമൻപിള്ളയാശാൻ അറിഞ്ഞപ്പോൾ ശിഷ്യനെ വിളിച്ചുചോദിച്ചു, 'അങ്ങനെ ഉണ്ടായോ' എന്ന്. കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു: "ഞാൻ ആശാന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഉണ്ണാറുള്ള സ്ഥിതിക്ക് എനിക്കവിടെ നിന്നും ആകാമല്ലോ."

പ്രത്യുക്തിക്കു വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ ആശാൻ പരുങ്ങി. സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു സാമൂഹ്യാചാരവിലക്ഷണതകളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്ന അഭിവാഞ്ഛ ആ യുവാവിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങിയ അവസ്ഥ ആശാൻ അറിഞ്ഞില്ല. അവർണ്ണന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും ആഹാരം കഴിച്ചത് വിലക്കപ്പെട്ട പഴം തിന്നതിനെക്കാളും അപകടകരമായി വിവക്ഷിച്ച ആളായിരുന്നു ആശാൻ; ശിഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയാകട്ടെ തകരുന്ന ഒരു തലമുറയുടെ നേരേ തൊടുത്തുവിട്ട മൂർച്ചയേറിയ അസ്ത്രവും. ചട്ടമ്പിയുടെ ഈ വീക്ഷണവ്യതിയാനം പരസ്യമായതോടെ അയാളെക്കുറിച്ചുള്ള വിദ്വേഷകാലുഷ്യം തലസ്ഥാനനഗ

രിയിലെ നായർ ഗൃഹമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഓളംവെട്ടി. 'തൊട്ടുതിന്നു നടക്കുന്ന തെണ്ടി' എന്ന പരിഹാസബിരുദത്തിനു കുഞ്ഞൻപിള്ള പാത്രമായും ഭവിച്ചു. എന്നാൽ ആ യുവാവിൽ അന്നങ്കുരിച്ച ഏകജാതിബോധം പരപ്പും ആഴവുമേറിയ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണമായി അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ സാന്ദ്രമായി അലിഞ്ഞുചേർന്നു.

എല്ലാം പഠിക്കണം, എല്ലാം അറിയണം; അതായി കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു മോഹം. വിജ്ഞാനസമ്പോഷണത്തിനുള്ള ആ അന്തർദാഹം ആവേശിച്ച് അയാൾ അറിവിന്റെ ഉറവുനോക്കി പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. അനന്യസാധാരണമായ ഒരു ഛായാഗ്രാഹിധാരണകൊണ്ട് അനുഗൃഹീതനായ ആ യുവാവിനു കേൾക്കുന്നതും വായിക്കുന്നതും ഒക്കെ എപ്പോഴും ഓർമ്മയിൽ ഒട്ടിനിന്നു; അരക്കിൽ രൂപം പിടിക്കുംപോലെ. മറ്റേതു കാര്യവും സാമാന്യം അറിയാമായിരുന്ന അയാൾക്ക് മറവി എന്നത് എന്തെന്നറിവുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യാദൃശമായ ഈ ഓർമ്മശക്തിയാണ് കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ പിൽക്കാലത്തെ പ്രശസ്തിക്കു കനത്ത കാതൽ ആയിത്തീർന്നത്.

വിനോദഭാഷണങ്ങളിൽ പരാങ്മുഖത, ഹിംസാത്മകമായ വിചാരങ്ങളിലൊ കർമ്മങ്ങളിലൊ വിരക്തി, ജീവജന്തുക്കളോട് അതിരറ്റ കാരുണ്യം, സർവ്വോപരി ബാഹ്യാഭ്യന്തരഭാവങ്ങളിൽ ഒരന്തർമുഖത എന്നീ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ ചട്ടമ്പിയിൽ മൊട്ടിട്ടുനിൽക്കുന്നതായി പ്രേക്ഷകലോകത്തിനനുഭവപ്പെട്ടു. അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജന്തുവിനു തന്നിൽനിന്ന് ഉപദ്രവം നേരിട്ടാൽ, അതുമതി അയാൾക്ക് അനേകദിവസം ഉറക്കം വരാതിരിക്കാൻ. സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം അന്നുതന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ ദൃഢമായിരുന്നു. കായികസംസ്കരണത്തിലും ആ യുവാവിനു ശ്രദ്ധ അല്പമായിരുന്നില്ല. തലപ്പന്ത്, കുഴിപ്പന്ത്, കിളിത്തട്ട്, മൽപിടിത്തം എന്നീ വിനോദങ്ങളിൽ കൂട്ടുകാരുമായി അയാൾ വിഹരിച്ചു വന്നു. പേട്ടയിൽ വലിയ ഉദയേശ്വരം ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിലെ മണൽപ്പരപ്പ് സമവയസ്കരായ ബാലകരുമൊന്നിച്ചുള്ള മൽപിടിത്തത്തിനു പരിശീലനരംഗമായി.

കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു സംഗീതത്തിൽ നൈസർഗ്ഗികമായ വാസന ഉണ്ടായിരുന്നു. അപൂർവ്വരാഗങ്ങൾ പലതും അയാൾക്കു വശമായിരുന്നു. ഭജനമേളയ്ക്കു ഗഞ്ചിറ കയ്യിലെടുത്താൽ താളമേളങ്ങളുടെ മധുരധ്വനിയിൽ അയാളുടെ ഹൃദയം അലിഞ്ഞുചേരും; പരിസരങ്ങളും ബാഹ്യവ്യാപാരങ്ങളും ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് അയാൾ വിസ്മരിക്കുകയായി. കഥകളിയുടെ കേളികൊട്ട് എവിടെ കേട്ടാലും കുഞ്ഞൻപിള്ള അവിടെ

പറ്റും. മുദ്രക്കൈകൾ എല്ലാം അയാൾക്ക് അറിയാം; ആരും പഠിപ്പിച്ചിട്ടല്ല; സ്വയം മനസ്സിലാക്കിയതാണ്. ചിത്രമെഴുത്തിലും ജന്മസിദ്ധമായ അഭിരുചി ചട്ടമ്പിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ ദന്തവേലക്കാരിൽ പ്രസിദ്ധനായ പിണററുംമൂട്ടിൽ നീലകണ്ഠൻ ആശാരിയിൽനിന്നും ഒരു ഗണപതിയുടെ ചിത്രം വരച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ചിത്രരചനയിൽ ചട്ടമ്പി ഗണപതിക്കു കുറിച്ചത്. എന്നാൽ സൗകര്യക്കുറവു നിമിത്തം പടമെഴുത്തു അധികനാൾ തുടരാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു സാധിച്ചില്ല. സംഗീതത്തിലും ചിത്രമെഴുത്തിലും മാത്രം അടങ്ങിനിന്നില്ല കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ കൗതുകം. ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂത്രധാരത്വം വഹിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നുണ്ട്, ആർക്കും ഒരെത്തും പിടിയുമില്ലാതെ; അതെന്താണെന്ന് അറിയണം – അതിലായി അയാളുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും. രാമായണം, ഭാരതം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ച് വേദാന്തചിന്തകനും ഗാനഗന്ധർവ്വനുമായ എഴുത്തച്ഛൻ അവയിൽ ഒതുക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന അദ്വൈതപ്പൊരുൾ അയാൾ മനനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ ചില പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'കൈവല്യനവനീതം' തുടങ്ങിയ തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കാൻ ചട്ടമ്പിക്ക് ഉത്സാഹമുണ്ടായി. വേദാന്തപരമായ ആ ഗ്രന്ഥം അയാൾ വായിച്ചു മതിമറന്നു.

"അന്നൈ ത്തൻ ശിശുവൈ യൈയ്യനാമൈ മീൻ പറവൈ പോല-
ത്തന്നകങ്കരുതി നോക്കിത്തടവിച്ചന്നിതിയിരുത്തി"

എന്ന വരികൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ഉള്ളിൽ തറച്ചു. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അഗോചരമായ രഹസ്യം അറിയണമെങ്കിൽ ദയാവാരിധിയായ ഒരു ഗുരുവിന്റെ കരാവലംബം വേണമെന്ന നിഗമനത്തിൽ അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നു. അത്ര കരുണാനിധിയായ ഒരു ഗുരു എവിടെ? തനിക്ക് ഗുരുവിന്റെ ദർശനവും അനുഗ്രഹവും എപ്പോൾ ലഭിക്കും? ഈ ഹൃദയവിക്ഷോഭത്തിനു പരിഹാരം ലഭിക്കാതെ കുഞ്ഞൻചട്ടമ്പി ഉഴന്നു.

വഴിയേപോകുന്ന കാഷായവസ്ത്രധാരികളെ കുഞ്ഞൻപിള്ള ഉറ്റുനോക്കും; വിശേഷം വല്ലതും അവരിൽ കാണുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ. ചിലപ്പോൾ അവരുടെ പുറകിൽക്കൂടി അയാൾ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കും. വെറും യാചകന്മാരേയും അയാൾ അനുഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്; കാക്കയുടെ കൈയിലും കരു കാണുമല്ലോ എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം. എങ്കിലും എല്ലാ ദിവസവും കുളിച്ചു ഭസ്മഭൂഷിതനായി വൈകുന്നേരം കൊല്ലൂർ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ ഭജനയ്ക്കെത്താതിരിക്കില്ല. ഒരു ദിവസം ജഡാധാരിയായ ഒരു വൃദ്ധൻ അമ്പലത്തിന്റെ നടയിൽ ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുന്നത് കുഞ്ഞൻപിള്ള കണ്ടു. ആ സന്യാസിയെ പരിചരിച്ചു ചട്ടമ്പി

കുറച്ചുദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. യോഗി അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടസമയം തനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ഉപദേശം നൽകണമെന്ന് കുഞ്ഞൻപിള്ള അർത്ഥിച്ചു. അഞ്ജലിബദ്ധനായി മുമ്പിൽനിന്ന ബാലനെ തലോടി ക്കൊണ്ട് ആ സന്യാസി പറഞ്ഞു:

"കുഞ്ഞേ! നിനക്കു ഞാൻ ഒരു മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു തരാം. അത് നീ സിദ്ധിവരുത്തുക. നിനക്ക് എല്ലാം അതുകൊണ്ടുണ്ടാകും."

ബാലാസുബ്രഹ്മണ്യമന്ത്രം ആണ് സന്യാസി ഉപദേശിച്ചത്. അതൊരു അപൂർവ്വമന്ത്രമായിരുന്നു. ദീക്ഷ തുടങ്ങി യഥാകാലം മന്ത്ര സിദ്ധി വരുത്തിയപ്പോൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കുതന്നെ തോന്നി തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണർവ്വും ഓജസ്സും ഓളം വെട്ടുന്നുണ്ടെന്ന്. ചട്ടമ്പിയിൽ വന്ന ഈ പരിവർത്തനം മറ്റുള്ളവർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു. കുട്ടികൾക്കു പനി വന്നാൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള ഭസ്മമിട്ടു ഭേദമാക്കും. ബാധോപദ്രവ ങ്ങൾ മാറ്റുവാൻ ആളുകൾ ചട്ടമ്പിയെ തേടുകയായി. കുഞ്ഞൻപിള്ള ഒരു സുബ്രഹ്മണ്യോപാസകനാണെന്നും എന്തോ ഒരു സിദ്ധി അയാൾക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും സമീപവാസികൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ഷണ്മുഖദാസർ" എന്ന പേര് കുഞ്ഞൻപിള്ളയും കൈക്കൊണ്ടു. അതോടുകൂടി സന്ന്യാസവൃത്തി അവലംബിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹവും അയാളുടെ ഹൃദയതലത്തിൽ ഉദിച്ചു. പക്ഷേ, കുഞ്ഞൻപിള്ള ഋണബ ദ്ധനാണ്; അമ്മയുടെ നിത്യവൃത്തിക്കു വകതേടേണ്ട പ്രഥമകർത്തവ്യം അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കി. ഭക്തിയും വേദാന്തവുംകൊണ്ടു വയറുകഴി യുമോ? തന്റെ അഭിലാഷം തല്ക്കാലം നിരോധിച്ചിട്ട് ചട്ടമ്പിക്കു തൊഴിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം

തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിന്റെ ഒത്ത മദ്ധ്യത്തിൽ തലപൊക്കി നിൽക്കുന്ന പുത്തൻകച്ചേരി അനേകസഹസ്രം ജനങ്ങളുടെ കഠിനമായ കായികാധ്വാനത്തിലൂടെ ഉയർന്നു രൂപമെടുത്തതാണെന്ന ബോധം ഇന്നു കാണുന്നവർക്ക് ഉണ്ടാകുമോ എന്തോ? തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിലെ ദിവാൻജിമാരിൽ പ്രശസ്തനായ രാജാ സർ ടി. മാധവരായരുടെ കാലത്തായിരുന്നു ഈ രമ്യഹർമ്മ്യത്തിന്റെ നിർമ്മിതി. ചെങ്കൽച്ചൂളയിൽനിന്നും ചുടുകട്ടകൾ കൊണ്ടുവരാനും മണ്ണു ചുമന്നു കൂട്ടുവാനും ചുറുചുറുക്കുള്ള ഏറെ ബാലന്മാരുടെ സേവനം ആവശ്യമാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ നഗരപ്രാന്തത്തിൽനിന്നും മുതിർന്ന ബാലന്മാർ അങ്ങോട്ടുതിരിക്കയായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ തള്ളൽമൂലം കുഞ്ഞൻപിള്ളയും പണിക്കു ചെന്നുപറ്റി. ജ്ഞാനാന്വേഷണനിരതനായ അയാൾക്കു ഭാരമെടുപ്പു തീരെ യോജിച്ചതായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അമ്മയെ പുലർത്താൻ വഴികാണാതെ പോയതാണ്. പിൽക്കാലത്തു സ്വാമികൾതന്നെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു – ഇ കച്ചേരി പണിക്കു ഞാനും മണ്ണു കുറച്ചു ചുമന്നിട്ടുള്ളവനാണ് – എന്ന്.

കൂലിജോലി അഭിമാനപ്രദമായി കഥാനായകനു തോന്നിയില്ല. തന്നിമിത്തം പണിനിർത്തി വീണ്ടും വീട്ടിലേക്ക് അയാൾ മടങ്ങി. ഗുസ്തിയും വേദാന്തവുമായി നടക്കാതെ എന്തെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ നോക്കണമെന്ന് അമ്മയും നിർബന്ധിച്ചു. വീടു പുലർത്താൻ തന്റെ മകന് ഒരു വഴി ലഭിക്കണേ എന്ന് ആ സാധ്വി മനമുറ്റു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ അഭ്യർത്ഥന ഫലിച്ചു എന്നുതന്നെ പറയാം. നെയ്യാറ്റിൻകര രജിസ്റ്റർ കച്ചേരിയിൽ അക്കാലം എഴുത്തുജോലിയിലായിരുന്ന കൃഷ്ണപിള്ള വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാമെന്നേറ്റു. ആധാരമെഴുത്ത് സമ്പദുൽപാദകമായ ഒരു ജീവിതവൃത്തിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള ആ തൊഴിലിൽ ഉയർന്നാൽ വീട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യം അസ്തമിക്കുമെന്നു കൃഷ്ണപിള്ളയും ഉറച്ചു. ആ ഘട്ടത്തെ കൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെ സ്മരിക്കുന്നു:

“അമ്മയുടെ നിർബ്ബന്ധമനുസരിച്ച് കുഞ്ഞൻപിള്ളചട്ടമ്പി എന്റെ കൂടെ ആധാരമെഴുതാൻ പോന്നു. നെയ്യാറ്റിൻകരയിലും ഭൂതപ്പാണ്ടി യിലും എന്നോടൊരുമിച്ച് ആധാരമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആധാരമെഴുത്ത് ഗവൺമെന്റ് ജോലിയല്ല. ഒരു ആധാരമെഴുതിയാൽ ഒരു പണം പ്രതി ഫലം കിട്ടും. ഷണ്മുഖസുന്ദരംപിള്ള എന്നൊരാൾ നാല്പത്തഞ്ചാമാണ്ട് നെയ്യാറ്റിൻകര രജിസ്ട്രേഷൻ ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്നു. കുഞ്ഞന്റെ കയ്പട കണ്ടു അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹവും ഒരു സുബ്രഹ്മ ണ്യോപാസകനായിരുന്നു. കുഞ്ഞനും അന്ന് ഏതാണ്ടൊക്കെ ഉപാസ നയുണ്ട്. എന്റെകൂടെ ആദ്യത്തെ ദിവസം ആധാരമെഴുതിയവകയിൽ എട്ടു പണം കിട്ടി. അത് അത്ര സാധാരണയല്ല. കിട്ടിയതു വീട്ടിൽ അയച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് പതിവ്. വേദാന്തിയായ ഷണ്മുഖസുന്ദരം പിള്ള കുഞ്ഞന്റെ നടപടിയിൽ സന്തോഷിച്ച് രജിസ്ട്രാഫീസിൽ സ്വകാ ര്യമായ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തു. ആധാരം എഴുതിയാലും ശരി, ഇല്ലെ ങ്കിലും ശരി, കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് എട്ടു ചക്രം വൈകുന്നേരം ആഫീ സിൽ നിന്നും കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അത്. കുഞ്ഞൻപിള്ള എഴുതാൻ മടികാണിക്കാറില്ല. എന്നാൽ ആധാരം എല്ലാവർക്കും എഴു താൻ കിട്ടിയില്ലെന്നുവരും. കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് എട്ടുചക്രം കിട്ടിയാൽ അന്ന് ഒരു കാശും കിട്ടാത്ത കൂട്ടുകാർക്ക് അതിൽനിന്നും ഒന്നും രണ്ടും ചക്രം വീതിച്ചുകൊടുക്കും. ഞാൻ ഇതുകണ്ടു പലപ്പോഴും ദേഷ്യപ്പെ ട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ‘അവർക്കു പട്ടിണി നമുക്കു പട്ടിണിപോലെ തന്നെ യല്ലെ’ എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞ് എന്റെ കാലുപിടിക്കും.”

അന്യരുടെ ദുഃഖം തന്റേതായി കാണുവാനും രണ്ടിനും തമ്മിൽ അഭേദം കല്പിക്കുവാനും സ്വാമികൾക്ക് അന്നേ കഴിഞ്ഞിരുന്നു; അദ്വൈ തഭാവനയുടെ ഒരു സ്ഫുരണം തന്നെ അതും.

ഭൂതപ്പാണ്ടിയിലും ജ്യേഷ്ഠനുമൊന്നിച്ച് കുഞ്ഞൻപിള്ള ആധാര മെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ വാസം ഒരുതരത്തിൽ ചട്ടമ്പിക്ക് അനു ഗ്രഹമായിരുന്നു. തമിഴ് ഭാഷയിലുള്ള കയ്യെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിഷ്പ്ര യാസം വായിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അവിടെവച്ചാണ് വശപ്പെടുത്തിയത്. അക്കാലങ്ങളെപ്പറ്റി കൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്നതു നോക്കുക:

“ഭയമെന്നുള്ളതു കുഞ്ഞനില്ല. ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽ എന്നോടുകൂടി അധികനാൾ താമസിച്ചില്ല. അക്കാലത്ത് അവിടെ അതിശക്തിയായി അടിച്ചിരുന്ന കാറ്റ് കുഞ്ഞന് അസഹനീയമായിത്തോന്നിയിരുന്നു. അവിടെ താമസിച്ചാൽ അയാൾ പെട്ടുപോകുമെന്നുപോലും എന്നോടു സങ്കടം പറഞ്ഞു. എനിക്ക് കുഞ്ഞനെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കയയ്ക്കാൻ

മനസ്സായിരുന്നില്ല. കാരണം അവൻ അവിടെ ചെന്നാൽ ഒരുമാതിരി ഗുസ്തിയും വേദാന്തവും തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞുള്ള നടപ്പും പ്രസംഗവും ഒക്കെയാണ് ജോലി എന്നെനിക്കറിയാം. അതിനാൽ നെയ്യാറ്റിൻകര പോയി താമസിപ്പാൻ ഞാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം രാത്രി അവിടെനിന്നും പുറപ്പെടാൻ ഭാവിച്ചു. അന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽനിന്നും തനിയെ നെയ്യാറ്റിൻകരവരെ ഒരുത്തരും നടക്കുമാറില്ല. ഞാൻ രാത്രിപോകണ്ടാ എന്നു വിലക്കി. സാരമില്ല, എന്നെ ആരും പിടിച്ചുതിന്നുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. നെയ്യാറ്റിൻകര എത്തി കുഞ്ഞനിൽനിന്നും എഴുത്തുകിട്ടുന്നതുവരെ എനിക്ക് ഒരു സമാധാനവും വന്നില്ല. ഉടൻ എഴുത്തു വന്നുചേർന്നു.''

ആധാരമെഴുത്തു ജോലി കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു മുഷിഞ്ഞു; ഒരുത്സാഹവും അയാൾ അതിൽ കണ്ടില്ല. ഒരസാധാരണമായ ചിന്താശീലമാണ് അയാളിൽ വളർന്നുവന്നത്. ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു ചൈതന്യവിശേഷം ചട്ടമ്പിയുടെ മനസ്സിൽ സദാ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരു ജീവിതം അഭികാമ്യമായി അയാൾക്കു തോന്നി. കുഞ്ഞൻ പിള്ള അസ്വസ്ഥനായി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോന്നു. വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ വീണ്ടും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കാഠിന്യം അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

ഒരു മാസം സർക്കാർജോലി നോക്കാനും ഇക്കാലം ചട്ടമ്പിക്ക് സംഗതിയായി. സർ ടി. മാധവരായരുടെ ഭരണകാലാവസാനം. ഹജൂർക്കച്ചേരിയിൽ കുറെ കണക്കപ്പിള്ളമാരെ എടുക്കാൻ ദിവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കണക്കിലും ഭാഷയിലും സാമാന്യ യോഗ്യതയുള്ള ഏതാനും ബാലന്മാർ പരീക്ഷയ്ക്കു ഹാജരായി. എല്ലാവർക്കും കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ ദിവാൻതന്നെ ഇട്ടുകൊടുത്തു. ശരിയായ ഉത്തരവുമായി കുട്ടികൾ എത്തി. അവരിൽ നിന്നും യോഗ്യത അനുസരിച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ദിവാൻ കുഴങ്ങി. വീണ്ടും ചില കഠിനമായ കണക്കുകൾ അദ്ദേഹം അവർക്ക് ഇട്ടയച്ചു. അടുത്ത ദിവസവും ശരിയായ ഉത്തരവുമായി ഉദ്യോഗാർത്ഥികൾ വന്നു. ഉത്തരങ്ങളെല്ലാം ഏകരൂപമായിരുന്നതുകണ്ട് ആരുടെയോ കൗശലം അതിലുണ്ടെന്നു ദിവാൻ ഊഹിച്ചു. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന ഒരു യുവാവിന്റെ പണിയാണിതെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞ ഉടനെ ചട്ടമ്പിയെ വരുത്തി ഒരു പരിശോധന നടത്തി. വെറും കൈവിരൽ മാത്രം മടക്കി ഇട്ടകണക്കിനെല്ലാം ചട്ടമ്പി ശരിക്ക് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ദിവാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഉടൻതന്നെ ആ യുവാവിനെ നാലു സർക്കാർ രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു കണക്കപ്പിള്ളയായി അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. മാസാവസാനം ചട്ടമ്പിയുടെ

സാമർത്ഥ്യത്തെ പരിഗണിച്ചു പാരിതോഷികമായി പത്തുരൂപാ നൽകി. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിയാകട്ടെ തന്റെ വേതനമായ നാലു രൂപാ എടുത്തിട്ട് ബാക്കി ആറുരൂപാ തിരികെ കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അനർഹ മായ പ്രതിഫലേച്ഛ ചട്ടമ്പിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ ജോലി അധികകാലം കഥാനായകനു തുടരേണ്ടി വന്നില്ല. കണക്കപ്പിള്ളയുടെ മേലധികാരി ത്രിവിക്രമൻ തമ്പി എന്ന വിശ്രുത നായ ഒരു പരാക്രമിയായിരുന്നു. ചട്ടമ്പി കുറച്ചുദിവസത്തെ അവധി വേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തോട് അപേക്ഷിച്ചു. അവധി അനുവദിക്കുന്നത ല്ലെന്നു തമ്പി ശഠിച്ചു. അവധി കൂടിയേതീരൂ എന്ന ചട്ടമ്പിയുടെ നിർബ ന്ധത്തിന് 'ഞാൻ നാളെ ഇവിടെ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ തന്നെ ആ സ്ഥാനത്തു കാണണം' എന്നു എന്നു മേലാധികാരി ഗർജ്ജിച്ചു. ഔദ്യോഗിക പ്രഭാവവും പ്രൗഢിയും കേവലം ശുഷ്കതൃണമായി ഗണിച്ച ആ യുവാവിനെയുണ്ടോ ഈ ഗർജ്ജനം അസ്തധൈര്യനാ ക്കുന്നു. ചട്ടമ്പിയുടെ പ്രത്യുത്തരം ഇതായിരുന്നു: "ഇനി ഞാൻ എപ്പോൾ അവിടെ വന്നിരിക്കുമോ അപ്പോൾ എന്നെ നോക്കിക്കൊ ള്ളണം." താൻ കണക്കപ്പിള്ളയാകാൻ ജനിച്ചവനല്ലെന്ന ആത്മാഭിമാ നവിജൃംഭണം ചട്ടമ്പിക്കുണ്ടായി; ജോലി വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് അയാൾ കച്ചേരി വിട്ടു.

ഇക്കാലത്ത് പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ഉത്സാഹത്തിൽ 'ജ്ഞാനപ്രജാഗരം' എന്ന പേരിൽ ഒരു സമാജം തലസ്ഥാനനഗരി യിലെ യുവസഹൃദയന്മാർ സമാരംഭിച്ചു. ജ്ഞാനാന്വേഷകരായ യുവാ ക്കന്മാർക്ക് പ്രസ്തുതസമാജം ഒരു അഭയകേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. മതപ്ര ബോധനപരങ്ങളായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ, സംഗീതപാഠങ്ങൾ, വേദാ ന്തപ്രവചനങ്ങൾ എന്നിവ സമാജത്തിൽ സാധാരണമായി. ചട്ടമ്പിയും ഈ സമാജത്തിൽ ചെന്നുപറ്റി. പിൽക്കാലത്ത് പേരെടുത്ത പ്രൊഫ സർ സുന്ദരംപിള്ള അന്ന് ഒരു കോളേജുവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു വന്നു. വിവാ ദപടുവായ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സമുചിതമായ രംഗം ലഭിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള തത്ത്വശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദ മായ വിവരങ്ങൾ ചട്ടമ്പി യുവസ്നേഹിതന്മാരിൽനിന്ന് ശേഖരിക്കു കയും അവ നോട്ടുബുക്കുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. സൽസംഗമമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ വിദ്യാർജ്ജനവിഷയത്തിൽ പ്രധാന ഉപാധി. അന്നു റസിഡൻസിയിൽ മാനേജരായിരുന്ന തൈക്കാട്ട് അയ്യാവ് സമാജത്തിൽ വേദാന്തവ്യവഹാരം നടത്തി വന്നത് വിചാര ണശീലന്മാർക്ക് ഉന്മേഷദായകമായിരുന്നു. ഒരു ഹഠയോഗിയും സുബ്ര

ഷണ്ട്യോപാസകനുമായ അയ്യാവുമായുള്ള സമ്പർക്കം യോഗമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിനു ചട്ടമ്പിക്കും സൗകര്യം നൽകി. അയ്യാവിനെ സമീപിച്ച് യോഗാസനങ്ങൾ സമ്പ്രദായരീത്യാ മനസ്സിലാക്കിയതുകൂടാതെ തമിഴിലുള്ള വേദാന്തചിന്താരീതിയെപ്പറ്റി ഒരു പ്രാഥമിക ജ്ഞാനവും കുഞ്ഞൻപിള്ള സമ്പാദിച്ചു. നിരന്തരമായ അഭ്യാസം കൊണ്ട് മെയ്യ് നല്ലപോലെ വഴങ്ങിവന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് ഏതു യോഗാസനം കാണിക്കുവാനും അന്യാദൃശമായ ഒരു ലാഘവവും പാടവവും കൈവന്നു. ചില തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കി ഇതിനിടെ ഗുസ്തിമാർഗ്ഗങ്ങളും അദ്ദേഹം വശപ്പെടുത്തി.

തമിഴ് ഭാഷയോട് ഒരു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി ആധാരമെഴുത്തിനു തെക്കൻദിക്കിൻ സഞ്ചരിച്ച കാലം മുതൽ തന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ മുളച്ചുവന്നു. ആ ഭാഷാപഠനം എങ്ങനെ ദൃഢമാക്കാമെന്നുള്ളതിലായി ചട്ടമ്പിയുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും. തമിഴിലെ തിളക്കവും പഴക്കവുമേറിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊടുംതമിഴിലുള്ള പ്രാചീനകൃതികളായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ കെട്ടുറപ്പുള്ള വ്യാകരണപരിജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. അതിന് ഒരു തമിഴ് പണ്ഡിതന്റെ കരാവലംബം അദ്ദേഹത്തിനു തേടേണ്ടിവന്നു. അന്ന് തിരുവനന്തപുരം കോളേജിലെ തമിഴ് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന സ്വാമിനാഥദേശികരെ (അദ്ദേഹവും ജ്ഞാനപ്രജാഗരത്തിനു ചിലപ്പോൾ കൂടിയിരുന്നു.) ചട്ടമ്പി തന്റെ അഭിലാഷം അറിയിച്ചു. ഉൽക്കർഷേച്ഛുവായ ആ യുവാവിന്റെ അപേക്ഷ ദേശികർ തിരസ്കരിച്ചില്ല. ദേശികരുടെ മഠത്തിൽ നിത്യവും ചട്ടമ്പി എത്തി. ഇലക്കണശാസ്ത്രം വിശദമായി ദേശികർ പറഞ്ഞുകൊടുത്തത് ചട്ടമ്പിയുടെ പ്രകാശമേറിയ പ്രതിഭയിൽ പ്രതിഫലിച്ചുനിന്നു.തമിഴിലെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുതലായവയിൽ ഗാഢമായ പരിചയം നേടുവാൻ ചട്ടമ്പിക്ക് അധികകാലം വേണ്ടിവന്നില്ല. ആത്മജ്ഞാനം ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചട്ടമ്പിയുടെ ഉത്ഹാസം ആ യുവാവിനെ ദേശികരുടെ സ്നേഹഭാജനമാക്കിത്തീർത്തു.

കുറച്ചുകാലത്തെ പഠനംകൊണ്ട് സകല അറിവിന്റേയും പ്രഭവസ്ഥാനം തമിഴ്ഭാഷയാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ ചട്ടമ്പി എത്തിച്ചേർന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷ മഥനം ചെയ്തു കറകളഞ്ഞ വിജ്ഞാനസുധ സമ്പാദിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ദൈവമഹിമയെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന തിരുക്കുറളും, കമ്പർ, പട്ടണത്തുപിള്ളയാർ, നക്കീരർ മുതലായവരുടെ കവിതകളും ഇമ്പമായി കഥനം ചെയ്യുവാൻ ചട്ടമ്പിക്ക് ഒരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേദാന്തപാടലുകൾ സ്വയം പാടി

പ്പാടി കുഞ്ഞൻപിള്ള മദോന്മത്തനായി തുള്ളിക്കളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിന്റെ ബാഹ്യഭംഗിയും ഭാവഗൗരവവും സുന്ദരമായി അന്ത രംഗത്തിൽ സമന്വയിച്ചപ്പോൾ ആ അനർഘവിഭവത്തിന്റെ കേദാരമായ തമിഴ്നാട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം ഒരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന മോഹം കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ അങ്കുരിച്ചു. ഗുരുവിനെ ഈ അഭിലാഷം ഉണർത്തിയതിൽ യഥാവസരം ആരെയെങ്കിലും കൂട്ടി പാണ്ടിയിൽ അയയ്ക്കാമെന്ന് ദേശികർ ശിഷ്യനെ സമാശ്വസിപ്പിക്കു കയാണ് ചെയ്തത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചട്ടമ്പിയുടെ ഇച്ഛാനിവൃത്തിക്കു സംഗതിയായി. തമിഴ് നാട്ടിൽ നിന്ന് നവരാത്രി വിദ്വത്സദസ്സിനു സുബ്ബാ ജടാപാഠി എന്ന ഒരു മഹാവിദ്വാൻ അക്കൊല്ലം തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നു. വേദ വേദാന്തപാരംഗതനും അപാരപണ്ഡിതനുമായ സുബ്ബാജടാപാഠികൾ ഇദംപ്രഥമമായിട്ടാണ് നവരാത്രിസദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വരിക. തർക്ക ത്തിനും വേദാന്തപ്രഭാഷണങ്ങൾക്കുമായി വിദ്വാന്മാർ സമ്മേളിക്കുന്നതു കാണുവാനും കേൾക്കുവാനും ജിജ്ഞാസുക്കളായ യുവാക്കന്മാർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. സ്വാമിനാഥദേശികരോടൊന്നിച്ച് കുഞ്ഞൻപിള്ളയും വിദ്വത്സദസ്സിന്റെ ഒരറ്റംപറ്റി നിന്നു. ജടാപാഠിയുടെ വശ്യമായ വാഗ്വൈ ഭവവും മനോധർമ്മവിലാസവും കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ദേശികർ മുഖേന ആ പണ്ഡിതവരേണ്യന്റെ പരിചയം ചട്ടമ്പി സമ്പാ ദിച്ചു. പ്രഥമ പരിചയത്തിൽത്തന്നെ മേധാവിയും വിനയസമ്പന്നനു മായ ഒരു യുവാവാണ് നവപരിചിതൻ എന്നു ജടാപാഠികളും മനസ്സി ലാക്കി. കുറേനേരത്തെ സംഭാഷണംകൊണ്ടു പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ വാത്സല്യമാണ് ആ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന് കുഞ്ഞൻപിള്ളയിലുണ്ടായ ത്. ഒടുവിൽ തന്റെ സ്വദേശമായ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിലേക്കു പോരുന്നുണ്ടോ എന്നു ജടാപാഠികൾ ചട്ടമ്പിയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ ആ യുവാവിന്റെ കരതലങ്ങൾ മുകുളീകൃതങ്ങളാകുകയും നയനങ്ങൾ ആനന്ദബാഷ്പം കൊണ്ടു തിളങ്ങുകയും ചെയ്തു. ദേശികരുടെ ആശീർവാദവും വാങ്ങി കുഞ്ഞൻപിള്ള സുബ്ബാ ജടാപാഠിയെ അനുഗമിച്ചു.

ഈ മഹൽസമാഗമം കഥാനായകന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രധാന വഴിത്തിരിവുതന്നെയായിരുന്നു. സുബ്ബാ ജടാവല്ലഭർ എന്ന പേരിലാണ് ജടാപാഠികൾ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ വിദിതനായിരുന്നത്. ആന്ധ്രായിൽ നിന്ന് ബ്രാഹ്മണരുടെ പൗരോഹിത്യം വഹിക്കുവാൻ ജടാവല്ലഭകു ടുംബം കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ കൂട്ടിക്കൽ തെരുവിൽ വന്നതുമുതൽ തെന്നി ന്ത്യയിലെ പേരുകേട്ട വിദ്വാന്മാരുടെ ആസ്ഥാനമായി ആ സ്ഥലം. വേദം, വേദാന്തം, തർക്കം, വ്യാകരണം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ജടാവല്ലഭ

രോട് കിടപിടിക്കുവാൻ തമിഴ് നാട്ടിൽ അന്നാരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലോക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ പ്രഗത്ഭമതികളായ അനേകം പേർ ജടാപാഠിയുടെ മഠത്തിൽ ഇടതടവില്ലാതെ വന്നുംപോയുമിരുന്നു. ശാസ്ത്രീയമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾകൊണ്ടു സദാ മുഖരിതമായ ആ ഗൃഹപരിസരം കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ വികസ്വരമായിവന്ന സാംസ്കാരികപ്രതികരണങ്ങൾക്കു വളംവച്ചു. തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഉള്ള എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഗാഢപരിജ്ഞാനം ചട്ടമ്പി നേടിയത് ഇവിടെനിന്നാണ്. ഇരുമ്പാണല്ലോ ഇരുമ്പിന്നു മൂർച്ച കൂട്ടുന്നത്.

കല്ലടക്കുറിച്ചിയിലെ വാസം യഥാർത്ഥത്തിൽ ചട്ടമ്പിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിന്റെ ബലിഷ്ഠമായ അസ്തിവാരം ഉറപ്പിച്ചു. ജടാപാഠികളുടെ അന്തേവാസിയായി മൂന്നുനാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സ്വതസിദ്ധമായ വാസനയെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ ചട്ടമ്പിക്കു കഴിഞ്ഞു. ശിഷ്യന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവവും വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയും അയാളെ ഗുരുവിന്റെ പ്രീതിപാത്രമാക്കിത്തീർത്തു. ഗുരുവിനാണെങ്കിൽ ശിഷ്യനെ വേർപിരിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ വിഷമവുമായി. ജടാപാഠികളുടെ മഠത്തിനു സമീപം അന്നൊരു യോഗീശ്വരൻ യോഗനിഷ്ഠയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും കുഞ്ഞൻപിള്ള സമ്പാദിച്ചു. ആ യോഗീശ്വരനിൽനിന്ന് തമിഴ് രീതിയിലുള്ള യോഗമുറകളും ചട്ടമ്പി മനസ്സിലാക്കി. കൂടാതെ അന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന സംഗീതോപകരണങ്ങളെല്ലാം പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള കരവിരുതും ചട്ടമ്പി അവിടത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. എല്ലാം ഒരു മറവി തീർക്കൽ ആയിരുന്നു; അതുകൊണ്ട് ആരോഗ്യപൂർണ്ണവും ബലിഷ്ഠവുമായ ആ പ്രതിഭയ്ക്ക് നൂതനമായി ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹർഷികല്പനായ ജടാപാഠികൾ തന്റെ പാത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവ മുഴുവനും ശിഷ്യനിൽ പകർന്നപ്പോൾ തിരിയിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ പന്തം തന്നെയായി ശിഷ്യൻ. അഭ്യാസപൂർത്തിക്കുശേഷം വിടവാങ്ങുവാനെത്തിയ ശിഷ്യനിൽ വിദ്യാസംസ്കാരാദികളിൽ ഉപസ്ഥിതി നേടിയ ഒരു സകലകലാവല്ലഭനെ ആ ദേശികവര്യൻ ദർശിച്ചു. സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടി ലോകരംഗത്തിറങ്ങുവാനുള്ള കരുത്തും വിരുതും കരുതിക്കൊണ്ടാണ് കുഞ്ഞൻപിള്ള നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചത്.

മടക്കയാത്രയും ചട്ടമ്പി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അതിവർണ്ണാശ്രമികളായ പല സിദ്ധന്മാരുമായി അദ്ദേഹം സമ്പർക്കം പുലർത്തുകയും അവരിൽനിന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞാനാധിഷ്ഠിതമായ തത്ത്വബോധം കര

സ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തു. മരുത്വാമലയിലും പരിസരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം കുറച്ചുനാൾ ഏകാന്തധ്യാനത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. നിർജ്ജനപ്രദേശ മായ ആ ഗിരിതടത്തിൽ ആഹാരംതന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി രുന്നില്ല; ചില പച്ചിലകളും ഫലമൂലങ്ങളുമായിരുന്നു അവലംബം. തെക്കൻദിക്കുവഴിക്കുള്ള സഞ്ചാരമദ്ധ്യേ ആത്മാനന്ദസ്വാമികൾ എന്ന റിയപ്പെട്ട കുമാരവേലു എന്ന ഒരു സിദ്ധനിൽനിന്ന് മർമ്മവിദ്യയും യോഗ നൂലും പ്രായോഗികരീതിയിൽ പരിശീലിക്കുവാനും ഒരു തങ്ങളിൽനിന്ന് മുഹമ്മദുമത തത്ത്വങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. തായി അമ്മാൾ, ആമാം സ്വാമികൾ എന്നിവരുമായുള്ള സഹ വാസത്തിൽ നിന്നും വിശിഷ്ടങ്ങളായ യോഗരഹസ്യങ്ങളെ ഗ്രഹി ക്കുവാനും ചട്ടമ്പിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. വൈജ്ഞാനികമായ മേഖലക ളിലെല്ലാംതന്നെ അടിയുറച്ച അവഗാഹം നേടിയെങ്കിലും ആത്മതത്ത്വം അറിയുന്നതിന് ഉത്തമനായ ഒരു ഗുരുവിനെ ലഭിച്ചില്ല എന്ന വിഷാദം കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ക്ലേശിപ്പിച്ചുവന്നു.

ഗുരുവിനെ തേടി ചട്ടമ്പിക്ക് അധികകാലം അലയേണ്ടിവന്നില്ല. വടിവീശ്വരത്തു വച്ചാണ് ആ അസുലഭയോഗം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധി ച്ചത്. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേയുള്ള ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ഒരു സദ്യ നടക്കുകയായിരു ന്നു. ഊണു കഴിഞ്ഞ് പുറത്തുവന്ന ബാലന്മാർ എച്ചിലിലകളുടെ കൂട്ട ത്തിൽ ഭോജനാവശിഷ്ടം നക്കിത്തിന്നുകൊണ്ട് ഒരു വൃദ്ധനും കുറച്ചു പട്ടികളും രമ്യമായി കഴിയുന്നതാണു കണ്ടത്. എച്ചിൽ വാരി വൃദ്ധൻ പട്ടികൾക്കു കൊടുക്കുന്നു, കൂട്ടത്തിൽ താനും കഴിക്കുന്നു; അങ്ങനെ യൊരു പരിപാടി അവിടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഈ രംഗം കണ്ടു ചില സാഹസികബാലന്മാർ കല്ലേറു തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഏറുകൾ ഏറ്റിട്ടും വൃദ്ധൻ അതറിഞ്ഞ ഭാവമേ വച്ചില്ല. യാതൊരു മുറുമുറുപ്പും കൂടാതെ അനേകം പട്ടികൾ ആ യാചകനെ അനുസരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ വിവേകമുള്ള മനുഷ്യനേയും വിവേകമില്ലാത്ത ജന്തുക്കളേയും കൂട്ടി യിണക്കുന്ന ഒരത്ഭുതസിദ്ധി ആ വൃദ്ധനിലുണ്ടെന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ള മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ ആ കിഴവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. സംഗതി ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞ വൃദ്ധൻ പൊടുന്നനവെ എണീറ്റു യാത്രയായി. തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റിയ ആഹ്ലാദത്തോടെ കുഞ്ഞൻപിള്ള ആ അവധൂ തനെ അനുധാവനം ചെയ്തു. വൃദ്ധൻ ഗതി വേഗത്തിലാക്കി; ചട്ടമ്പി ഓടിത്തുടുങ്ങി. ഒടുവിൽ ആ യാചകൻ ഒരു കാന്താരത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ച് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. നിസ്സഹായനായ ചട്ടമ്പി തളർന്നു ബോധരഹിതനായി നിലംപതിച്ചു.

തന്നെ പിന്തുടർന്ന യുവാവിൽ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനദീപത്തിന്റെ

പ്രോജ്ജ്വലമഹസ്സ് വൃദ്ധൻ ദർശിച്ചു. ആ യോഗാരുരുക്ഷു നിർവ്വാണ ദായകമായ ഉപദേശം ഗ്രഹിക്കുവാൻ അർഹനാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. കേവലം കരസ്പർശംകൊണ്ട് അദ്വൈതസിദ്ധിയുടെ മഹിമാതിശയം ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ സ്വാമി വിവേകാനന്ദന് അനുഭവബോദ്ധ്യം വരുത്തിയതുപോലെ ആ ബ്രഹ്മജ്ഞാനി ക്ഷീണപരവശനായ ചട്ടമ്പിയെ താങ്ങിയെടുത്തു യോഗസുധാരസത്തിന്റെ മധുരാനുഭൂതികൾ പകർന്നു, നിത്യസിദ്ധപദവിയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിവിട്ടു. വൃദ്ധന്റെ കരലാളനമേറ്റു സുബോധവാനായ യുവാവ് ഒരഖണ്ഡജ്യോതിസ്സ് നിറകതിർവീശിനിൽക്കുന്നതാണു കൺമുമ്പിൽ കണ്ടത്. കരുണാവാരിധിയായ ആ ജീവന്മുക്തൻ പ്രണവമന്ത്രത്തിലൂടെ ദിവ്യോപദേശം നൽകി ചട്ടമ്പിയെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഗുരുഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ കാതലായ അംശം കഥാനായകനിൽ കലർന്നപ്പോൾ ഉത്ഥാനശാലിയായ ആ വേദാന്താന്വേഷകനിൽ മൗഢ്യം മാറി ചിൽപ്രകാശം പൊട്ടിവിടർന്നു. മാനസിക മലങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പരമോദാരമായ ഭക്തി ചട്ടമ്പിയുടെ വിചാരങ്ങളിൽ ഉചിതസംസ്ക്കാരം വരുത്തി. കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു കൈവന്ന വിവേകജ്ഞാനത്തിന്റെ അരുണോദയത്തെ പ്രശംസിക്കുന്ന ഈ അപദാനം പ്രകാരാന്തരേണ ഇന്നും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്.

സിദ്ധപദവിയിലേയ്ക്ക്

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം നാട്ടിലെത്തിയ ചട്ടമ്പിയിൽ മൗലികമായ പരിവർത്തനം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ലൗകിക സുഖാസക്തി അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിഴൽ വീശിയില്ല. തഴച്ച താരുണ്യത്തിലെത്തിയെങ്കിലും മാദകവും വികാരോഷ്മളവുമായ യൗവനത്തിന്റെ കോരിത്തരിപ്പിന് ആ യുവാവിനെ സ്പർശിക്കുവാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ബ്രഹ്മചര്യ ത്തിന്റെ നൈഷ്ഠികമായ പ്രതിഷ്ഠയിൽനിന്ന് ലഭിച്ച വീര്യസിദ്ധി അയാൾക്ക് ഒരഭൗമമായ പൗരുഷവും തേജസ്സും പ്രദാനം ചെയ്തു. ധനാർജ്ജനോപായങ്ങളിൽ അയാൾക്കു ശ്രദ്ധ പോയതേയില്ല. സുഖ ഭോഗങ്ങളുടെ ക്ഷണപ്രഭാചാഞ്ചല്യവും നശ്വരതയും വേറൊരു പന്ഥാ വിലേയ്ക്കാണു കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ കൈചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്. മാനവ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവു പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഒരു പ്രകാശ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്കു ചട്ടമ്പിയുടെ ചിന്ത ചിറകുവിരിച്ചുയർന്നു.

ആത്മസംയമനംകൊണ്ടു സുന്ദരവും പ്രശാന്തവുമായ ഒരു യൗഗി കജീവിതമാണു ചട്ടമ്പി ഉദ്ഭാവനം ചെയ്തത്. കിട്ടുന്നതു കഴിയ്ക്കുക, ഇടമുള്ള സ്ഥലത്തു തങ്ങുക, ഇങ്ങനെ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സന്ന്യാസജീവിതംതന്നെ അദ്ദേഹം നയിച്ചു. സ്വന്തം എന്നു പറയു വാൻ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമൂഹ്യജീവിതം അതിർത്തി വരച്ചി ട്ടുള്ള ചിട്ടകളിലൊന്നും ചട്ടമ്പി ഒതുങ്ങിയില്ല. അവ അർത്ഥശൂന്യവും അസ്വാഭാവികവുമായി അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവപ്പെട്ടു. പരിവ്രാജക വൃത്തി സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ കുടുംബവുമായുള്ള ബന്ധവും അദ്ദേഹം ഉപേ ക്ഷിച്ചു. പത്തുപേർ കൂടേണ്ട കാര്യങ്ങൾക്കൊന്നും ചട്ടമ്പിയെ ആരും കൂട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കാണുമ്പോൾ എണീക്കാത്തവരും സാധാരണക്കാരിൽനിന്ന് മുന്തിയ ഒരു മേന്മ കല്പിക്കാത്തവരും ഉണ്ടാ യിരുന്നില്ല. വിപുലമായ വായനയും ഉറച്ച ധാരണയും തെളിഞ്ഞ ചിന്ത യുമുള്ള ഒരു ഭാവനാധനികനെയാണു ചട്ടമ്പിയിൽ പണ്ഡിതലോകം കണ്ടത്. പ്രാക്തനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാംതന്നെ, പ്രകാശിതങ്ങളാ കട്ടെ, അപ്രകാശിതങ്ങളാകട്ടെ ചട്ടമ്പി പാരായണവിധേയമാക്കിയതു

മൂലം ഒരു ജംഗമമായ വിവിധ വിജ്ഞാനകോശം എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം അഭിജ്ഞമണ്ഡലത്തിന്റെ അത്ഭുതാദരം കവർന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചട്ടമ്പിക്കു തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ ഒരു സ്ഥിരതാവളം ലഭിച്ചു. ആ അഭയകേന്ദ്രം വളരെക്കാലത്തേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു താങ്ങും തണലുമായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിയുടെ അകന്ന വഴിയിൽ ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ കേശവപിള്ള അന്നു മരാമത്തിൽ ഓവർസീയറായിരുന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് (തമ്പാനൂർ കല്ലുവീട്ടിലെ ഒരു സ്ത്രീ) ഒരു ഉദരരോഗവും അപസ്മാരബാധയും വന്നിട്ടു ചികിത്സകൾകൊണ്ടൊന്നും ശമനം ലഭിച്ചില്ല. ഭാര്യയുടെ ജീവിതനൈരാശ്യത്തിൽ വിഷാദഗ്രസ്തനായി കേശവപിള്ള കഴിഞ്ഞുകൂടവേയാണു ചട്ടമ്പി വലിയ സിദ്ധനായി നാട്ടിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന വാർത്ത ചെവിയിൽ പതിച്ചത്. ഉടൻതന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കേശവപിള്ള കല്ലുവീട്ടിലെത്തി. മാന്ത്രികകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ സ്വാഭാവികമായി ഒരു വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു ചട്ടമ്പിക്ക്. പക്ഷേ, ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. ഒരു ചെറിയ കർമ്മം കൊണ്ട് ആ സ്ത്രീക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം ചട്ടമ്പി മാറ്റിയെന്നു പറഞ്ഞാൽക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഒരു രണ്ടാം ജന്മം കിട്ടിയതുപോലെയായി അവർക്ക്. കുഞ്ഞൻപിള്ള കാണപ്പെട്ട ദൈവവുമായി. കല്ലുവീട് അങ്ങനെ ചട്ടമ്പിയുടെ സ്വന്തഗൃഹമായി മാറി. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള പ്പോൾ അദ്ദേഹം കല്ലുവീട്ടിൽത്തന്നെ കാണും. പാട്ടും മേളവും വേദാന്തവുമായി ഒരു സംഘം ആരാധകന്മാർ എപ്പോഴും ആ ഗൃഹപരിസരത്തിൽ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കും. കല്ലുവീട് കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടു ചട്ടമ്പി ചില സർക്കീട്ടുകളും ചിലപ്പോൾ നടത്തും. ഉള്ളൂർ, മേലുഴിയാൾത്തുറ, നേമം, തിരുവല്ലം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നു ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു എന്നുവരും. വേറൊന്നിനുമല്ല; വല്ല അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളും പഴയ കുടുംബങ്ങളിലെവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു നോക്കുവാൻ. പകൽ അങ്ങനെ യാത്രയില്ല. വെയിലാറുമ്പോൾ തിരിച്ചാൽ കിഴക്കു വെള്ള വീശുമ്പോൾ വീണ്ടും വീടു പറ്റും; അതായിരുന്നു സഞ്ചാരത്തിനുള്ള സമയം. എപ്പോൾ വരുമെന്നോ എവിടെ പോകുമെന്നോ ആർക്കും നിശ്ചയമൊട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലതാനും. ഇഴജന്തുക്കളെ അദ്ദേഹത്തിനു പേടിയില്ല. ക്ഷുദ്രദേവതകളേയും അങ്ങനെതന്നെ; വെയിലിനെ മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു ഭയം.

ഒഴിയാത്ത ബാധകളെ ഒഴിച്ചും, മാറാത്ത രോഗങ്ങളെ മാറ്റിയും, വെളിവില്ലാത്തവർക്കു വെളിവു വരുത്തിയും ഇങ്ങനെ വൈദ്യനായും മാന്ത്രികനായും സിദ്ധനായും ക്ഷണകാലംകൊണ്ടു സ്വാമികളുടെ പേരു

പൊങ്ങി. അനുഭവസ്ഥന്മാർ കൂടിയപ്പോൾ അത്ഭുതകഥകൾ നാടെങ്ങും പ്രചരിച്ചു. സ്വാമികളെ കടിച്ച പാമ്പു സ്വയം മൃതിയടയുകയാണു ചെയ്തതെന്നും മൃഗങ്ങൾ സ്വാമികളുടെ ചൊല്പടിക്കു നിൽക്കാറുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള കഥകൾ തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ പാട്ടായിത്തീർന്നു. സിദ്ധികളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ സ്വാമികൾ വിമുഖനായിരുന്നു. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം സദാ നിരതനായിരുന്നത്. ഈ സമയം തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരവസരം കിട്ടി. പ്രസിദ്ധ തന്ത്രികളായ കൂപക്കര പോറ്റിമാർ അവരുടെ മഠത്തിൽ വളരെയേറെ തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവച്ചിരുന്നു. ഗ്രന്ഥപ്പുര വിചാരിപ്പുകാരന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സ്വാമികൾ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽക്കടന്നു പല ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിക്കുകയും വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു. രഹസ്യമായി വച്ചിരുന്ന മന്ത്രാനുഷ്ഠാനവിധികളും ക്ഷേത്രപൂജ, ബിംബപ്രതിഷ്ഠ, ശ്രീഭൂതബലി മുതലായ ക്ഷേത്രാചാരതന്ത്രങ്ങളും അദ്ദേഹം അങ്ങനെയാണു ഗ്രഹിച്ചത്. അവ പിൽക്കാലത്തു സ്വാമികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

സ്വാമികളുടെ രക്ഷിതാവായ ഓവർസീയർക്ക് ഇക്കാലം സർക്കാർ കെട്ടിടംപണി സംബന്ധിച്ചു വാമനപുരത്തു സ്ഥിരതാമസമാക്കേണ്ടിവന്നു. കേശവപിള്ളയും കുടുംബവും അങ്ങോട്ടു മാറിയപ്പോൾ സ്വാമികളുടേയും പ്രവർത്തനരംഗം ആ സ്ഥലമായി. ചട്ടമ്പിയുടെ ഏതഭിലാഷവും സാധിച്ചുകൊടുപ്പാൻ കേശവപിള്ള ഒരുക്കമായിരുന്നു. വിലപിടിപ്പുള്ള പല പുസ്തകങ്ങളും കൽക്കട്ട, കാശി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് കേശവപിള്ള സ്വാമികളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം വരുത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു. വാമനപുരത്തു വന്നതിനുശേഷവും ദേശസഞ്ചാരംതന്നെയായി സ്വാമികൾക്ക്. വിദ്വാന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങൾ തേടി ഗ്രന്ഥപരിശോധന ചെയ്യുകയായിരുന്നു പ്രധാന ജോലി. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, ഭൂമിശാസ്ത്ര വിവരങ്ങൾ മുതലായവ ഗവേഷണപൂർവ്വം അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു ഗ്രഹിച്ചുവന്നു. കിളിമാനൂർ, ആറ്റിങ്ങൽ, വെഞ്ഞാറമൂട്, നെടുമങ്ങാട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഇക്കാര്യത്തിനു പോയിരുന്നു. ദമയന്തിനാരായണപിള്ള എന്ന പ്രസിദ്ധ കഥകളിനടനും അവിടത്തെ അനുഗമിച്ച് അന്നു നെടുമങ്ങാട്ടു പല സ്ഥലത്തും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിളിമാനൂരിൽ സ്വാമികൾക്കു മന്ത്രവാദം, വൈദ്യം, ജ്യോത്സ്യം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഉപരിപഠനത്തിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായ അമ്പുങ്കൽ കേശവനാശാന്റെയടുത്താണു സ്വാമികൾ പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സംശയനിവാരണം വരുത്തിയത്. കേശവനാശാന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാ

സാർത്ഥം കൂടിയിരുന്ന ചിറയിൻകീഴ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളച്ചട്ടമ്പി, കാവുങ്ങൽ കൊച്ചുരാമൻ വൈദ്യൻ എന്നിവരുമായി വിദ്യാവിനിമയംചെയ്തു സ്വാമികൾ അക്കാലം ഉല്ലാസകരമായി ദിവസങ്ങൾ നയിച്ചു.

മരുത്വാമലയിൽവച്ചു കഥാപുരുഷൻ കല്പസേവ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അതു പൂർത്തിയാക്കിയതു വാമനപുരത്തു വച്ചായിരുന്നു. സ്വാമികൾ രുചിച്ചുനോക്കാത്ത പച്ചില ഇല്ലാതായി. ഈ പ്രവണത കണ്ടു ഗ്രാമീണസ്ത്രീകൾ 'ആടുകുഞ്ഞൻപിള്ള' എന്ന അഭിധാനംകൊണ്ടു സ്വാമികളെ വിശേഷിപ്പിച്ചുവന്നു. വാമനപുരത്തെ വാസം മറ്റൊരു സംഗതിയാലും സ്മരണീയമാണ്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുമായുള്ള സമാഗമം ഇവിടെ വച്ചാണുണ്ടായത്. അത് ആയിരത്തിയൻപത്തിയെട്ടാമാണ്ടായിരുന്നു.

നാണുവാശാൻ എന്ന ഒരീഴവയുവാവ് സംസ്കൃതപഠനം കഴിഞ്ഞു സ്വദേശമായ ചെമ്പഴന്തിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയതു ലൗകികനിവൃത്തനായ ഒരു മുമുക്ഷുവിന്റെ നിലയിലായിരുന്നു. ആശാന്റെ തീവ്രവൈരാഗ്യം കണ്ടപ്പോൾ അയാളെ വഴിതിരിച്ചു വിവാഹബന്ധത്തിൽ കുടുക്കാൻ ബന്ധുക്കൾ ശ്രമിച്ചു. പേരിനുവേണ്ടി അങ്ങനെയൊരു ചടങ്ങു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ആ യുവാവിനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ കാമിനീകാഞ്ചനാദികൾ അസമർത്ഥങ്ങളായി ഭവിച്ചു. യോഗശാസ്ത്രവും വേദാന്തവും അഭ്യസിക്കണമെന്ന ആശയാണ് ആശാനിൽ ബലമായി വേരുറച്ചത്. ഈ സംഗതി തന്റെ ഗുണകാംക്ഷിയായ ചെമ്പഴന്തി പൊടിപ്പറമ്പിൽ നാരായണപിള്ളയെ ഗുരുസ്വാമികൾ അറിയിച്ചു. നാണുവാശാനു മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്വാൻ സ്വാമികളെയാണു നാരായണപിള്ള നിശ്ചയിച്ചത്.ഈ ഘട്ടത്തിൽ അണിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ വച്ചു സ്വാമികൾ യാദൃശ്ചികമായി നാണുവാശാനെ കാണുവാനിടയായി. മേധാവിയായ ആ യുവാവിനെ ദർശനമാത്രയിൽത്തന്നെ ആത്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരിയാണെന്നു കണ്ട സ്വാമികൾ വാമനപുരത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു.

വാമനപുരത്തെത്തിയ നാണുവാശാൻ സ്വാമികളുടെ ഒരു സന്തതസഹചാരിയായിത്തീർന്നു. ചട്ടമ്പിയുടെ വേദാന്തജ്ഞാനവും വിദ്യാകുശലതയും ആശാന്റെ ബഹുമാനം കവർന്നു. ഗുരുനിർവ്വിശേഷമായ ആദരം സ്വാമികളിൽ ആശാനുണ്ടായി. ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിലെത്താൻ താൻ ചവിട്ടിക്കയറിയ പടികൾ നാണുവാശാനു സ്വാമികൾ വിശദീകരിച്ച് ബാലാസുബ്രഹ്മണ്യമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. ഉപാസനാദേവതയുടെ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധി വന്നപ്പോൾ യോഗാഭ്യാസംവഴി ആ സിദ്ധി

ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള ഒരു തയ്യാറെടുക്കലേ നാണുഗുരുവിന്നാവശ്യമായിരുന്നുള്ളൂ. യോഗസംബന്ധമായ പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും ദൃഢപ്പെടുത്തുവാനും നാണുവാശാന് അധികശ്രമം വേണ്ടിവന്നില്ല. ചില സമയം ആശാനും സ്വാമികളും തൈക്കാട്ട് അയ്യാവിനേയും സന്ദർശിച്ചുവന്നു. ഗുരുസ്വാമികളും അയ്യാവിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ അക്കാലം അയ്യാവിൽ ചില നൂതനപ്രവണതകളുടെ കാറ്റ് വീശിയിരുന്നു. രസപാകംവഴി സ്വർണ്ണമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗാന്വേഷണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. വേദാന്തവിഹായസ്സിൽ ഉയർന്നുപറന്ന ഗരുഡന്റെ ദൃഷ്ടി ഭൂമിയിലുള്ള കാഞ്ചനമാകുന്ന ചീഞ്ഞ ശവത്തിൽ പതിഞ്ഞപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർ രണ്ടുപേരും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അവിടംവിട്ടു.

സ്വാമികളും നാണുവാശാനും അനന്തരം തെക്കൻദിക്കുകളിൽ ഒരു പദയാത്ര ആരംഭിച്ചു. സിദ്ധന്മാരെ പൂജിച്ചും വിജനസ്ഥലങ്ങളിൽ ഏകാന്തധ്യാനം ചെയ്തും മരുത്വാമല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ സഞ്ചരിച്ചു. ജനബഹുലങ്ങളായ നഗരങ്ങളോ വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളോ ഈ യുവയോഗികളെ ആകർഷിച്ചതേയില്ല. പ്രകൃതിരമണീയങ്ങളും തരുനിബിഡങ്ങളുമായ ഗിരിതടങ്ങളിലായിരുന്നു അവർ ഈശ്വരചൈതന്യത്തിന്റെ വിലാസം വികസ്വരമായി കണ്ടത്. ഫലമൂലങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചും നീരുറവകളിൽ നിന്ന് വെള്ളം കോരി കുടിച്ചും ഹിംസ്രജന്തുക്കളുമായി സഹവാസം ചെയ്തും കാലം കടത്തിയ ആ ബ്രഹ്മവിത്തുകൾ ആത്മസത്തയുടെ ഉച്ചകോടിയെ അനാവരണം ചെയ്തു സൂക്ഷ്മഭാവം ദർശിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അഗാധമായ ജീവിതാവബോധം അവർക്കു സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത് ബാഹ്യലോകവുമായി സ്പർശമില്ലാതെ ഗുഹാന്തരങ്ങളിൽ തപോവൃത്തി ആചരിച്ച ഈ കാലങ്ങളിലാണ്. അവധൂതന്മാർ, സിദ്ധന്മാർ എന്നിവരുമായുള്ള നിരന്തര സമ്പർക്കംമൂലം ഉദാത്തങ്ങളും വിമലങ്ങളുമായ വിചാരങ്ങളെ പരിലാളിക്കുവാനും യോഗരഹസ്യങ്ങളെ കരതലാമലകം പോലെ മനസ്സിലാക്കുവാനും അവർക്കു സാധിച്ചു. ദക്ഷിണപ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ മഹാത്മാക്കളുടെ പാദസ്പർശമേൽക്കാത്ത സ്ഥലമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാനാമുഖങ്ങളായ അറിവുകൾ സമ്പാദിക്കുവാനും മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണുവാനും മഹനീയങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാനും സ്വാമികൾക്കും ഗുരുസ്വാമികൾക്കും ഈ തീർത്ഥാടനം ഒരു സുവർണ്ണാവസരം പ്രദാനം ചെയ്തു.

പര്യടനം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുള്ള യാത്രയിൽ ഒരു ദിവസം അവർ നെയ്യാറ്റിന്റെ പതനസ്ഥാനത്ത് എത്തിയപ്പോൾ ജലദൗർല്ലഭ്യംമൂലം വര

ണ്ടുകിടന്ന ആ നദീതടത്തിലൂടെ ഒരു കൗതുകസഞ്ചാരം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങനെ കുറച്ചുദൂരം മേല്പോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ അരുവിപ്പുറം എന്ന സ്ഥലത്ത് അവർ എത്തി. മനോഹരമായ ആ സ്ഥലം ആ മഹാത്മാക്കളെ അത്യന്തം ആകർഷിച്ചു. ഏതു സാധനയ്ക്കും പറ്റിയ ഒരു സ്ഥാനമാണതെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. അവ്യക്തമധുരമായ നിർഝരീനിർഘോഷം ആ യോഗിവര്യന്മാർക്ക് ആനന്ദവും വിശ്രമവുമരുളി. ഗുരുസ്വാമികളാകട്ടെ ആ സ്ഥാനം ഭാവിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആസ്ഥാനമാക്കുവാൻ മനസ്സിൽ വിഭാവനചെയ്തു. അവിടന്നു കൂടുതൽ കാലം അരുവിപ്പുറത്ത് തപോനിരതനായികഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ സ്വാമികൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരത്തും നെടുമങ്ങാട്ടും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കഥാനായകനു തിരുവനന്തപുരത്ത് ഇതിനകം വേറെ ചില ശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടായി. നാരായണഗുരുവിന്റെ സഹപാഠികളായ പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ, വെളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യൻ എന്നീ രണ്ട് ഈഴവയുവാക്കന്മാർ സ്വാമികളുടെ സൗഹൃദം സമ്പാദിച്ചു. പൗരുഷശാലിയായ കേശവൻവൈദ്യൻ ഗുസ്തിമുറകൾ സ്വാമികളിൽ നിന്നും വശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ വരകവിയായ കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും വ്യാകരണവും അഭ്യസിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. വിദ്യാവിനയസമ്പന്നരായ ആ യുവാക്കന്മാർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സ്വാമികളെ ഒരു ഗുരുവായി അവർ വരിക്കയും സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി മാനിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ കഥാപുരുഷൻ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളപ്പോൾ വെളുത്തേരിയിലോ പെരുന്നെല്ലിയിലോ ആക്കി താമസം. ചില സമയം നാരായണഗുരുവും വന്നുകൂടും. കവിതാരചന, വേദാന്തഭാഷണം, കായികാഭ്യാസം ഇവയായിരുന്നു ആ സുഹൃദ്സമാജത്തിലെ സജീവപരിപാടികൾ. ആ സംഘത്തിൽ പ്രായം, വിദ്വത്വം എന്നിവകൊണ്ടു വരിഷ്ഠസ്ഥാനം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കുതന്നെ ആയിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരെ സ്നേഹശൃംഘലയാൽ ബന്ധിക്കുകനിമിത്തം അവർ അനന്യശരണന്മാരും അവിടത്തെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളുമായി ഭവിച്ചു. ശ്രീ. വി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ ആ സുഹൃത്ബന്ധത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതു നോക്കുക:*

"ഷണ്മുഖദാസ ശ്രീ. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികളുടെ സാഹചര്യവും സഹായഹസ്തവും ഇവരിരുവർക്കും (വെളുത്തേരിക്കും പെരുന്നെല്ലിക്കും) ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഒരു സിദ്ധവസ്തുവായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രങ്ങളിലും കലകളിലും തീവ്രവ്യായാമന്മാരായ ഈ യുവാക്കളുടെ കഴിവുകൾ അമൂല്യങ്ങളാണെന്നും ജാതിവിചാരത്താൽ

അധഃപതനോന്മുഖമായ കേരളീയ സമുദായങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി അവയെ സമർത്ഥമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നും സ്വാമികൾ കണ്ടിരുന്നതായി വിചാരിക്കാം. 'കിട്ടനെ കവിയാക്കാനായിരുന്നു ഞാൻ കവിവേഷം കെട്ടിയത്. കിട്ടനും കേശവനും എന്റെ രണ്ടു ചിറകുകളായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും പോയതിൽപ്പിന്നെ ഞാൻ കവിവേഷംകെട്ടി പറക്കാറില്ല' എന്നു പെരുന്നെല്ലിയേയും വെളുത്തേരിയേയുംപറ്റി സ്വാമികൾ ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നു. മാതൃനിർവ്വിശേഷമായ കാരുണ്യം സ്വാമികൾ ഇവരുടെമേൽ ചൊരിഞ്ഞു"

വെളുത്തേരിയും പെരുന്നെല്ലിയുമായി സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദം സുന്ദരവും അകന്മഷകവുമായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു വിദ്വത്കവികളിലും മൊട്ടിട്ടുനിന്ന കവിതാവാസന വികസിപ്പിച്ചു പുഷ്പഫലാഢ്യമാക്കിത്തീർത്തതിൽ സ്വാമികൾക്കായിരുന്നു മുഖ്യപങ്ക്. വെളുത്തേരി അവിടുത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു ഇപ്രകാരമാണ്:

"അദ്വൈതാനന്ദപീയൂഷ-
ലഹരീമഗ്നമാനസം
ഭാവയേ ഭാവനാദൂരം
ശ്രീഗുരും ശിശുനാമകം."

സ്വാമികളുടെ താൽക്കാലിക വിയോഗത്തിൽ പെരുന്നെല്ലി വിരഹതപ്തനാകുന്നതു കാണുക:

"കുത്തിപ്പിടിച്ചു കുതുകക്കുളിർമുത്തു നൽകും
മുത്താരമേ, മധുരമേ, ബത മാം വെടിഞ്ഞോ?
തത്തിക്കളിച്ചു വളരും തഴമാൻകിശോര-
നത്തള്ള കൈവിടുകിലുള്ളഴലോതിടാമോ?"

"ഉണ്ണാതെകണ്ടിരിക്കാമുഡുനിരപരിചോ-
    ടെണ്ണിവയ്ക്കാമൊരിക്കൽ
കണ്ണുംപൂട്ടാതിരിക്കാമിരവുപകലു ഞാ-
    നുണ്ണിമാരെ ത്യജിക്കാം
കുന്നോരോന്നായശേഷം ചുറുതിയൊടൊരു ചു-
    മ്മാടുമില്ലാതെടുക്കാം
കണ്ണാണേ കാൽമണിക്കൂറപി തിരുകഥ കേൾ-
    ക്കാതിരിപ്പാൻ വഹിക്കാ."

പെരുന്നെല്ലിക്കു മറുപടിയായി സ്വാമികൾ അയച്ച സ്നേഹശീതളങ്ങളായ സൂക്തങ്ങളിൽ ചിലവയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:

"മാണിക്യമാമലയിൽ മഞ്ജുജലക്കുളത്തിൽ
കോണിൽ കുരുത്തു വളരുന്നൊരു താഴതന്മേൽ
കാണക്കൊതിക്കെ വിലസുന്ന സുമത്തെ വെല്ലും
കായത്തെയൊന്നു കണികാണ്മതിനെന്നുകിട്ടും."

"ലോലക്കണ്ണാംസുമത്തിൻ ചെറുമുനയണുവോ-
ളം ചുളിച്ചൊന്നു നോക്കും
കാലത്തെല്ലാപ്രപഞ്ചങ്ങളുമരനൊടിയിൽ
തോന്നി നിന്നങ്ങുമായും
കൂലം കിട്ടാത്ത ശക്തിക്കുടയവളവളെൻ
ചിത്തരംഗത്തിലാടും
ബാലപ്പെൺകല്പകപ്പൂങ്കൊടി തവ മനമാം
ദാരുവിൽ ചുറ്റിടട്ടെ!"

പെരുന്നെല്ലിയിലും വെളുത്തേരിയിലും തിളങ്ങിയിരുന്ന കവിതാവാസനയെ തെളിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ സ്വാമികൾക്കും സ്വയം കവിവേഷം കെട്ടി പാടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. 'ഹ' പ്രാസത്തിൽ ഒരു ശതകവും കാമിനീഗർഹണം എന്ന പേരിൽ ഒരു കൂട്ടുകവിതയും സ്വാമികളും പെരുന്നെല്ലിയും ചേർന്ന് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. പക്ഷേ, അവയിൽ സാഹിത്യഗുണം വിരളമാണ്. എന്നാൽ അവിടന്ന് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും ഭജനഗാനങ്ങളും സ്വാമികളുടെ കവനകലാവിലാസത്തിനു നിദർശനമെന്നുതന്നെ പറയണം. അവിടത്തെ പ്രതിഭയിൽ വിടർന്ന ഒരു മുക്തകത്തിന്റെ മനോഹാരിത നോക്കുക:

"മേലേ മേലേ പയോധൗ തിരനിരയതുപോൽ
ഗദ്യപദ്യങ്ങളോർക്കും
കാലേ കാലേ ഭവിപ്പാൻ ജഗമതിലൊളിവായ്
ചിന്നിടും തേൻകുഴമ്പേ!
ബാലേ ബാലേ മനോജ്ഞേ! പരിമൃദുലതനോ
യോഗിമാർ നിത്യമുണ്ണും
പാലേ! ലീലേ! വസിക്കെൻമനസി സുകൃതസ-
ന്താനവല്ലീ സുചില്ലീ."

ആത്മജ്ഞാനോപദേശരൂപേണയുള്ള ഒരു ദ്രുതകവിതയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:

"ചാലേ നാലഞ്ചുലോലപ്രസവശരമെടു-
ത്തംഗജന്മാവടുത്താൽ

പാലഞ്ചും വാണിമാർ തൻ തടമുലമലയിൽ
    ചെന്നൊളിക്കാം, കളിക്കാം;
കാലൻ കാളുന്ന കാളായസമുസലവുമാ-
    യന്തികം പാഞ്ഞടുക്കും-
കാലം ചൂലിന്റെ കൊങ്കത്തടവുമധരവും
    കണ്ടിരിക്കാം, മരിക്കാം."

സംഗീതഗുണമിളിതമായ ഭജനഗാനത്തിനുകൂടി ഒരുദാഹരണം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"മലരണികൊണ്ടപ്പെരുക്കിലും
കമലമുകുളകൊങ്കക്കുലുക്കിലും
മധുവിലുപരിയൻപുറ്റുരപ്പിലും
മനമിളകാതെ..."

ശ്രോത്രമാർഗ്ഗമായി പ്രചരിച്ച സ്വാമികളുടെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും ഭജനഗാനങ്ങളും ഇപ്പോൾ വിസ്മൃതമായിപ്പോയി. ബുദ്ധിക്കു വ്യായാമം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന പരിപാടികളിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ലാ അവിടന്ന് ഇക്കാലം വ്യാപരിച്ചത്; ശിഷ്യന്മാരെ ഗുസ്തിമുറകൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീ. കരുവാ കൃഷ്ണനാശാൻ ഇപ്രകാരം സ്മരിക്കുന്നു:

"സ്വാമികൾ എവിടെനിന്നോ സമ്പാദിച്ച ഒരു മർമ്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം നോക്കി ഗുസ്തിമുറകളെല്ലാം നേരത്തെ അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. താൻ പഠിച്ചതെല്ലാം വെളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യനേയും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ വിനോദത്തിനായി ഗുസ്തിപിടിച്ചു ചിലപ്പോൾ കളിക്കും. കേശവൻ വൈദ്യന്റെ ദേഹം ഇരുമ്പിനു തുല്യമായിരുന്നു. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ അന്നു വ്യായാമം ചെയ്യുമ്പോൾ എടുത്തു പൊക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ഗുണ്ട് (ഇരുമ്പുണ്ട) കേശവൻവൈദ്യനും സ്വാമിയും മാത്രമേ എടുത്തുപൊക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ."

ഇക്കാലം സ്വാമികളുടെ ഊണും കിടപ്പും മിക്കവാറും ഈഴവസുഹൃത്തുക്കളുടെ ഗൃഹങ്ങളിലായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ കല്ലുവീട്ടിലോ നന്ത്യാർവീട്ടിലോ കൂടിയെന്നുവരും. ഈഴവരുമായുള്ള സഹവാസം യാഥാസ്ഥിതികരായ നായന്മാർക്കു രസിച്ചില്ല. പക്ഷേ, സ്വാമികളെ ആരെതിർക്കാനാണ്. യുക്തിയുടെയും ശക്തിയുടേയും കലവറയായ സ്വാമിയെ നേരിട്ടാൽ തൊട്ടകൈയ്ക്കു മലർത്തിക്കളയുമെന്ന ഭീതിയായിരുന്നു പലർക്കും. അവിടുത്തേയ്ക്കാണെങ്കിൽ ജാതിയെന്നൊ

ന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല; നായന്മാരും ഈഴവരും തമ്മിൽ ഭേദമില്ലായിരുന്നു താനും. കല്ലുവീട്ടിൽ അടുക്കളയിൽ പാചകത്തിനു കയറുന്ന സ്വാമികൾ പെരുന്നെല്ലിയിലും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശം കൊടുത്തു നല്ല ഉപദംശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു.

സ്വാമികളുടെ നേതൃത്വത്തിലും പെരുന്നെല്ലി, വെളുത്തേരി മുതലായവരുടെ ഉത്സാഹത്തിലും രൂപമെടുത്ത സഹൃദയസമാജം പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനുള്ള ഒരു മല്ലരംഗം മാത്രമായിരുന്നില്ല; ഒരു സാംസ്കാരികവിപ്ലവത്തിന്റെ പശ്ചാത്ഭൂമിയായിരുന്നു എന്നു പറയുകയാണു സത്യം. മതഖണ്ഡനശാസ്ത്രികൾ എന്ന അപരനാമത്താൽ വിശ്രുതനായ വെങ്കിടഗിരിശാസ്ത്രികൾ തുടങ്ങിയ പല താർക്കികന്മാരും ആ അനുഗൃഹീതവാഗ്മികളുടെ വാദകല്ലോലമാലയിലകപ്പെട്ടു പരാജിതപൗരുഷരായിത്തീർന്നവരാണ്. മലയാളക്കരയിൽ ഒരു നവ്യപ്രഭാതം സൃഷ്ടിക്കുവാനായിരുന്നു ആ സംഘത്തിന്റെ ഉദ്യമം. വൈജ്ഞാനികമേഖലയുടെ അധീശത്വം ബലപ്രയോഗംകൂടാതെ അനർഹരെന്നു വിധികല്പിച്ചിരുന്ന ആളുകളിലേയ്ക്കു കൈമാറ്റുവാനുള്ള ഒരു ധീരയത്നമാണ് അണിയറയിൽ അന്നു നടന്നത്. ബുദ്ധി, ഹൃദയശുദ്ധി, കർമ്മകുശലത, ആത്മത്യാഗം എന്നിവയായിരുന്നു ആ നവോത്ഥാനത്തിന് അടിത്തറയിട്ട വിശിഷ്ടോപാധികൾ. പ്രത്യേകം ഒരു സമുദായത്തിനും മേന്മയ്ക്കവകാശമില്ലെന്നു സ്വാമികൾ സമർത്ഥിച്ചത് എല്ലാ ജാതികൾക്കുമുള്ള സമത്വസന്ദർഭങ്ങളെ പൊക്കിക്കാട്ടി ഒരു ഏകജാതിബോധത്തിന്റെ വിത്ത് വിതച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഘട്ടനാത്മകമായ ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉൽഘാടനം ചെയ്വാനും കാലത്തിന്റെ കഠിനപരീക്ഷയെ നിർഭയം നേരിടാനും മേധാവിയായ ഒരു ധീരപുരുഷനേ സാദ്ധ്യമായിരുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ യാഥാസ്ഥിതികലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സിദ്ധാന്തവുമായി നെട്ടോട്ടം ഓടുക തന്നെ വേണ്ടിവരും. ആ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോഴാണ് സ്വാമികളുടെ ഉദാരമായ വിചാരരീതി സമുദായത്തിന്റെ ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ പ്രകാശംവീശിയ വസ്തുത നമുക്കു മനസ്സിലാകുക. അബ്രാഹ്മണർക്കു പ്രവേശം നിരോധിച്ചിരുന്ന വേദം, വ്യാകരണം തുടങ്ങിയ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു നടപ്പാതകൾ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും അവയിലൂടെ സധൈര്യം കടന്നുപോകുവാൻ മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രചോദനം നൽകുകയുമാണു സ്വാമികൾ ചെയ്തത്.

ദേശസഞ്ചാരം

സാധാരണക്കാരിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ആചാരവും ആദർശവും പാലിക്കുന്നവർക്കു സമ്മിശ്രമായ ഒരു സ്വീകരണമാണു ജനസമുദായത്തിൽനിന്ന് പ്രായേണ ലഭിക്കാറുള്ളത്; ആദരത്തിനും അവജ്ഞയ്ക്കും അവർ പാത്രമാകും. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥ അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. അധൃഷ്യനായ താർക്കികൻ, ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരം സിദ്ധിച്ച യോഗി, സംഗീതസാഹിത്യാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൃതഹസ്തനായ പ്രതിഭാശാലി എന്നീ നിലകളിൽ അവിടത്തെ പേര് ദിക്കെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. സ്വാമികളുടെ പ്രശസ്തിയുടെ പ്രചാരത്തിനു നിദാനമായ ഒരു സംഭവം ഇതിനിടെ വന്നുചേർന്നു. പ്രസിദ്ധമായ പട്ടിസദ്യയെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സകല ചരാചരങ്ങളിലും പ്രസരിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തെ സ്വാനുഭവങ്ങളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കിയ സ്വാമികൾ അഹിംസാത്മകമായ മനോവ്യാപാരംകൊണ്ട് ഏതു ജന്തുവിനേയും പാട്ടിലാക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ സിദ്ധിയെ ഒന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ ഉറച്ചു. അതിനുതക്ക അവസരവും ലഭിച്ചു.

ഒരുദ്യോഗസ്ഥസ്നേഹിതൻ സ്വാമികളെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. ക്ഷണം സ്വാമികൾ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും അതു നിരുപാധികമായിരുന്നില്ല. തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലർ സദ്യയ്ക്കുണ്ടാകുമെന്നും അവർക്കും കൂടി വിഭവങ്ങൾ സജ്ജമായിരിക്കണമെന്നും സ്വാമികൾ ആതിഥേയനെ അറിയിച്ചു. സ്വപ്രൗഢിയെ കാണിപ്പാൻ ഒരു സന്ദർഭം ലഭിച്ചതിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സന്തുഷ്ടനായി, ഒരു നല്ല സദ്യയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കവും ചെയ്തു. അഹങ്കാരത്തിന്റെയും അഴിമതിയുടെയും കൊടുമുടിയിൽ വിഹരിച്ചുവന്ന ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിലത്തിറക്കി അയാളുടെ അന്തസ്സാരശൂന്യതയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണമെന്ന ഒരുദ്ദേശ്യവും സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

സദ്യയ്ക്കു സമയമായി. സ്വാമികളോടുകൂടി ശിഷ്യന്മാരെ ആരേയും കണ്ടില്ല. ഗൃഹനാഥന്റെ അന്വേഷണത്തിന്, ശിഷ്യന്മാർ പുറത്തു നിൽക്കുന്നു എന്നും ഇലവച്ചു വിളമ്പിക്കൊള്ളാമെന്നും സ്വാമികൾ

നിർദ്ദേശം നൽകി. ഊണിനു കാലമായപ്പോൾ എന്തൊരത്ഭുതം! നഗരവീഥിയിൽ അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന കുറേ പട്ടികൾ സ്വാമികളുടെ ആജ്ഞാനുസാരികളായി കയറിവന്ന് ഇലയുടെ പിമ്പിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു; മുറയ്ക്കു ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുതുടങ്ങി. ജന്മനാ കലഹപ്രിയരായ പട്ടികൾ പൂർണ്ണമായും അച്ചടക്കം പാലിച്ചിരുന്നു. ഈ രംഗം സവിസ്മയം നോക്കിനിന്ന ആതിഥേയനോടു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു:

"പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ഇവർ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു. കൈക്കൂലി, ജനദ്രോഹം, കൊള്ള മുതലായ ദുരാചാരങ്ങൾക്കു വശപ്പെട്ടു പല പാപകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുക ഹേതുവായി ഇവർ ഈ ജന്മം പട്ടികളായി ജനിച്ചു. ദുഷ്കൃത്യങ്ങളുടെ ഫലം അടുത്ത ജന്മത്തിലെങ്കിലും മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കതന്നെ ചെയ്യും."

ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനു ബോധം വരുത്താൻ അവിടന്നു സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം അന്യാദൃശംതന്നെ.

ഈ സംഭവം സ്വാമികളുടെ മഹിമയെ അതിശീഘ്രം പ്രചരിപ്പിച്ചു. യക്ഷിക്കഥകളിലെന്നിയെ മറ്റെങ്ങും കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത ഈ അത്ഭുതസിദ്ധിയെ പ്രശംസിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം മെസ്മരിസത്തിന്റെ നേട്ടമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും ചിലർ യത്നിക്കാതിരുന്നില്ല. മാനസികശക്തിയുടെ സംഭരണവും സമീചീനമായ പ്രവർത്തനവുമാണല്ലോ മെസ്മരിസത്തിന്റെ മൗലികമായ തത്ത്വം. യോഗാഭ്യാസത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനായ സ്വാമികൾക്കു വിസ്മയകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാൻ മെസ്മരിസത്തെ അപേക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമേയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ശാസ്ത്രം സൂക്ഷ്മാവസ്ഥയിൽ യോഗവിദ്യയിൽത്തന്നെ അന്തർലീനമാണ്. കൂടാതെ സ്വാമികളുടെ പരമോദാരവും അഹിംസാത്മകവുമായ സ്നേഹവ്യാപാരം ജന്തുക്കളിൽ വൈരത്യാഗം ജനിപ്പിച്ചതാവാം, അവ അവിടത്തെ അനുസരിച്ചുനിൽക്കുവാനുള്ള ഒരു കാരണം.

ഓവർസീയർ കേശവപിള്ളയുടെ അനുഭാവാത്മകമായ സഹായം സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിനു മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ സൗഹൃദംമൂലം ഇപ്പോൾ സ്വാമികൾക്കു വടക്കൻദിക്കുകളിൽ പര്യടനത്തിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. കേശവപിള്ള മൂവാറ്റുപുഴയ്ക്കു സ്ഥലം മാറ്റപ്പെട്ടതുമുതൽ സ്വാമികളും അങ്ങോട്ടു മാറി. പാടിപ്പാടി നടക്കുന്ന പറവകൾക്കും ഒരു ചേക്ക വേണമല്ലോ. മൂവാറ്റുപുഴ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ട് ഏറ്റുമാനൂർ, മീനച്ചൽ, വൈക്കം, പെരുമ്പാവൂർ, ഇടപ്പള്ളി, എറണാകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കും സ്വാമികൾ തന്റെ സഞ്ചാ

രപരിധി വിപുലപ്പെടുത്തി. ഏറ്റുമാനൂരിൽ ക്ഷേത്രപരിസരം അദ്ദേഹ ത്തിനു ഹൃദ്യവും ആകർഷകവുമായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ നടയിൽ ഒരു ഭജനമഠം സ്വാമികളുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ തീർത്തപ്പോൾ പാട്ടും മേളവും ഭജനയും വേദാന്തവിചാരവുമായി രാവും പകലും. ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തി ലുള്ള ആരെങ്കിലും കൂടിയാൽ ഇടയ്ക്കു സമീപസ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചാ രത്തിനു അവിടന്നു വട്ടംകൂട്ടും. നാണുവാശാനും ചില സമയം ഏറ്റു മാനൂരെത്തും. രണ്ടുപേരുമായുള്ള യാത്രയിൽ മീനച്ചൽ ഇടപ്പാടിയിൽ നോക്കിവച്ച സ്ഥലത്താണ് പിൽക്കാലത്ത് ഗുരുസ്വാമികൾ ഒരു മയിൽവാഹനപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയത്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇന്നും ഉത്സ വപരിപാടികൾ നാട്ടുകാരാഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്.

മീനച്ചിലാറ്റിലെ കുളി സ്വാമികൾക്ക് ഉല്ലാസപ്രദമായിരുന്നു. പേരൂർക്കടവിൽ പ്രഭാതസ്നാനത്തിനെത്തിയാൽ വെയിലുറയ്ക്കുന്ന തിനുമുമ്പ് തിരിച്ചുപോരും. അന്നു സ്വാമിയെ പതിവായി അനുഗമിച്ചി രുന്ന വടക്കേടത്ത് കുട്ടൻപിള്ള പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു വിവരം ഇവിടെ വക്തവ്യമാണ്. സ്വാമികൾക്കു കുടൽ ശുദ്ധി ചെയ്യുന്ന ഒരേർപ്പാടുണ്ട്. പാദം മൂടത്തക്ക വെള്ളത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടു പ്രാണായാമംകൊണ്ടു ജലം കുടലിനകത്തേയ്ക്കു വലിച്ചുകേറ്റി അര മണിക്കൂറോളം സമയം കഴിഞ്ഞു വിസർജ്ജിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു 'ഇനിമാ' പ്രയോഗം കൂടെ ക്കൂടെ അവിടന്നു ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നത്രേ. അതൊരു പരസ്യമായ പ്രകടനമായിരുന്നില്ല; ആരോഗ്യത്തിന് ആവശ്യമായ ഒരു പരിപാടി യായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ കാര്യം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്.

ഏറ്റുമാനൂർ വച്ച് ഒരു ചെണ്ടക്കാരനെ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ച കഥ പ്രസി ദ്ധമാണ്. ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവമേളങ്ങൾ തകൃതിയായി നടക്കുന്നു. മുണ്ടേംപിള്ളിമാരാരുടെ ഉരുട്ടുചെണ്ടപ്രയോഗം അന്നത്തെ ഉത്സവ ത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയായിരുന്നു. മേളത്തിനു ചെണ്ട മുറുക്കി ത്തുടങ്ങി. ശ്രീമാൻ പറവൂർ ഗോപാലപിള്ള ആ രംഗം ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു:

"പ്രായാധിക്യം ചെന്ന ഒരു മാരാർ ചെണ്ടയും തോളത്തിട്ട്, ഒരു തേഞ്ഞ കോലും കൈയിൽ പിടിച്ച്, 'വീക്കസ്ഥാനത്തു ചെന്നുനിന്നു താളത്തിന് ഒപ്പിച്ചു കൈ പൊക്കുകയും താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യാനല്ലാതെ എനിക്കു കെല്പില്ല' എന്നു സ്വഗതംചെയ്തു ക്ഷേത്രാധികാരികളെ പറ്റിക്കാനായി പോകുന്നതു ചട്ടമ്പിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. കിട്ടുന്ന കാശു മുഴുവൻ കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു കിഴവൻമാരാരെ സമ്മതി പ്പിച്ച് ചെണ്ടയും കോലും അദ്ദേഹം കയ്ക്കലാക്കി. ആരെ ചെണ്ടകൊ

ട്ടിക്കാനാണ് ഈ ഉത്സാഹമെന്ന് ആർക്കും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉരുട്ടുചെണ്ടക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചട്ടമ്പി ഒന്നാമത്തെ അണിയിൽത്തന്നെ നിന്നു. ചെണ്ടയുടെ മൂപ്പ് പരീക്ഷിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ ട്ടി-ട്ടിട്ടി എന്ന ശബ്ദം ഉരുട്ടന്മാരുടെ ഓരോ ചെണ്ടയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. താളത്തിനു ആജ്ഞയരുളുന്ന ഒന്നാമത്തെ കതിനാവെടി മുഴങ്ങി. ചെണ്ടക്കോലുകൾ പൊങ്ങി, കുറുകുഴൽ, കൊമ്പ്, എലത്താളം ഇവയെല്ലാം ഒരുമിച്ചു കഠിന പോരാട്ടവും തുടങ്ങി. മേളം മുറുകിമുറുകി വരുന്നു. നിലകൾ ഒന്നും രണ്ടും കഴിഞ്ഞു. കൊട്ടുകാർ എല്ലാവരും പാണ്ടിമേളാഹവത്തിൽപ്പെട്ടു വിയർത്തുകുളിച്ചതുപോലെയായി. മുണ്ടേംപിള്ളി തന്നെ അളക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ചട്ടമ്പിയെ അവതാളത്തിലാക്കാൻ ചെണ്ട ഇടഞ്ഞു കൊട്ടിക്കേറി. ചട്ടമ്പി അയാളെ അനുഗമിച്ചു എന്നുതന്നെയല്ല, കുറേ മനോധർമ്മവുംകൂടെ വച്ചു താങ്ങിക്കൊടുത്തു. മുണ്ടേംപിള്ളിയുടെ വലിച്ചുപിടിയും ചട്ടമ്പിയുടെ തെളിഞ്ഞയെണ്ണങ്ങളും അന്യോന്യം കുറേനേരം കൊണ്ടുപിടിച്ചു. ആളുകൾ ബലേ! ബലേ! എന്നാർത്തു. മേളം കലാശിച്ചപ്പോൾ മുണ്ടേംപിള്ളി ചട്ടമ്പിയെ സമീപിച്ച് ബഹുമാനസൂചകമായി 'എവിടെയാണ് അഭ്യസിച്ചത്' എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു 'ഞാനെങ്ങും അഭ്യസിച്ചതും മറ്റുമല്ല. ഗുരുകടാക്ഷം കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ചിലതു വശമായി. അപ്പോൾ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കാമെന്നുവച്ചു. അത്രയേ ഉള്ളു' എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു.''

കൈത്തണ്ടിൽ കുന്നിക്കുരുവച്ച് അതു താഴെവീഴാതെ ചെണ്ട കൊട്ടി പരിശീലിച്ചിരുന്ന കഥ സ്വാമികൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. മേളസാമഗ്രികളിൽ അനിതരസാധാരണമായ പ്രയോഗസാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സംഗതി പ്രസിദ്ധമാണ്. ഏറ്റുമാനൂർവച്ചു പിന്നീടൊരിക്കൽ തിമില കൊട്ടി അദ്ദേഹം കാണികളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ശ്രീഭൂതബലിക്ക് താഴമൺതന്ത്രി ബലിതൂകുകയായിരുന്നു. ബലിക്രിയയ്ക്കനുസരിച്ചു തിമിലകൊട്ടു ശരിപ്പെട്ടുകണ്ടില്ല. ആ സമയം മാരാരുടെ സമീപം നിന്ന സ്വാമികൾ തിമില കൈയിൽ വാങ്ങി കൊട്ടിത്തുടങ്ങി. തന്ത്രിക്ക് ഉത്സാഹം വർദ്ധിച്ചു. വിധിപ്രകാരവും ക്ലേശലേശമില്ലാതെയും തിമിലപ്രയോഗം വന്നപ്പോൾ അന്നത്തെ ശ്രീഭൂതബലി തന്ത്രശാസനയ്ക്കനുസരണമായിത്തന്നെ നടന്നു. തന്ത്രിക്കും സമീപവാസികൾക്കും ചട്ടമ്പിയുടെ ഈ തിമിലവായന അവിസ്മരണീയമായിരുന്നു.

ഏറ്റുമാനൂർ താമസിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ മാതാവിന്റെ നിര്യാണം. പിതാവ് അതിനുമുമ്പു തന്നെ പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അമ്മ

യുടെ സുഖക്കേടു നേരത്തെ ഗ്രഹിച്ച സ്വാമികൾ സ്വദേശത്തുപോയി ചരമാവസരം മാതാവിനുവേണ്ട ശുശ്രൂഷാദികൾ ചെയ്തു ഗൃഹംവിട്ടു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം സ്വന്തം ഭവനത്തിൽ കാലു കുത്തിയിട്ടില്ല.

'ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം' എന്ന ഗ്രന്ഥം സ്വാമികൾ രചിച്ചത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. പുസ്തരൂപത്തിലുള്ള അവിടത്തെ ആദ്യത്തെ നിബന്ധനമാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. ക്രിസ്തീയമതപ്രവാചകന്മാരുടെ പൊതുനിരത്തുകളിലെ പ്രസംഗങ്ങളും മതപരിവർത്തനവും ഹിന്ദുമതപ്രാസംഗികന്മാരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. തന്മൂലം ആ സംരംഭങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഏറത്ത് കൃഷ്ണനാശാൻ അന്ന് ഓച്ചിറ തുടങ്ങിയ ദിക്കുകളിലും, കാളിയാങ്കൻ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ഏറ്റുമാനൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും മതപ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിവരികയായിരുന്നു. പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉപദേശികളെ എതിർക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ട അവർ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശത്തിനു സ്വാമികളെയാണ് അഭയംപ്രാപിച്ചത്. ആ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി സത്യവേദപുസ്തകം വീണ്ടും വീണ്ടും പഠിച്ച് ബൈബിളിലെ മതസാരവും അതിനെ മൂടിക്കിടന്ന കഥാഭാഗങ്ങളും അനാവരണം ചെയ്ത് സ്വാമികൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തതിനെ ശിഷ്യന്മാർ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചെങ്കിലും പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ചില സ്നേഹിതന്മാർ മുതിർന്നതു നിമിത്തമാണ് 'ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം' എന്ന ഗ്രന്ഥം നമുക്കു ലഭിച്ചത്. മതപരമായ നിരൂപണം ആയതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു ഭാഗക്കാരുടെ സ്വാഭാവികമായ എതിർപ്പ് പുസ്തകം സമ്പാദിച്ചു.

ക്രിസ്തുമതത്തിൽ സ്വാമികൾക്കുള്ള പരിജ്ഞാനത്തിന് ഈ ഗ്രന്ഥംതന്നെ നിദർശനം. പുസ്തകം ഒന്നു മറിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാം സത്യവേദപുസ്തകത്തെ അവിടന്ന് എത്രകണ്ടു സൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആ മതത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എത്ര അധികം പുസ്തകങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും. ആംഗലഭാഷാനഭിജ്ഞനായ സ്വാമികൾക്ക് ആ ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായഹസ്തം നൽകിയത് അവിടത്തെ സ്നേഹിതനും പ്രസിദ്ധ ഫിലോസഫി പ്രഫസറുമായ സുന്ദരംപിള്ള എം. എ. ആയിരുന്നു. അങ്ങനെ ലഭിച്ച വിവരങ്ങളെ അടുക്കും ചിട്ടയും തെറ്റാതെ വാദമാർഗ്ഗത്തിൽ നിരത്തിവച്ച് സ്വാമികൾ വില തിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ ദ്വേഷബുദ്ധി ദർശിച്ച ഒരു സംശയാലുവിന് അവിടന്നു നൽകിയ മറുപടി ഇതാണ്:

"ക്രിസ്തുമതാദർശം അനുസരിച്ചു മാത്രമാണു ഞാൻ അതിനെ ഛേദിച്ചിട്ടുള്ളത്. എല്ലാത്തിനേയും പരിശോധിക്കണമെന്നും നല്ലതിനെ മുറുകെ പിടിക്കണമെന്നും ഉള്ളത് അവരുടെ പ്രമാണമാണ്. അതു പോലെ ഞാനും പരിശോധിച്ചു. ഒരു വസ്തുവിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു കിടക്കുന്നവയെ പരിശോധിക്കണമെങ്കിൽ ഛേദിക്കാതെ എന്താ നിവൃത്തി. ബീജം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ ഫലം പൊട്ടിച്ചു തൊണ്ടു മാറ്റി നോക്കണം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തു. എന്റെ ഛേദനം അധികം ഉപകാരമായി ഭവിച്ചത് അവർക്കാണ്. തന്നത്താനെ അറിയാൻ അതു പലർക്കും ഉപകാരപ്പെട്ടു എന്നു ചില ക്രിസ്ത്യൻ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്."

ക്രിസ്തുമതനിരൂപണത്തിൽ ക്രിസ്തുമതസാരവും ക്രിസ്തുമത ഛേദനവും ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുമത തത്ത്വങ്ങളെ പ്രാധാന്യമനുസ രിച്ചു വരമ്പിട്ടു തിരിച്ച് കേവലം 21 പുറങ്ങളിൽ ഒതുക്കിനിർത്തിയിരി ക്കുന്ന ക്രിസ്തുമതസാരം ആ മതത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമാണ്. ആ ഭാഗത്തെ ക്രിസ്തീയപുരോഹിതന്മാരും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാമികൾതന്നെ ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ പറയുന്നു:

"എന്റെ ഈ ഉപക്രമം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ തത്ത്വത്തെ ഏഴകളാ യിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനാകുന്നു."

ദൈവത്തിന്റെ രൂപം, ജീവലക്ഷണം, പാശനിരൂപണം, ജീവകൃത്യം, ജീവഭോഗം, മുക്തിസാധനം, നീതിവിധി, പവിത്രാത്മകൃത്യം, നിഗ്ര ഹാനുഗ്രഹം, മുക്തി എന്നിവയാണ് ക്രിസ്തുമതസാരത്തിലെ പ്രമേ യങ്ങൾ. ജീവഭോഗവിവരണത്തിൽ ഒരു നീണ്ട വാചകം കൊണ്ട് ആനയെ അളുക്കിലടയ്ക്കുന്നതുപോലെ യേശുചരിതം മുഴുവനും അട ക്കിനിർത്തിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"സൃഷ്ടിക്കു പിൻപ് 4005 വത്സരശേഷം, പിതാവ്, പുത്രൻ, പവി ത്രാത്മാവ് എന്നിവരിൽ പുത്രനായ ക്രിസ്തു ഭൂമിയിൽ ഏഷ്യാഖ ണ്ഡത്തെ തുലുക്കദേശത്തെ 'കനാനെന്ന' നാട്ടിൽ 'യോസപ്പ്' എന്ന വനു ഭാര്യയായിട്ടു നിയമിക്കപ്പെട്ട 'മര്യാൾ' എന്നവളുടെ വയറ്റിൽ പവിത്രാത്മാവിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഗർഭപിണ്ഡത്തിൽ വന്നകപ്പെട്ടു. മനുഷ്യത്വവും ദേവത്വവും ഉള്ളവനായി ജനിച്ചുവളർന്നു പണ്ഡിത ന്മാരോടു പ്രസംഗിച്ചുനടന്നു 30 വയസ്സിൽ യോവാനോടു സ്നാനമേറ്റ് പവിത്രാത്മാവിന്റെ ആവേശവും സിദ്ധിച്ച് 40 ദിവസംവരെയും കാട്ടിൽ ഭക്ഷണം കൂടാതെ ഇരുന്നു പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട്, മനുഷ്യരെ വഞ്ചിച്ച പിശാചിനെ താൻ ജയിച്ച് അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തു മനുഷ്യർ

ലംഘിച്ച കല്പനകളെ താൻ അനുഷ്ഠിച്ചുകാണിച്ചു മതബോധകന്മാരായ അപ്പോസ്തലന്മാരെ ആജ്ഞാപിച്ച് ഏർപ്പെടുത്തി ജ്ഞാനജ്ഞാപക സംസ്ക്കാരങ്ങളെ നിയമിച്ചു മനുഷ്യരുടെ സകല പാപങ്ങളേയും താൻ ഏറ്റുകൊണ്ട് അവരനുഭവിക്കേണ്ടതായ വേദനകളെ താൻതന്നെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു സർവ്വ പാപബലിയായി മരിച്ച് മൂന്നാംദിവസം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു സ്വർഗ്ഗമണ്ഡപത്തിൽ കയറി പിതാവായ യഹോവയുടെ വലത്തുവശത്തിരിക്കുന്നു.”

പവിത്രാത്മകൃത്യത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ട് ക്രിസ്തുമതസാരം ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു:

“ക്രിസ്തുമതത്തിനെ അറിഞ്ഞു സകല മനുഷ്യരും തന്റെ പാപത്തെക്കുറിച്ച് ഉണർന്നു പശ്ചാത്താപപ്പെട്ടു ബൈബിൾവിധിപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായി ക്രിസ്തുഭക്തിസമൂഹമായ ശ്രീസഭയിൽ ചേർന്നു സ്നാനം, നൽക്കരുണ എന്ന സംസ്ക്കാരങ്ങളെച്ചെയ്തു ദേവനെ പ്രാർത്ഥിച്ച്, ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദൈവപുണ്യം സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു ബൈബിളിനെ ഓതി ഉണർന്ന് എല്ലാവരോടും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നിലയിൽനിന്നും തെറ്റാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മേൽപ്രകാരം പ്രബോധനം നൽകുന്ന സ്വാമികൾ തന്നെയാണു ക്രിസ്തുമതഛേദനവും എഴുതിയത്. പ്രസ്തുതഭാഗം ഒരു ദീർഘനിരൂപണമാണ്. ‘വയ്ക്കോൽ കെട്ടാൻ വള്ളി വയ്ക്കോലിൽത്തന്നെ’ എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ബൈബിളിലെ വാക്യങ്ങളെ പരസ്പരം തട്ടിച്ചുകൊണ്ടാണു സ്വാമികൾ ഖണ്ഡനം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. അതും അനുമാനങ്ങളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടല്ല; പ്രമാണവചനങ്ങളെ പ്രധാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ്. ക്രിസ്തുമതഖണ്ഡനത്തിനു തുനിയുമ്പോൾ നിരൂപകനു രണ്ടുപാധികളെ ആശ്രയിക്കാം. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ പ്രമേയങ്ങളെ വിശ്വവ്യാപ്തിയുള്ള ഇതര മതങ്ങളിലെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളുമായി താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്തു മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യുകയാവാം ഒന്ന്. മറ്റേത്, പ്രസ്തുതമതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബൈബിൾകഥകളെ പരിശോധിച്ചു സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷണം ചെയ്യുകയാകുന്നു. ഇവ രണ്ടുമല്ല, സ്വാമികൾക്കു സമീചീനമായി തോന്നിയ മാർഗ്ഗം. സത്യവേദപുസ്തകത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായി മുഴച്ചുകണ്ട അംശങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടി അവയുടെ നിരർത്ഥകതയെ വ്യവസ്ഥാപനംചെയ്യുവാ

നാണ് അദ്ദേഹം മുതിർന്നത്. മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്ക് അത്ര പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹം നൽകിക്കാണുന്നില്ല. വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്കു കടന്ന് ഒരു ഗാഢപരിശോധന നടത്തി അവിടെ കണ്ടവസ്തുതകളെ നിർഭയം അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു എന്നുമാത്രം. ക്രിസ്തുമതത്തെ ആക്ഷേപിക്കാൻ കരുതിക്കൂട്ടി തൊടുത്തുവിട്ട ആക്ഷേപശരങ്ങളല്ല ഈ പുസ്തകത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനത്തിൽ കൃത്യനിമിത്തം, ഉപാദാനം, ആദ്യസൃഷ്ടി, ദുർഗുണം, ക്രിസ്തുചരിതം, നിഗ്രഹാനുഗ്രഹം, പവിത്രാത്മചരിതം, ത്ര്യേകത്വം, പശുപ്രകരണം, ജന്മപാപം, ഗതിപ്രകരണം, മുക്തിസാധനം എന്നിങ്ങനെ പല ശീർഷകങ്ങളിലായിട്ടാണ് യുക്ത്യനുമാനങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സ്വാമികളുടെ സമീപനരീതിയെ കാണിക്കാൻ ഒരുദാഹരണം മതിയാകും. യഹോവയുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി നിരൂപിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ഇനി ആദ്യപുസ്തകം (1-അ 26. 27-വാ) ദൈവം തന്റെ രൂപമായിട്ടു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു കാണുന്നു. അപ്പോൾ യഹോവ അരൂപിയോ സ്വരൂപിയോ? ഒരിക്കലും സ്വരൂപിയല്ല. അരൂപിതന്നെയാണ് എങ്കിൽ അരൂപമായ രൂപത്തിലല്ലയോ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കൂ. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യരെന്നു പറയപ്പെട്ടുവരുന്ന മനുഷ്യരെത്തന്നെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുവരികിൽ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം അരൂപിയല്ല; സ്വരൂപിയത്രേ.

"ഹെ! അങ്ങനെയല്ല, തന്റെ സ്വരൂപമെന്നു പറഞ്ഞതിനർത്ഥം ശരീരമല്ല, ആത്മാവ് എന്നാണെങ്കിൽ യഹോവ സൃഷ്ടിച്ചതു ശരീരത്തെയോ ആത്മാവിനെയോ രണ്ടിനേയുംകൂടിയോ? (ആദിപുസ്തകം 2. അ. 7 വാ) യഹോവാ മനുഷ്യനെ മണ്ണുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ച് ജീവശ്വാസത്തെ മൂക്കിൽക്കൂടി ഊതി മനുഷ്യനെ ജീവാത്മാവാക്കി എന്നു കാണുകയാൽ സൃഷ്ടിച്ചതു ശരീരത്തെ മാത്രമെന്നു തെളിവാകുന്നു. സൃഷ്ടിച്ചത് തന്റെ രൂപത്തിലെന്നിരിക്കകൊണ്ടും ആത്മാവ് ദൈവത്തിന്റെ ജീവശ്വാസമാകയാൽ അതു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്ന് ഇരിക്കയാലും ആത്മാവിനെയല്ല ശരീരത്തെയാണു സൃഷ്ടിച്ചത്."

"ജ്ഞാനത്തിന്റെ വടിവിൽ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഇനിയും വലിയ ദോഷമിരിക്കുന്നു. അതായത് ആദിമ മനുഷ്യനെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ രൂപമായിട്ടാണു സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ അവനു സ്വാഭാവികമായിട്ടു ജ്ഞാനം പ്രകാശിക്കാതെയിരിക്കുമോ? പ്രകാശിച്ചിരുന്നു

യെങ്കിൽ ഗുണദോഷങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാതെയിരിക്കുമോ? അറിഞ്ഞിരുന്നുയെങ്കിൽ തന്റെ സ്ത്രീ പിശാചായ സർപ്പത്തിന്റെ കൈവശപ്പെട്ടുപോകുമോ? അവൾ വശപ്പെട്ടുപോയാലും അവളുടെ വാക്കിനെ ഇവൻ കേൾക്കുമായിരുന്നോ? ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സ്വരൂപമെന്നത് അറിവല്ലാ ശരീരംതന്നെയാണ്."

"ഇനിയും സ്വരൂപം എന്നുള്ളതിന് അർത്ഥം, അറിവ് എന്നാണെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ കനി തിന്നുന്നതിനു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനമേ ദൈവത്തിനുള്ളു എന്നും അപ്പോൾ കനി തിന്നതിന്റെ ശേഷമുണ്ടായ ഗുണദോഷജ്ഞാനംപോലും ദൈവത്തിനില്ലെന്നും ഒരുവേള ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നപക്ഷം യഹോവായും ഈ കനിയെ എപ്പോഴോ ഒരിക്കൽ തിന്നിട്ടാണു ഗുണദോഷജ്ഞാനം വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും സ്വാഭാവികമായിട്ട് ഈ ജ്ഞാനം ഇല്ലെന്നും തീർച്ചയാകും എന്നാകുന്നു."

"പിന്നേയും മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതെന്നും മൂക്കിൽ ഊതിയെന്നും കല്പനകൊടുത്തുയെന്നും കാണുന്നല്ലോ. ഇതിലേയ്ക്കു കൈയ്, വായ്, മൂക്ക് ഇവകളും, ദൈവംവരുന്ന ശബ്ദത്തെ കേട്ടുയെന്നു കാണുകയാൽ ശബ്ദം കേൾക്കുമാറ് നടക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കാലുകളും, കായൻ, നൊവാ മുതലായവർക്കു കാണപ്പെട്ടു എന്നിരിക്കയാൽ രൂപവും കൂടാതെ എങ്ങനെയാണ്?"

"ഇനിയും ആദം നഗ്നനാകകൊണ്ടു ലജ്ജിച്ച് ഒളിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. അപ്പോൾ അരൂപിയെ കാണുന്നതിനോ കാണാതെ ലജ്ജിക്കുന്നതിനോ ആർക്കെങ്കിലും ഇടവരുമോ? - ഇല്ലല്ലോ. ഇതെല്ലാം കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ യഹോവാ സ്വരൂപിയെന്നുതന്നെ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നു."

ഉത്തരദിക്കുകളിൽ

സ്വസ്ഥജീവിതത്തിൽ വിമുഖനായ സ്വാമികൾക്കു ദേശസഞ്ചാരത്തിൽ സഹജമായ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റുമാനൂർ നിന്ന് വടക്കോട്ട് ആലുവാവരേയും, തെക്ക് തിരുവനന്തപുരംവരേയും ചിലപ്പോൾ യാത്രചെയ്യും. ഓവർസിയരുടെ സ്ഥിരതാമസം മൂവാറ്റുപുഴ ആയിരുന്നതിനാൽ കഥാനായകൻ ഏറിയകാലം ആ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാമികളുടെ പ്രശസ്തി ഉത്തരദിക്കുകളിൽ വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി ഇതരദേശങ്ങളിൽനിന്നും വേദാന്തചിന്താശീലരായ പണ്ഡിതന്മാരേയും മുമുക്ഷുക്കളേയും അവിടന്ന് ആകർഷിച്ചു. ചില നാട്ടുഗൃഹസ്ഥന്മാരും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സ്വാമികളെ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധരായെങ്കിലും ഒരു പരഭാഗ്യോപജീവിയായി കാലം നയിക്കുവാൻ അവിടത്തേക്കു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എവിടെയെങ്കിലും കഴിഞ്ഞുകൂടണമെന്നല്ലാതെ സുഖസൗകര്യങ്ങളിൽ സ്വാമികൾ പരാങ്മുഖനായിരുന്നു.

മൂവാറ്റുപുഴയിലെ വാസം ഒരു പ്രത്യേക സംഭവംകൊണ്ടു സ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിൽ സവിശേഷതയാർജ്ജിക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്തു പ്രിയശിഷ്യനായിത്തീർന്ന നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളുമായുള്ള പ്രഥമ സമാഗമം ഇവിടെവച്ചായിരുന്നു. മൂവാറ്റുപുഴയിലെ മാരവാടി എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ഒരുൽകൃഷ്ടനായർ കുടുംബത്തിലാണു നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ ജനനം. പരിശുദ്ധരായ മാതാപിതാക്കളുടെ വത്സലസന്താനമായ തീർത്ഥപാദർ സുഖപ്രൗഢിയിലാണു വളർന്നുവന്നത്. ഈശ്വരഭക്തി, കൃത്യനിഷ്ഠ, നിശ്ചയദാർഢ്യം, ആർജ്ജവശീലം മുതലായവ ബാലനിൽ അക്കാലംതന്നെ തിളങ്ങിയിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം തീർത്ഥപാദർ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുവാൻ നിയുക്തനായി. എറണാകുളം ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചുവരവേ കുടുംബത്തിൽ പാരമ്പര്യമായി വേണ്ട വിഷചികിത്സയിലും മന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളിലും മനസ്സു പ്രവേശിക്കുകയും ചില സിദ്ധികൾ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. പഠനവിഷയത്തെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ജപതപാദികളിലും വേദാന്തശ്രവണത്തിലും ആയി

ത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ധ്യാത്മവാസനാസുരഭിലമായ ഒരു നൂതനസരണി യിലേക്കാണ് ബാലന്റെ പോക്കെന്നു ബന്ധുജനങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ആർഷസംസ്കാരത്തിൽ അഭിമാനംപൂണ്ട മാതാപിതാക്കൾ മകന്റെ സദുദ്യമത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും സന്നദ്ധരായി. ഇതിനിടെ സംസ്കൃതത്തിലും തർക്കവ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിലും അസാമാ ന്യമായ അവഗാഹം തീർത്ഥപാദർ നേടി. നൈസർഗ്ഗികമായി സ്ഫുരിച്ച കവിതാവാസനയെ പോഷിപ്പിക്കുവാനും ബാലൻ യത്നങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങി.

തീർത്ഥപാദരുടെ കുടുംബംവക ഒരു ഗൃഹത്തിലാണ് അക്കാലം സ്വാമികൾ സന്നിധാനം ചെയ്തത്. അവിടത്തെ സിദ്ധികൾ പരസ്യമാ യതോടെ സ്വാമിദർശനത്തിനായി ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടി. സ്വാമികളുടെ വേദാന്തപ്രഭാഷണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശംസ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ അലയടിച്ചു. പാമ്പിനെ വരുത്തുവാനും തന്റെ അന്തർഗ്ഗതം അതിനെ മനസ്സിലാക്കിക്കുവാനും അവിടത്തേക്കുള്ള വൈഭവം നാട്ടിൽ സംസാ രവിഷയമായതിനെ തുടർന്ന് വിഷവൈദ്യസംബന്ധമായ ചില കാര്യ ങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ തീർത്ഥപാദരും സ്വാമികളെ സമീപിച്ചു. ജിജ്ഞാ സുവായ ബാലന്റെ ആർജ്ജവശീലം കണ്ടു സ്വാമികൾ സന്തോഷിക്കു കയും ശരിയായ മാർഗ്ഗോപദേശത്തിന് ആ ബാലൻ അർഹനാണെന്ന് അന്തരാ കാണുകയും ചെയ്തു. അല്പനേരത്തെ അവിടത്തെ മധുര മായ സംഭാഷണം ശ്രവിച്ചപ്പോൾ സ്വാമികളിൽ അളവറ്റ ഭക്തിയുദിച്ച തീർത്ഥപാദർക്കു സർവ്വജ്ഞനായ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ശിഷ്യത്വം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഉൽക്കടമായ ആശയുണ്ടായി. വിഷവൈദ്യം അറി ഞ്ഞതുകൊണ്ടു കാര്യമായില്ലെന്നും അവനവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള വിഷം എടുത്തു കളയാനാണു പഠിക്കേണ്ടതെന്നും സ്വാമികൾ ഫലിതരൂപ ത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ആ ഉപദേശത്തിന്റെ പൊരുൾ തീർത്ഥപാ ദരുടെ പ്രബലമായ പ്രതിഭയിൽ പ്രകാശം വീശി. തുടർന്ന്, സ്വാമിക ളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു വേദാന്തപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീർത്ഥപാദർ അഭ്യസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ വ്യതിചലനംനിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷ് പഠന ത്തിൽനിന്ന് വിരമിച്ചു പുരാണപാരായണം, വ്രതാചരണം തുടങ്ങിയ പരിപാടികളോടുകൂടിയ ഒരു നവീനജീവിതം ആ യുവാവ് ആരംഭിച്ചു. നിരന്തരമായ അഭ്യാസംകൊണ്ടു വേദാന്തത്തിലെ ഗഹനങ്ങളായ ഭാഗ ങ്ങൾ ശിഷ്യൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയതിൽ സന്തുഷ്ടനായ സ്വാമികൾ ഉപ രിപാഠങ്ങളും യോഗാഭ്യാസമുറകളും അയാൾക്ക് ഉപദേശിച്ചു. യോഗ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ തീർത്ഥപാദർ അചിരേണ ആരൂഢനിലയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ 'ത്വമേവാഹം; അഹമേവത്വം', എന്നു ഹൃദയംഗമമായി ശ്ലാഘിക്കത്തക്കവണ്ണം ശിഷ്യനോടുള്ള അവിടത്തെ സ്നേഹബഹു

മാനം വളർന്നു.

നൂതനമായ ശിഷ്യലാഭം ഉണ്ടായിയെങ്കിലും മൂവാറ്റുപുഴ സ്വാമികൾ സ്ഥിരവാസമാക്കിയില്ല; പരിവ്രാജകവൃത്തിതന്നെ അവിടന്നു കൈകൊണ്ടു. വൈക്കം, പെരുമ്പാവൂർ, ആലുവാ, ഇടപ്പള്ളി, എറണാകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്വാമികൾ സഞ്ചാരംചെയ്തുവന്നു. ആലുവായിൽ ഇക്കാലം അവിടത്തേക്കു ഭദ്രമായ ഒരഭയസങ്കേതം ലഭിച്ചു. പൂർവ്വപരിചിതനായ പോലീസ് സൂപ്രണ്ട് പപ്പുപിള്ള (ശ്രീ. നന്ത്യാർ വീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ പിതാവ്) അന്ന് ആലുവായിൽ താമസമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു സ്വാമികൾ കുറച്ചുകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇവിടെയും ചിന്താശീലരായ യുവാക്കന്മാർ കഥാനായകനെ പിന്തുടർന്നു. തന്മൂലം രാത്രികാലങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും അവിടന്ന് ആലുവാമണൽപ്പുറത്തുകൂടി വേദാന്തവ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുവാൻ നിർബന്ധിതനായി. അന്നത്തെ ശ്രോതാക്കളിലൊരുവനായ കലൂർ കണ്ടൻ വൈദ്യൻ അവിടത്തെ ആരാധകനായിത്തീർന്നതുമുതൽ ചില സമയം വൈദ്യന്റെ സ്നേഹോദാരമായ പരിചരണമേറ്റു സ്വാമികൾ കലൂരും വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാമി ഭക്തന്മാരിൽവച്ച് അദ്വിതീയനായ വൈദ്യന് അവിടത്തെ മഹിമാപ്രചരണമായിരുന്നു ജോലി. എറണാകുളത്തും അഭ്യസ്തവിദ്യരിൽത്തന്നെ ഒരു സുഹൃത്സംഘം സ്വാമികളെ ആദരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായി. ഔദ്യോഗികനിലയിൽ ഉയർന്ന ആ സംഘാംഗങ്ങൾ അവിടത്തെ ആദർത്താക്കളായി പരിണമിച്ചതു സൗഹൃദവിനിമയത്തിനും വേദാന്തവിചാരത്തിനും സ്വാമികൾക്ക് അവസരം നൽകി.

എറണാകുളത്തു ദിവാൻ സെക്രട്ടറി രാമയ്യൻ, പോലീസ് സൂപ്രണ്ട് ചന്തുലാൽ എന്നിവർ ഒരേ വഞ്ചിയിൽ സഞ്ചരിച്ചവരാണ്; ലക്ഷ്യവും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു, ആദ്ധ്യാത്മിക ജ്ഞാനപ്രാപ്തി. ഗൗരവമേറിയ ഔദ്യോഗികഭാരം താഴത്തിറക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ രണ്ടുപേരും വിശ്രമസുഖം തേടുന്നതു സായാഹ്നസമ്മേളനങ്ങളിലായിരുന്നു. സംസ്കാരവിരളമായ വിനോദവിഹാരങ്ങളിൽ അവർക്കു ശ്രദ്ധ പോയില്ല; ആർഷജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ, മതങ്ങളുടെ മൗലികതത്ത്വങ്ങൾ എന്നിവയായിരുന്നു അവരുടെ ചർച്ചാവിഷയങ്ങൾ. കൂട്ടത്തിൽ ആത്മവിദ്യാപ്രവർത്തകനായ പത്മനാഭാചാരിയും കൂടും. ചന്തുലാൽ ഒരു ദിവസം ഒരു കൂട്ടുകാരനെ ആ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിയതു പിന്നീടവർക്കു പലപ്പോഴും ബുദ്ധിവ്യായാമത്തിനും മാനസികശാന്തിക്കും വക നൽകി. നമ്മുടെ കഥാനായകനായിരുന്നു ആ നവാഗതി. സ്വാമികളുടെ ജീവിതശുദ്ധി, ബുദ്ധിപരത, വിചാരരീതി

എന്നിവ എറണാകുളത്തെ അഭിജ്ഞമണ്ഡലത്തെ ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. അവിടത്തെ സംഗീതാനുഭൂതികൾ താളനിബദ്ധമായ മധുരഗീതങ്ങൾവഴി ബഹിർഗമിച്ചപ്പോൾ ആ വിദേശീയസ്നേഹിതന്മാർ ആ കലാകോവിദന്റെ മുമ്പിൽ കൈകൂപ്പിനിന്നു; ക്ഷണകാലംകൊണ്ടു അവർ സ്വാമികളുടെ സ്തുതിപാഠകരായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചന്തുലാൽ ഒരുറച്ച ഹിന്ദുവും വേദാന്തചിന്തകനുമായിരുന്നു. ജ്ഞാനാന്വേഷകനായ ആ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹിമ മനസ്സിലാക്കിയമാത്രയിൽ അവിടത്തെ ഗുരുവായി വരിച്ചു സ്വഗൃഹത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു സൽക്കരിച്ചു. സൂപ്രണ്ടിന്റെ ഭാര്യയും കുട്ടികളും സ്വാമികളെ ബഹുമാനപൂർവ്വം നമിച്ച് കുടുംബത്തിലെ ആരാധ്യനായ കാരണവരായി അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിച്ചു. സൗഹാർദ്ദകലിതമായ പരിചരണമാണ് ആ രജപുത്രകുടുംബം സ്വാമികൾക്കു നൽകിയത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരപൂർവ്വഭാഗ്യം കഥാനായകനു ലഭിച്ചു; സ്വാമി വിവേകാനന്ദനുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയായിരുന്നു അത്.

ആയിരത്തി അറുപത്തിയെട്ടാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസാവസാനം വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ മൈസൂറിൽനിന്നും തൃശ്ശൂർവഴി എറണാകുളത്തെത്തി. ദിവാൻ സെക്രട്ടറി രാമയ്യായുടെ വസതിയിലാണ് അദ്ദേഹം വിശ്രമിച്ചത്. വംഗദേശത്തുനിന്ന് വന്ന സുമുഖനും ഗംഭീരാശയനുമായ ആ യുവസന്യാസിയെ ജിജ്ഞാസോപശമനാർത്ഥം ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുവാൻ ആ സുഹൃത്സംഘം വട്ടംകൂട്ടി. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെയായിരുന്നു അക്കാര്യത്തിനു ചന്തുലാൽ തുടങ്ങിയ മിത്രവർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുത്തത്. സ്വാമികൾക്ക് വിവേകാനന്ദസ്വാമികളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ ഒട്ടുംതന്നെ താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രതീകവും ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ വിജയവൈജയന്തിയുമായ വിവേകാനന്ദന്റെ കോമളമുഖവും കിന്നരകണ്ഠത്തിൽ നിന്ന് ബഹിർഗമിച്ച വചോധാരയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഉള്ളിൽ ആ സന്യാസിയെപ്പറ്റി ബഹുമാനാദരം അങ്കുരിപ്പിച്ചു. കഥാനായകൻ സംസ്കൃതത്തിലും മറ്റുള്ളവർ ഇംഗ്ലീഷിലും സംഭാഷണം തുടർന്നു: 'കീദൃശീചിന്മുദ്ര?' എന്ന ചോദ്യം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ നേർക്ക് എറിഞ്ഞിട്ട് കൗതുകത്തോടെ നിന്ന സ്വാമി വിവേകാനന്ദനു ലഭിച്ച മറുപടി അതിനുമുമ്പ് കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവിധം പുതുമയേറിയതായിരുന്നു. ചിന്മുദ്രയുടെ കായികമായ പ്രവർത്തനം മൂലം കുണ്ഡലിനീശക്തി ഉണർന്നു ഷഡാധാരചക്രങ്ങൾ കടന്നു ബ്രഹ്മാനന്ദൈക്യം കൈവരുത്തുന്നു എന്ന് ഉപനിഷദ്ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ചരിത്രനായകൻ വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ പ്രമേയത്തെ സമീപിച്ച രീതിയും, പ്രമാണത്തെ ആധാരമാക്കി നടത്തിയ ചിന്തനയിലുടനീളം വിളങ്ങിയ

മനോധർമ്മവിലാസവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിലൂടെ കേരളപ്രതിഭയെ കാണുവാൻ വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾക്ക് അവസരം നൽകി. ഗീർവ്വാണഭാരതിയിൽ ('Here I met remarkable man' എന്നു വിവേകാനന്ദ സ്വാമികൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവമുണ്ട്) രണ്ടുപേരും അനുസ്യൂതമായി നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ആ അമാനുഷപ്രഭാവന്മാരെപ്പറ്റി ശ്രോതാക്കളിൽ അത്യധികം ബഹുമാനം ചേർത്തു. വീണ്ടും അടുത്തദിവസം അവർ അവിടെ കൂടി ആത്മീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആശയവിനിമയം ചെയ്തതായും പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

ഒരു സ്ഥലത്തും അധികനാൾ തങ്ങുന്ന സ്വഭാവം സ്വാമികൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് എറണാകുളം അവിടന്നു വിട്ടു; വൈക്കം, ചേർത്തല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലായി സഞ്ചാരം. വൈക്കത്ത് പതാരി വൈദ്യൻ, അങ്കൻ വൈദ്യൻ എന്നീ സഹോദരന്മാരുടെ അതിഥിയായി കുലശേഖരമംഗലത്ത് 'പുറ്റനാൽ' എന്ന ഈഴവഗൃഹത്തിൽ കുറെക്കാലം സ്വാമികൾ താമസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച് അവിടത്തെ പൂജിക്കുന്നതിൽ വൈദ്യന്മാർ സ്വയം അഭിമാനിച്ചു വന്നു. ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ പ്രശസ്തിയും സമാന്തരമായി ഉയർന്നുവന്നതോടെ ഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുവെന്ന നിലയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കുവാൻ ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ ഈഴവഗൃഹങ്ങൾ സന്നദ്ധമായി. 'പുറ്റനാൽ' ഗൃഹത്തിൽ ഗുരുസ്വാമികളും ചിലപ്പോൾ സന്നിഹിതനായിട്ടുണ്ട്. വൈക്കത്ത് അഷ്ടമിദിവസം കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ജനങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുക സാധാരണമാണല്ലോ. അന്ന് 'പുറ്റനാൽ', വിദ്വാന്മാരുടേയും ഭിഷഗ്വരന്മാരുടേയും വിഹാരരംഗമായി തീരാറുണ്ട്. അവിടെ നടക്കുന്ന പ്രബോധജനകങ്ങളായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിന് അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ വന്നുചേരുക പതിവായിരുന്നു. പരവൂർ കേശവനാശാൻ, ഊരാളത്ത് അച്യുതൻ വൈദ്യർ, മുളകുകാട്ട് ശങ്കുവൈദ്യർ, കൊളവേലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ എന്നിവർ അവരിൽ പ്രമുഖരാണ്. ആ സാംസ്കാരിക സദസ്സിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു തന്നെയായിരുന്നു ബഹുമാന്യസ്ഥാനം. അവിടന്നു 'പുറ്റനാൽ' വസിക്കുമ്പോൾ നടന്ന ഒരു സംഭവം ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. വിദ്വാൻ ചെമ്പിൽ എൻ. പി. പണിക്കർ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

"ഒരിക്കൽ അവരുടെ സമീപത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു എക്സൈസ് ഇൻസ്പെക്ടർ പട്ടാണിയുടെ ഭയങ്കരനായ ഒരു ചെങ്കോട്ടപ്പട്ടി തുടൽപൊട്ടിച്ച് അവിടെയെല്ലാം ഓടിനടന്ന് അനവധി ആളുകളെ കടിച്ചു പരുക്കേല്പിക്കയുണ്ടായി. ഒരുവിധത്തിലും ബന്ധിക്കാൻ നിവൃ

ത്തിയില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര അപ്രതിരോദ്ധ്യനായിത്തീർന്ന ആ വീര സാരമേയനെ ഇനി വെടിവയ്ക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ എന്നു നിശ്ച യിച്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ തോക്കു നിറച്ചു കൈയിലെടുത്ത് ഒരു വലിയ വടവൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി ലാക്കു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ പട്ടി ഒരു മുട്ടനാടിനെ കടിച്ചുകീറി, അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം ആഹാര മാക്കിക്കൊണ്ടു ഭീകരമായ മുഖഭാവത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കയായിരുന്നു. ഈ സംഭവം നടന്നത് സ്വാമികൾ താമസിച്ചിരുന്ന പുറ്റനാൽ ഗൃഹത്തിന്റെ ഒരു ഫർലോങ്ങോളം കിഴക്കുമാറിയുള്ള ഒരു യർന്ന പ്രദേശത്തുവച്ചാണ്. വെടിവെക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്നു എന്നു കേട്ടമാത്രയിൽ സ്വാമികൾ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റ് 'നിങ്ങളും വരു വിൻ, നമുക്ക് ആ പട്ടിയെ ഒന്നു കാണാം. ഒരു പട്ടിയേക്കാൾ മനോ ബലം ഒരു മനുഷ്യന് ഇല്ലെന്നുവരുമോ?' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ വൈദ്യന്മാരോടുകൂടി ആ പുരയിടത്തിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ അതിനു ചുറ്റുപാടും അനേകം ആളുകൾ നിന്ന് ഓരോ വശം പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു; ഇൻസ്പെക്ടർ തോക്കും ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു മരത്തിന്റെ മുകളിലും. വൈദ്യന്മാരെ ഒരു സ്ഥലത്തു നിറുത്തിയുംവച്ചു സ്വാമി കൾ നേരെ പട്ടിയുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്ന് ഏകദേശം ഒരു നൂറടി അകലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു കൈകൊണ്ടു നൊടിച്ചപ്പോൾ, പട്ടി അതി ഭയങ്കരമായി ഒരു ചാട്ടം ചാടി. സ്വാമികളുടെ കഴുത്തുംകൂടി കടിച്ചുമു റിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്നുകണ്ടു ജനങ്ങൾ അയ്യോ! എന്നുറക്കെ നില വിളിച്ചു. അടുത്തനിമിഷത്തിൽ ആ പട്ടിയുടെ ചെവിക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ട് സ്വാമികൾ മന്ദഹാസത്തോടെ ഒരു മൂളിപ്പാട്ടും പാടി അവിടെ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അത്ഭുതത്തോ ടുകൂടി ജനങ്ങൾ കണ്ട് ആർത്തുവിളിച്ചു."

സ്വാമികളെ സംബന്ധിച്ച് ഇതു കേവലം നിസ്സാരമായ ഒരു സംഭ വമാണെങ്കിലും അവിടത്തെ പ്രശസ്തി പ്രചരിക്കുവാൻ ഇത്തരം പ്രക ടനങ്ങൾ കൂടുതൽ സഹായകമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. സിദ്ധികളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവിടത്തേക്കു സ്വാഭാവികമായി വൈമുഖ്യമാണുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ സന്ദർഭത്തിന്റെ നിർബന്ധം കൊണ്ടു ചില പൊടിക്കൈകൾ പ്രയോഗിക്കാൻ സ്വാമികൾ പ്രേരിത നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണ്.

വൈക്കം വിട്ട് ചേർത്തല, തുറവൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും സ്വാമികൾ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയി ട്ടുണ്ട്. ഈ പര്യടനത്തിൽ അവിടത്തേക്കു ലഭിച്ച ഒരു ബാലപരിചാര കനാണ് പിൽക്കാലത്ത് സ്വാമികളെ നിഴൽപോലെ പിന്തുടർന്നു വിനീത

ഭൃത്യനായും വിശ്വസ്തസേവകനായും ശുശ്രൂഷാപരിചരണംകൊണ്ട് അവസാനകാലംവരെ അവിടത്തോടുകൂടി സഹവസിച്ച പത്മനാഭപ്പണിക്കർ. ഒരു കുലീനകുടുംബത്തിൽ ജാതനായ പണിക്കർ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഈശ്വരസേവാനിരതനായിത്തീരുകയും നിഷ്കളങ്കനും ആജ്ഞാനുവർത്തിയുമായി സ്വാമികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വടക്കോട്ട് എറണാകുളം, ആലുവാ, മൂവാറ്റുപുഴ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടി ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് വൃത്താകാരത്തിലുള്ള ഒരു സഞ്ചാരവീഥിയെ ആശ്രയിച്ച് അവിടന്നു കുറേക്കൊല്ലം കഴിച്ചു. ഈ യാത്രയിൽ വടക്കൻപറവൂരും സ്വാമികൾ ദീർഘകാലം വിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വൈക്കത്തുവച്ച് സ്വാമികളുടെ പ്രബോധനത്താൽ ആകൃഷ്ടനായ കൊളവേലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ ആയിരുന്നു സ്വാമികളെ വടക്കൻപറവൂരേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്. സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽ സ്വാമികൾക്കു പ്രത്യേകം വാസസൗകര്യം സജ്ജമാക്കി ഒരാത്മീയഗുരുവായി അവിടത്തെ വൈദ്യൻ ആരാധിച്ചു. അഹിംസ, ജീവകാരുണ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രയോഗക്ഷമങ്ങളും ആദർശപ്രധാനങ്ങളുമായ ഉപദേശങ്ങളാണ് അക്കാലത്ത് സ്വാമികളെ സമീപിച്ച ഗൃഹസ്ഥസ്നേഹിതന്മാർക്കു ലഭിച്ചത്. കൊച്ചീവേലുപ്പിള്ള എന്ന വക്കീലിന്റെ ഗൃഹത്തിലും പയ്യപ്പിള്ളിവീട്ടിലും അവിടന്ന് ഇക്കാലം താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൊച്ചീവേലുപ്പിള്ളയുടെ അതിഥിയായി വിശ്രമിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് ഒരു ശിഷ്യപ്രധാനനായ തീർത്ഥപാദ പരമഹംസസ്വാമികൾ അവിടത്തെ പരിചയം സമ്പാദിച്ചത്. പരമഹംസസ്വാമികൾ പറവൂർ വടക്കേക്കര മഠത്തിൽ എന്ന നായർ പ്രഭുകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. നാണുക്കുറുപ്പ് എന്നറിയപ്പെട്ട ആ ബാലൻ അമ്മയുടെ ഏകസന്താനമായിരുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ലാളനയിൽ വളർന്നുവന്നു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാമാന്യവ്യുല്പത്തി സമ്പാദിച്ച ബാലനിൽ അലൗകികമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവണത മൊട്ടിട്ടുനിന്നു. അനല്പമായ കവിതാവാസനയും നാണുക്കുറുപ്പിൽ തിളങ്ങിക്കണ്ടു. 1075 ൽ മേടത്തിലാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ പരമഹംസർക്കു ദർശിപ്പാൻ ഇടവന്നത്. അവിടന്നു മന്ത്രോപദേശം നൽകി തീർത്ഥപാദപരമഹംസരെ തന്റെ ശിഷ്യനായി അംഗീകരിക്കയും യോഗവേദാന്തവിഷയങ്ങളിൽ വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി പടികൾപിടിച്ചുകയറ്റുകയും ചെയ്തു. തീർത്ഥപാദപരമഹംസർ ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനും വൈദ്യനും മാന്ത്രികനും കൂടി ആയിരുന്നെങ്കിലും ഒരു വാഗ്മിയും വേദാന്തിയും എന്ന നിലകളിലാണ്അവിടന്നു സുവിദിതനായിത്തീർന്നത്. ലോകവ്യവഹാരവിചക്ഷണനായ പരമഹം

സർക്കു നല്ല സാമാന്യപ്രജ്ഞയും ഒരു വിശേഷതരമായ വശ്യശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികളുമായി തുടർന്നു കൂടുതൽ സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാൻ ഈ നൂതനശിഷ്യന് അവസരം ലഭിച്ചു. വേദാന്തവിഷയങ്ങളിൽ ഉപസ്ഥിതി നേടിക്കൊണ്ട് സ്വാമികളുടെ ധർമ്മാനുവർത്തിയായി തീർത്ഥപാദരും നാടെങ്ങും സഞ്ചരിച്ചു മതപ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. സ്വസമുദായത്തെ മതപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സുസ്ഥിരമായി കെട്ടിയുയർത്തുന്നതിനു തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾക്കു ഗുരുവിന്റെ അംഗീകാരവും ആശിസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ചെറായി അച്യുതൻവൈദ്യരുടെ വാസഗൃഹത്തിലും സ്വാമികൾക്ക് ഒരാശ്രമത്തിലെ വിശ്രമസൗഖ്യം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. പറവൂരുള്ളപ്പോഴെല്ലാം ചക്കരക്കടവുകടന്ന് അച്യുതൻവൈദ്യരുടെ വീട്ടിൽ അവിടന്ന് എത്താതിരിക്കില്ല. സുചരിതനും പണ്ഡിതനുമായ വൈദ്യർക്ക് സ്വാമികളിലുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ത്യാതിരേകം വാക്കുകൾകൊണ്ടു പരിച്ഛേദ്യമല്ല. വർഷാഗമം കർഷകനെന്നപോലെ, സ്വാമികൾ എത്തിച്ചേർന്നാൽ അച്യുതൻ വൈദ്യർ ശുശ്രൂഷാനിരതനായി ഹർഷസമുദ്രത്തിൽ ആറാടുകയായി. ഗുരുഭൂതനു തന്റെ കൈകൾകൊണ്ട് ആഹാരം പാകം ചെയ്തു സജ്ജമാക്കുന്നതിൽ വൈദ്യർ പ്രത്യേകം നിരതനായിരുന്നു. സ്വാമികൾക്കാണെങ്കിൽ അച്യുതൻ വൈദ്യരോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം അന്യാദൃശമെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടൂ. വൈദ്യരുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ അവിടത്തെ ഹൃദയം പ്രേമപ്രവൃദ്ധമായി കരകവിയും. "എന്റെ അച്യുതൻ സാക്ഷാൽ അച്യുതനാണ്," എന്ന് അവിടന്നു പ്രശംസ ചൊരിയുക പതിവായിരുന്നു.

പ്രാചീനമലയാളം

സ്വാമികളുടെ വടക്കൻസഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ തെക്കൻദിക്കിലെ സാമൂഹ്യചക്രവാളത്തിൽ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രകാശം തിളങ്ങിക്കണ്ടു. വളരുവാനും വികസിക്കുവാനുമുള്ള വാസന നായരീഴവ സമുദായമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഓളംവെട്ടി നായന്മാരെ സമുദ്ധരിക്കുവാൻ സമുദായോത്തേജകൻ സി. കൃഷ്ണപിള്ള തീവ്രമായ ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങിയ കാലമായിരുന്നു അന്ന്. എന്നാൽ ബഹുനായകത്വംമൂലം ഭിന്നകോണുകളെ ആശ്രയിച്ചവരെ ഒരു കുടയ്ക്കു കീഴിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് നായർസമുദായ പരിഷ്കരണം അത്ര സുകരമായിരുന്നില്ല. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഈഴവസമുദായം ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗം സ്ഥാപിച്ച് ഗുരുസ്വാമികളെ മതാദ്ധ്യക്ഷനായി അവരോധിക്കുവാൻ തയ്യാറായത്. ജീവിതശുദ്ധി, ത്യാഗസന്നദ്ധത, കർമ്മകുശലത എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഗുരുസ്വാമികളെ അനുസരിക്കുവാൻ ഈഴവർക്കു പ്രചോദനം നൽകി. ഔദ്യോഗികരംഗത്തിൽ തീരെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം ഇല്ലാതിരുന്ന ഈഴവസമുദായത്തെ അഭിവൃദ്ധ്യുന്മുഖമാക്കാൻ ഗുരുസ്വാമികൾ ചില ആചാരപദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. അവയെ ആ സമുദായാംഗങ്ങൾ ഭക്തിവിശ്വാസപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുകയും ആ ജനവിഭാഗം ബലമേറിയ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉയർന്നുപൊങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ, തങ്ങളുടെ നിലയെ പുനരവലോകനം ചെയ്യുവാൻ നായന്മാർ മുതിർന്നു. ആ ശ്രമത്തിന്റെ പരിണതഫലമാണ് സദാനന്ദസ്വാമികളുടെ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠാമഠസ്ഥാപനങ്ങളിലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സാമുദായികരംഗത്തു കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള യത്നങ്ങളിലും നാം കാണുന്നത്. അപാരമായ വൈദുഷ്യം, വശ്യമായ വാഗ്വൈഭവം, മുന്തിയ സംഘടനാപാടനം എന്നീ ഗുണങ്ങളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമായ സ്വാമി സദാനന്ദന് തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ ഒരു നവോന്മേഷം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമൈശ്വര്യാർത്ഥം ബ്രഹ്മനിഷ്ഠാമഠങ്ങൾ പല സ്ഥലത്തും ഉദയംചെയ്തു. അധികാരസമ്പന്നന്മാരെ സ്വാധീനമാക്കിയതുകാരണം സദാനന്ദസ്വാമികൾക്ക് മതപ്രച

രണം സുഗമമായിരുന്നു. എന്നാൽ ചില വിപരീതശക്തികളെ പിന്നീടു നേരിടേണ്ടിവരികയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹതീക്ഷ്ണത മന്ദീഭ വിക്കുയാണ് ചെയ്തത്. സ്വാമി സദാനന്ദനെപ്പറ്റി അത്ഭുതാദരത്തോ ടുകൂടിയേ നമുക്കു സ്മരിക്കാനാകൂ. അദ്ദേഹം തികച്ചും ഒരു സമുദാ യപരിഷ്ക്കർത്താവായിരുന്നു. തന്റെ സമുദായത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷം ഉള്ളിൽ ഒതുക്കിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ജനസേവനം നടത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണചാതുരിയേക്കാളും സംഘടനാവൈഭവ മാണു പ്രശംസനീയം. സദാനന്ദസ്വാമികളെ എതിർത്തവർ അന്ന് അദ്ദേ ഹത്തിനു ശക്തിയായ പിന്തുണ നൽകിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ബലി ഷ്ഠവും സുന്ദരവുമായ ഒരു ഹൈന്ദവസംഘടന തലയുയർത്തി നിൽക്കുമായിരുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സമുദായാചാര്യനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ നായ ന്മാരിൽ ചിലർ ചെയ്ത ശ്രമത്തിനു അവിടത്തെ പ്രതികരണം അനു കൂലമായിരുന്നില്ല. 'നാരായവേരില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന ഒരു സമുദാ യത്തെ' ഉദ്ധരിക്കുവാനുള്ള യത്നം വിജയപ്രദമാകുമോ എന്ന കാര്യ ത്തിൽ അവിടന്നു സംശയിച്ചു. തന്മൂലം നേതൃസ്ഥാനം സ്വാമികൾ നിരാകരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. എന്നാൽ ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാ ദരുടെ സേവനങ്ങളെ ആവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടുവാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു സാധിച്ചു. ജ്ഞാനസമ്പന്നനും യോഗനിഷ്ഠനുമായ തീർത്ഥപാദർ നായ ന്മാരുടെ പഴകിയ ആചാരനീതികളെ പിഴുതെറിഞ്ഞ് ഒരു നൂതനവ്യവ സ്ഥിതിയുടെ വിത്തുപാകുവാൻ ബദ്ധപരികരനായി കണ്ടപ്പോൾ സമു ദായാഭിമാനികൾ സന്തോഷിച്ചു. ഈ ശ്രമത്തിൽ, ശിഷ്യന്റെ പ്രവൃ ത്തിയെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനു ചില സംഗതികൾ സ്വാമികൾക്കും ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. വിപുലമായ ഗ്രന്ഥപരിചയവും പ്രബലമായ പ്രജ്ഞയും അവിടത്തെപ്പോലെ മറ്റാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അനുഭ വങ്ങൾകൊണ്ടും അനുമാനംകൊണ്ടും അവിടന്നു കണ്ടെത്തിയ ഗവേ ഷണഫലങ്ങളെ പരോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നുള്ള ആശ്രിത ന്മാരുടെ നിർബ്ബന്ധത്തെ പുരസ്ക്കരിച്ചാണ് 'പ്രാചീനമലയാളം' എന്ന ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്കു കഥാനായകൻ തുനിഞ്ഞത്. അനേകവർഷങ്ങ ളിലെ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥ ത്തിന് ഒരു സാമാന്യരൂപം കൊടുക്കുവാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. സഞ്ചാരവേളകളിൽ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥാനത്തിരുന്നു കുറേ ഭാഗങ്ങൾ എഴുതും; അവ അവിടെയുള്ള ശിഷ്യന്മാരെ ആരെയെങ്കിലും പകർത്തി സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഏല്പിക്കും; ഇതായിരുന്നു ഗ്രന്ഥരചനാപ്രണാളി

യുടെ ഗതി.

പ്രാചീനമലയാളത്തിന്റെ എഴുത്തുപ്രതികൾ പലരുടേയും കൈയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയതുനിമിത്തവും ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വന്തമായി ഒരസൽപ്രതി സൂക്ഷിക്കാത്തതുകാരണവും ആ ഗ്രന്ഥപരമ്പര പൂർത്തിയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നുകൂടി. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം മാത്രമേ അച്ചടിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. കേരളത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നായന്മാരുടെ സ്ഥാനോന്നതിയെ സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഒന്നാംഭാഗം കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നത്. രണ്ടാം പുസ്തകത്തിൽ, നമ്പൂരി, എമ്പ്രാൻ, പോറ്റി എന്നിവർ നായന്മാർ ആണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കിട്ടിയിടത്തോളമുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ചേർത്തു മൂന്നാംഭാഗം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. പഴയ പാട്ടുകളിലേയും സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലേയും പ്രസക്തഭാഗങ്ങളുടെ സമഞ്ജസമായ സന്നിവേശം പ്രാചീനമലയാളത്തിന്റെ ഏതുപുറത്തും കാണാം. പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നത് പ്രമാണവചനങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടാണ്. ഒരു വിദഗ്ദ്ധതാർക്കികന്റെ യുക്തിന്യായങ്ങളിലൂടെയുള്ള ഞാണിന്മേൽക്കളി കാണുമ്പോൾ നൈസർഗ്ഗികമായ ബുദ്ധിയും അഭ്യാസലബ്ധമായ വിരുതുംകൂടി കലർന്നു സുവർണ്ണത്തിനു സൗരഭ്യം വന്നാലുള്ള അവസ്ഥയാണ് അനുവാചകന് അനുഭവപ്പെടുക.

ആകെ പത്ത് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രാചീനകേരളത്തിന്റെ ഒരു രൂപരേഖ വരച്ച് മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവരികയോ മലയാളഭൂമി ദാനംചെയ്യുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് ബ്രാഹ്മണപരങ്ങളായ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം, കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോല്പത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ച് സ്ഥാപിച്ചും, മലയാള ഭൂമിക്കുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശം നായന്മാർക്കാണെന്നു പഴയപ്രമാണങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, നടവടികൾ എന്നിവയിൽനിന്ന് സർവ്വസമ്മതമായ യുക്തിവാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു വ്യവസ്ഥാപിച്ചും ഒരു മേധാശാലിയുടെ വിശദമായ വിശകലനസാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയുള്ള ഗവേഷണാനുമാനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ വായനക്കാരനെ ആദ്യന്തം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കേരളബ്രാഹ്മണർക്ക് മലയാളഭൂമിയിന്മേലുള്ള ആധിപത്യാവകാശത്തെ ധ്വംസിക്കുകയും നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തെ ബലപ്പെടുത്തുകയുമാണ് സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നത്. പ്രാക്തനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്താവങ്ങളെ

വെളിപ്പെടുത്തി മലയാളബ്രാഹ്മണർക്ക് കേരളത്തിന്മേൽ ജന്മാവകാശ മില്ലെന്നു സാമാന്യഖണ്ഡനവും, യുക്തിക്കും ന്യായത്തിനും അവ വിപരീതമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന വിശേഷഖണ്ഡനവും ആണ് ഗ്രന്ഥ ത്തിലെ ആദ്യഭാഗം. പീഠികയായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താ വിക്കുന്നു:

“ഈ ഭൂമി വാസ്തവത്തിൽ മലയാളിനായന്മാരുടെ വകയാണെ ന്നും, നായന്മാർ ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതന്മാരും, നാടുവാഴികളുമായ ദ്രാവി ഡന്മാരുമാണെന്നും അവർ തങ്ങളുടെ ആർജ്ജവശീലവും ധർമ്മതൽപ രതയുംകൊണ്ടു സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമിക ളുമായ ഒരുകൂട്ടം ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ട് കാലാന്ത രത്തിൽ കക്ഷിപിരിഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ അകത്തും പുറത്തുമായി താഴ്മ യിൽ കഴിഞ്ഞുപോരികയാണെന്നും ആണ് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപി ക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നത്.”

പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്ക്കാസനംകൊണ്ടു കേരളഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി തന്റെ പാപശാന്തിക്കായി ആ ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കു ദാനംചെയ്തു എന്ന പ്രമേയത്തെ പരിശോധിച്ചു ജാതിവി ഭാഗത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സ്ഥാനത്തേയും ഹിന്ദുമതാനുസാരികളായ മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുരുസ്ഥാനത്തേയും കേരളബ്രാഹ്മണർ അർഹിക്കുന്നു എന്ന വാദം നിരാധാരമാകുന്നു എന്നു സ്വാമികൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. തന്റെ മതസ്ഥാപനയ്ക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ ആദ്യമായി സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡ ഗതമായ രേഖകളുടെ മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. ക്ഷത്രി യവധം നിമിത്തമുണ്ടായ വീരഹത്യദോഷത്തെയാണു മലയാളഭൂമിദാ നത്തിനു കാരണമായി പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മതത്ത്വോപദേശം സിദ്ധിച്ച ജ്ഞാനിയാകയാൽ ഭാർഗ്ഗവനു പാപ പ്പറ്റില്ലെന്നും അതിനാൽ തൽപരിഹാരാർത്ഥം മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്വാൻ കാരണമില്ലെന്നുമാണ് സ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായം. മലയാ ളബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു പതിത്വം വന്നതായി പറ യുന്നതിനാൽ ദാനത്തിന് അർഹതയില്ലാത്തവരെ പരശുരാമൻ കേര ളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അറു പത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കായി കേരളഭൂമി മുഴുവനും ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു എന്ന കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലെ പ്രസ്താവത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന സ്വാമികൾ ഓരോ തീർപ്പും, നിഷേധവും സമാധാനവുംകൊണ്ടാണ് വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്യുക.

നായന്മാർ മലയാളത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥർ ആകുന്നു എന്ന പ്രമേയ

മാണ് പ്രാചീനമലയാളത്തിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ കിടന്ന തിളക്കമേറിയ രത്നങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് നിരത്തിവച്ചുകൊണ്ടാണ് നായന്മാരുടെ പൂർവ്വകാലമാഹാത്മ്യത്തെ മതിക്കുവാൻ സ്വാമികളുടെ പുറപ്പാട്. പ്രാചീനകൃതികളിൽ നാകന്മാർ, നാകത്താന്മാർ, നാഗവന്മാർ, നായകന്മാർ എന്നിങ്ങനെ പല പേരിലും നായന്മാരെ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. നാഗാരാധനകൊണ്ടു നാഗന്മാരായതാവാം; അല്ലെങ്കിൽ നഗം (പർവ്വതം) എന്ന ശബ്ദത്തിൽനിന്നും നിഷ്പദിച്ച് പർവ്വതവാസി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചതുമാകാം. ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യുന്ന നാഗന്മാരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ചില ആദിമവാസികൾ മലയാളത്തിന്റെ മലയോരങ്ങളിലും താമസിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. വിദേശീയ ദേശസഞ്ചാരികളുടെ കുറിപ്പുകളിലും നാടോടിപാട്ടുകളിലും ആ നാകന്മാർ വർണ്ണനാവിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ദേശാധിപതികളായ ആ നാകന്മാരുടെ പരമ്പരയായ നായന്മാർ മലയാളത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരാണെന്നു ചരിത്രസത്യങ്ങളെ മാനിച്ചു സ്വാമികൾ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. കേരളീയരുടെ പൗരാണികാചാരങ്ങൾക്കാധാരമായ മൗലികവസ്തുക്കളെ അനാവരണം ചെയ്തു നിജാവസ്ഥയെ കാണിക്കുകയാണ് അവിടുന്ന് ചെയ്യുന്നത്. ഉറച്ച വിശ്വാസങ്ങളിൽ പൊതിഞ്ഞു ഭദ്രമായി വച്ചിരുന്ന വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങളെ മൗഢ്യമാകുന്ന മൂടുപടം മാറ്റി നിരത്തിവച്ചപ്പോഴാണ് പൂർവ്വകാലസംസ്ക്കാരമഹിമയുടെ പ്രഭാപ്രസരം നമ്മുടെ അക്ഷികൾക്കു ലക്ഷീഭവിക്കുക.

“മലയാളഭൂമി ഭാർഗ്ഗവനുള്ളതല്ല; ആധാരങ്ങൾ കണക്കുകൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചതിൽ കുടികൾ, സർക്കാർ, സാമന്തന്മാർ, രാജാക്കന്മാർ, ദേവസ്വങ്ങൾ, ധർമ്മമഠങ്ങൾ ഇവയിൽ യാതൊന്നിന്റേയും മുന്നിനങ്ങൾ ഭാർഗ്ഗവന്റേതോ ബ്രാഹ്മണരുടേതോ ആയിട്ടു കാണുന്നില്ല. സമസ്തവും മലയാളി നായർപ്രഭുക്കളുടെ വകയായിട്ടു മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ.” ഈ വാദമുഖം അവതരിപ്പിച്ചിട്ട് അതിനുള്ള സമാധാനവും നിഷേധവുമാണ് ഉപരിചിന്തിക്കുന്നത്. നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കൾ ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ലെന്ന് അവിടന്ന് ആദ്യമായി ഉറപ്പിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഉത്സവാദികളിലും മറ്റുനാട്ടാചാരങ്ങളിലും നായർപ്രഭുക്കന്മാരെ കേരളബ്രാഹ്മണർ പൂജനീയമായ സ്ഥാനം നൽകി ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതിനെ ആ വാദത്തിന്നാധാരമായി അവിടന്നു സ്മരിക്കുന്നു. തുടർന്നു, പ്രമാണങ്ങളും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളുംകൊണ്ടു നായന്മാരുടെ മേന്മയും മലയാളഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവരുടെ ആധിപത്യാവകാശവും ബലപ്പെടുത്തുകയാണ് സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗ

മനത്തെപ്പറ്റി അവിടന്ന് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"ബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ (മലയാളത്തിൽ) സ്വന്തമായിട്ട് ഒരുവക ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ആയവർ വളരെ ബലവാന്മാരും സാമർത്ഥ്യശാലികളും സദാചാരധർമ്മ തല്പരന്മാരും സൽഗുണസമ്പന്നരും ധൈര്യശാലികളും ആയിരുന്നു എന്നും അവർതന്നെ ഈ ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുവന്നു എന്നും അങ്ങ നെയിരിക്കവെ ബ്രാഹ്മണർ ദാരിദ്ര്യനിവൃത്തിയെ കരുതി പലപ്പോഴും കൂട്ടംകൂട്ടമായിട്ടു ഇവിടെ വന്നുചേരുകയും അവരുടെ നടവടികളും സ്വഭാവങ്ങളും പിടിക്കായ്കയാൽ അപ്പോഴപ്പോൾ സ്വദേശികൾ (നാ യകന്മാർ) അവരെ തുരത്തി ഓടിക്കുകയും എന്തായിട്ടും വേറെ ഗതിയി ല്ലായ്കയാൽ അവർ പലരും പല സമ്പ്രദായങ്ങളും കൊണ്ടു സൂത്ര ത്തിൽ വന്നു പലരേയും പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും ഇങ്ങനെ ക്രമേണ ഇവിടത്തെ താമസത്തിനു തരം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തു എന്നും സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ നല്ല കവികളെക്കുറിച്ച് അഭിനവകാളിദാസനെന്നും ഇൻഡ്യൻ ഷേക്സ്പി യറെന്നും മറ്റും പറയുന്നതുപോലെ ആ കാലത്ത് ഈ മലയാളത്തു ണ്ടായിരുന്നവരുടെ അവസ്ഥ അവിടത്തെ (ആര്യാവർത്തത്തിലെ) സൽബ്രാഹ്മണരുടെ അവസ്ഥയോടു തുല്യമായിട്ടോ അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായിട്ടോ ഇരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടും എങ്ങനെയും മേൽക്കുമേൽ പ്രീതിയെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും ബഹുമാനസൂചകമായിട്ട് ആ (വന്നിരുന്ന) ബ്രാഹ്മണർതന്നെ ഇപ്രകാരം 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിച്ചുപോരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നുമാണ് ഇതിന്റെ വാസ്തവം."

മലയാളഭൂമി സമുദ്രം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലം നീങ്ങി കടൽവെപ്പ് ആയതാണെന്നും ഈ കടൽവെപ്പ് ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് സമുദ്ര ത്തോടു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന മലമ്പ്രദേശത്തിലെ പ്രഭുക്കളും അവിടെ പാർപ്പുകാരുമായിരുന്ന നാകന്മാർ കടൽവെപ്പായ ഈ ഭൂമിയുടെ ആദ്യത്തെ ഉടയക്കാരും കൈവശക്കാരുമാണെന്നും കേരളോൽപത്തി വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ സ്വാമികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു. നാകന്മാരുടെ രണശൂരത, ധർമ്മപരത, ദാനശീലത, യോഗാഭ്യാസനില എന്നിവയെ താഴെ പറയുന്ന ചില പ്രാമാണികവചനങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് അവിടന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"പാളത്താറും പടൈവാളും മീതിലുടുപ്പും മെതിയടിയും

മീശക്കൊമ്പും വിരികുഴലും വീരച്ചൊല്ലും വിളയാട്ടും
നീറണിനെറ്റിത്തടവഴകും നേരിശൈയോങ്കും നെറിനിലയും
നാകർക്കിരിയർ തൂടിലിതേ നാടിക്കുടിയർ വണങ്കുവതെ"

(ഒരു പഴയ വട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥം)

"ഉൾത്തിടമേയുരുവാന നാകത്താരേ
കൈത്തിടമേ കരുവാന നാകത്താരേ
വെത്തിടമേ വിലവിരുക്കും നാകത്താരേ
മെയിത്തിടമേ മേനിയാന നാകത്താരേ
പൊയിത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരേ
കത്തിവാൾ കൈഏന്തും നാകത്താരേ
എത്തിശയും പുകൾകൊണ്ട നാകത്താരേ
ചിത്തിമുത്തി കൈകണ്ട നാകത്താരേ
വില്ലാളിവീരനാന നാകത്താരേ
വിരുതുകെട്ടിപ്പടവെല്ലും നാകത്താരേ
പുനിതരടിവണങ്കിവീഴും നാകത്താരേ
അറന്താനെ യുരുവാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ കരുവിയാന നാകത്താരേ
അറന്താനേയുള്ളമാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ ഉയിരാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ കടവുളാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ കൽവിയാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ യുലകമാന നാകത്താരേ
അറന്താനേ യെവയുവാന നാകത്താരേ."

(ഒരു വട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥം)

ഗ്രന്ഥഗതങ്ങളും പ്രചാരംകൊണ്ടുസമ്മതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ അനേകം തെളിവുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ അവിടന്നു വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ നിരത്തിവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ വാദം ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നു:

"മേൽക്കാണിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു നാകന്മാർ ഏറ്റവും ശരീരബലമുള്ളവരും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളും ദുർജ്ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരും ശത്രുക്കൾക്ക് അതിഭയങ്കരന്മാരും വില്ലഭ്യാസം, വാളഭ്യാസം, കല്ലേറഭ്യാസം, ഉണ്ടതട്ടുക, അമ്പുതട്ടുക, കുതിരവെട്ടുക, ആനയോട്ടുക, വിശേഷമായ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, മർമ്മവിദ്യ മുതലായവയിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരും എന്തൊക്കെയായാലും അസത്യം പറയാത്തവരും,

ദാനശൗണ്ഡന്മാരും ഈശ്വരാരാധനത്തിലും മഹത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും ഭക്തിയും കൈങ്കര്യവും ഉള്ളവരും അതിധർമ്മിഷ്ഠന്മാരും മദ്യപാനം, മത്സ്യംതീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം ഇവയൊന്നും ഇല്ലാത്തവരും പരസ്ത്രീ ഗമനത്തിലുള്ള വാഞ്ഛ ചിന്തയിൽപ്പോലും അങ്കുരിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നവരും രാജയോഗികൾ മുതലായ യോഗീശ്വരന്മാർ, ബ്രഹ്മ സാക്ഷാൽക്കാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ മുതലായ സമുദായാംഗങ്ങളോടുകൂടിയവരും ആവക സംഗതികളെക്കുറിച്ച് സാധാരണമായി നല്ല പോലെ അറിവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും ആയിരുന്നെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.''

നായന്മാരെപ്പറ്റി 'ഷൈക്ക് സിനുഡിൻ', 'എച്ച്. ഏ. സ്റ്റിവർട്ട്', 'സർ ഹെക്ടർ മൺറോ', 'ഹാമിൽട്ടൻ', 'ബുക്കാനൻ', 'ലോഗൻ' എന്നീ വിദേശീയ സഞ്ചാരികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ച് തന്റെ വാദം സ്ഥാപിക്കുകയാണ് സ്വാമികളുടെ അനന്തരയത്നം. ശൂദ്രശബ്ദവും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവലോകനത്തിനു വിഷയമാകുന്നു. ശൂദ്രശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിഗമനം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം - മലയാളദേശത്തുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിലും, ആധാരപ്രമാണങ്ങളിലും ശൂദ്രസംജ്ഞയ്ക്കുപകരം നായർശബ്ദമാണ് മുമ്പിനാലേ പ്രയോഗം. എന്നാൽ ഈ സമീപകാലത്തുള്ള ചില രജിസ്റ്റർ പ്രമാണങ്ങളിൽ ഈ പദം എങ്ങനെയോ പ്രവേശിച്ചുകാണുന്നു. ആരോ ഒരാൾ എഴുതിയത് 'ഗഡ്ഡരിക പ്രവാഹ 'ന്യായേന എഴുതിയതാവാനേ തരമുള്ളൂ. ശൂദ്രശബ്ദം ദ്രാവിഡമല്ല; സംസ്കൃതമാണ്. അതും ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ നാലാമത്തെ വർണ്ണത്തിന്റെ സംജ്ഞയാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണാദി നാലുശബ്ദങ്ങൾക്കും ഒന്നായിട്ടുള്ള പേരായ ചാതുർവർണ്ണ്യമാകട്ടെ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു ഭാഗമായും, കുക്ഷിപൂരണമതത്തെ അവലംബിച്ചു മറ്റൊരു ഭാഗമായും തിരിക്കാം. ജാതിനിർണ്ണയത്തിനു പ്രവൃത്തിയും ഗുണവുംതന്നെ മുഖ്യകാരണം - പദവിഷയകവും പ്രമാണനിഷ്ഠവുമായ പല ഭാഗങ്ങളും എടുത്തുകാട്ടി ചാതുർവർണ്ണ്യം എന്ന അദ്ധ്യായം സ്വാമികൾ ഉപസംഹരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:

''ഇപ്രകാരം ചാതുർവർണ്ണ്യത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഗുണകർമ്മവിഭാഗം കാരണമാകയാൽ അതിലിരിക്കുന്നതിന് അതാതുവർണ്ണങ്ങളിലേക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവൻ മാത്രമേ യോഗ്യനാവൂ എന്നും അല്ലാത്തവൻ വർണ്ണത്തിലെ പിതൃമാതൃക്കളിൽനിന്നു ജനിച്ചവനായാലും ആ വർണ്ണങ്ങളിലിരിക്കാൻ യോഗ്യനാകയില്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു വർണ്ണത്തിൽ

ജനിച്ചവനിൽ ആ വർണ്ണത്തിലേക്കുവേണ്ടതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളില്ലാതിരിക്കയും മറ്റു വർണ്ണത്തിലേക്കു തക്കതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്താൽ യഥായോഗ്യം മാറ്റിവെയ്ക്കാമെന്നും, അപ്രകാരം ഇന്നുവരേയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും ഇങ്ങനെ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ മറ്റേതുവിധമായാലും ഈ നിയമത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതായിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് കാലാന്തരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ സകല ഏർപ്പാടുകളും നശിച്ച് വർണ്ണസാങ്കര്യം സംഭവിച്ചുപോകുമെന്നും ചാതുർവർണ്ണ്യനിയമത്തിനുമുമ്പ് എങ്ങനെയിരുന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ (കാലഭേദമൊഴിച്ച്) ആയിത്തീരുമെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.”

ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പുമുറയായ ബ്രാഹ്മണമതം ചാതുർവർണ്ണ്യാഭാസവും കേവലം കുക്ഷിപൂരണമതവുമാണെന്ന് അവസാന അദ്ധ്യായത്തിൽ സ്വാമികൾ സോദാഹരണം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. ജാതിക്കു കാരണം കർമ്മമല്ലാതെ ജന്മമല്ലെന്നാണു സ്വാമികളുടെ നിഗമനം. വെറുതെ പറയുകയല്ല അവിടന്നു ചെയ്യുക; ആർഷജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ നിന്നും തിളക്കവും പ്രകാശവുമേറിയ തത്ത്വരത്നങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് അവിടന്നു നമ്മെ യുക്ത്യാനുമാനങ്ങൾകൊണ്ട് ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. കൗഷീതകബ്രാഹ്മണത്തിലെ കവഷന്റെ കഥയും, ജാബാലനായ സത്യകാമന്റെ കഥയും ശൂദ്രനു വേദാധ്യയനത്തിനും വിദ്യയ്ക്കും അധികാരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാനായി ഗ്രന്ഥകാരൻ അവലംബിക്കുന്നു. ഒന്നാം ഭാഗം അങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു. രണ്ടുംമൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ അച്ചടിയിൽ വരാതെപോയത് മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നുതന്നെ പറയണം.

പഴയചിട്ടയിൽ ഒരു നവീനചിന്താരീതിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം കാണുക. കേരളം കടൽനീങ്ങി ഉണ്ടായതാണ് - ഈ പ്രമേയം ശരിയാണെന്നു പലരും സമ്മതിക്കും. കേരളത്തിലെ ആദിമവാസികൾ നാകന്മാരായ നായന്മാരാണെന്നും മലയാളഭൂമിയുടെ ജന്മികൾ അവരാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുവാൻ ചിലരുണ്ടാകും. മലയാളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർ നായന്മാരല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല എന്ന സിദ്ധാന്തവും എതിരഭിപ്രായത്തിനു വക നൽകുന്നതാണ്. ഈ വിഷമപ്രശ്നങ്ങളെ സ്വാമികൾ ധീരമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന രീതി അനുവാചകന്റെ അത്ഭുതാദരം കവരുന്നു. പുരാവൃത്തങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ച് അവയെ കൂട്ടിയിണക്കി ‘സൂത്രേമണിഗണാ ഇവ’ എന്നവിധം യുക്തിയിൽ കോർത്തു തൂക്കിയിരിക്കുന്നതിലാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

തനിക്കു ശരിയെന്നു തോന്നിയ തത്ത്വങ്ങളിൽ സ്വാമികൾ വിശ്വസിച്ചു. ആ വിശ്വാസത്തെ തെളിവുകൾകൊണ്ട് ഉറപ്പിച്ച് ഊർജ്ജസ്വലമായ ഗദ്യത്തിൽ യുക്തിയുക്തമായും ശക്തിയായും പ്രതിപാദിച്ചു കേരളീയരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥംവഴി സ്വാമികൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലയാളബ്രാഹ്മണരെ കടന്നാക്രമിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു പൊതുവെ രസമായില്ല. നായന്മാരുടെ പ്രഭാവത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ സഹോദരസമുദായങ്ങൾ സ്വാമിയെ ഒരു തനി നായർ എന്ന നിലയിൽത്തന്നെ വീക്ഷിച്ചു. വിശ്വാസംകൊണ്ടും ആചാരംകൊണ്ടും പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ച ചില മൗലികവിചാരങ്ങളെ കടപിഴുതുകാണിച്ച് അവ കേവലം സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ ചിലർ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചതാണെന്നും അവ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തെ മലീമസമാക്കുന്നുവെന്നും സാധാരണക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ ഉദ്യമം. മറിച്ചുള്ള അപവാദാരോപണം സ്വാമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിരാസ്പദമാകുന്നു.

യുക്തിക്കു നിരക്കാത്ത അനുമാനങ്ങളിൽ സ്വാമികൾ എത്തിച്ചേരാറില്ല; പക്ഷേ, ശാസ്ത്രസങ്കേതത്തിന്റെ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ അവ ഒതുങ്ങി എന്നു വരില്ല ചിലപ്പോൾ. ചിന്തയെ ചിന്തേരിട്ടു മിനുക്കി മസൃണമാക്കുന്നതിലൂടെ സർഗ്ഗാത്മകമായ ഓരോ അഭിപ്രായവും പ്രമാണമാകുന്ന ബലമേറിയ കുറ്റിയിലാണു ബന്ധിക്കുക. അതുകൊണ്ടു കുറ്റി ഊരിയതിനുശേഷമേ അഭിപ്രായത്തിന് ഊനം തട്ടിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അറിവിലും അഭ്യാസത്തിലും മുറ്റിയ കഴിവുള്ളവൻ മാത്രമേ ആ പ്രക്രിയയ്ക്കു കരുത്തനായി ഭവിക്കൂ. നിരുപമമായ ആ നിരൂപണരീതിയെ നോക്കിനിൽക്കാമെന്നല്ലാതെ ആ വാദനിരയിൽ ഒരു നേരിയ വിടവുണ്ടാക്കാൻപോലും അത്ര ശക്യമല്ല. ആത്മാർത്ഥതയുടെ ആഴത്തിലേക്കു വേരുറച്ച അവിടത്തെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വിശ്വാസദാർഢ്യത്തിന്റേയും മേധാശക്തിയുടേയും ഗുണധോരണിയിലൂടെ വളർന്നു സ്വാനുഭവസമ്പന്നമായ അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തിൽ ലതാവിശേഷങ്ങൾ വളർത്തി ചാഞ്ചാടി മോഹനമായ ചിന്താഫലത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതരീതി

"വിസ്തൃതവും ഭസ്മലേപിതവുമായ നെറ്റിത്തടം, ശൗര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പുരികക്കൊടി, കരുണാകടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ നേത്രങ്ങൾ, സൗമ്യമായ മുഖപത്മം, മാർവരെ നീണ്ടു വെള്ളിക്കമ്പികൾപോലെ കിടക്കുന്നതും മനോഹരവുമായ ശ്മശ്രുക്കൾ, അഗാധാർത്ഥദ്യോതകവും മധുരവുമായ വാക്പീയുഷധാരകൾ, വിശാലവും സുദൃഢവുമായ വക്ഷസ്ഥലങ്ങൾ, ആജാനുബാഹുക്കൾ, ശ്രവണാനന്ദകരമായ മന്ദഗീതികൾ" – സ്വാമികളുടെ സജീവമായ ഒരു ചിത്രമായി. ഒരു മുണ്ടും അയ്മ്പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള മോതിരവും ഒരു പഴയ കുടയുംകൂടി ചേർന്നാൽ അവിടത്തെ വേഷവിധാനവും പൂർണ്ണമാകും.

സ്വാമികൾക്കു സ്വന്തമായ ഗൃഹമോ ആത്മസ്നേഹിതന്മാരോ ഇല്ല; ലോകംതന്നെ അവിടത്തെ തറവാട്, സമസൃഷ്ടങ്ങളെല്ലാം കൂടെപ്പിറപ്പുകളും. പറവകൾ പാടിപ്പാടി പറക്കുന്നതുപോലെ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്ന് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു സോല്ലാസം അവിടന്നു സഞ്ചരിച്ചുവന്നു. മിക്കവാറും കരനാഥന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങളെയാണ് സ്വാമികൾ സങ്കേതമാക്കിയിരുന്നത്. സാധാരണക്കാരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിനുള്ള വൈമുഖ്യമല്ല അതിനു കാരണം. സാധുക്കളായ കൃഷീവലന്മാരുടെ വീടുകളിലും അവിടുന്ന് അളവറ്റ ആനന്ദംതന്നെ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ സാമാന്യഗൃഹങ്ങളിൽ മത്സ്യമാംസാദികൾ പാചകം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലങ്ങൾ താവളമാക്കുവാൻ സ്വാമികൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഒരു ഗൃഹത്തിൽച്ചെന്നാൽ 'കുത്തുന്നതും വെട്ടുന്നതും' ഉണ്ടോയെന്നു തെരക്കി നിഷേധാത്മകമായ മറുപടി ലഭിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവിടെനിന്ന് അദ്ദേഹം ആഹാരം കഴിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ജ്യേഷ്ഠനായ കൊല്ലൂർ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽനിന്നുപോലും അവിടന്ന് ഇക്കാരണത്താൽ ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇറങ്ങിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. മദ്യസേവയോടുള്ള വെറുപ്പും ഇതുപോലെതന്നെ. "തെങ്കിലേ വെള്ളം ചങ്കിലേ പോനാൽ – ചങ്കരനാനയും ചിങ്കിലിപാടുവൻ" എന്ന് അവിടന്നു മദ്യപന്മാരെ അധിക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. മദ്യപാനാസക്തി സമുദായത്തിനു ക്ഷയകാരണമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോന്ന

സ്വാമികൾ ആ ദുശ്ശീലത്തെ കഠിനായി നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നിരാഡംബരമായ ഒരു ജീവിതരീതിയാണു സ്വാമികൾ പാലിച്ചുവന്നത്. പ്രാപഞ്ചികസുഖങ്ങളുടെ ശീതളച്ഛായയിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ ലഭിച്ച സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അവിടന്നു സ്വയം രക്ഷപ്പെടുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വടശ്ശേരി അമ്മവീട്ടിൽവച്ചു രാജസേവകനായ ശങ്കരൻതമ്പി നൽകിയ വിരുന്നു നിരസിച്ചതും ദിവാൻ രാജഗോപാലാചാരിയുടെ ക്ഷണം നിരാകരിച്ചതും പ്രസിദ്ധമാണ്. സുഖസുഭിക്ഷതയിൽ സന്തോഷമോ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വറുതിയിൽ പൊറുതികേടോ അവിടത്തേയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ പലപ്പോഴും നിരാഹാരനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള സ്വാമികൾക്ക് എത്ര ദിവസവും ആഹാരമില്ലാതെയിരിക്കാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടന്നു പറയാറുണ്ട്: "പഴയ മുറത്തിനു ചാണകവും പഴയ വയറിനു ചോറും വല്ലപ്പോഴും ഉണ്ടെങ്കിൽ അടയും; എപ്പോഴും വേണമെന്നില്ല." വെള്ളം കുറയുമ്പോഴും പെരുകുമ്പോഴും ജലത്തിൻമീതെ കിടക്കുന്ന താമരയിലയോടൊപ്പമായിരുന്നു അവിടത്തെ അവസ്ഥ. എവിടെയായിരുന്നാലും ഉറുമ്പ്, പട്ടി, പൂച്ച മുതലായ ജന്തുക്കൾക്കുകൂടി കൊടുക്കാതെ അദ്ദേഹം ആഹാരം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. അവ ആ സമയം അവിടത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുണ്ടാകും. താളും തകരയും ചേർത്ത ഒരു 'കൊട്ടാരക്കരപ്പുളിങ്കറി' മാത്രം മതി സ്വാമികൾക്കു മൃഷ്ടാന്നഭോജനത്തിന് ഉപദംശം.

ഭക്ഷണകാര്യത്തിലെന്നപോലെ അഭ്യംഗസ്നാനത്തിലും മറ്റും അവിടത്തേക്കു പ്രത്യേക ചര്യാക്രമം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാർക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പരിചരിപ്പാൻ വിഷമം ഏർപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കയും തുറന്ന സ്ഥലത്തു കിടക്കുകയും സ്വാമികൾക്കു നിർബന്ധമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഒരു കയറുകട്ടിലിലും ചില സമയം വെറുംനിലത്തും മലർന്നുകിടന്ന് ഉത്തമാംഗം ഇടത്തും വലത്തും ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടന്നു ബ്രഹ്മധ്യാനനിരതനായി ശയിക്കും. ആ സമയം ആരെങ്കിലും ചെന്നുകയറിയാൽ അറിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. പുസ്തകം വായിക്കുന്നതിലും അവിടത്തേയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. "മലർന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു കൈമുട്ടുകൾ വളയാതെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പുസ്തകം നിവർത്തിപ്പിടിച്ചു പുസ്തകം ഇടവും വലവും ഓടിക്കുകയും (ആട്ടുകയും) ഈ അവസരത്തിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ചലനമനുസരിച്ചു തല ഉരുട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടാണ് ആ വായന." കാഷായവസ്ത്രങ്ങളോ സന്ന്യാസികൾക്കുള്ള മറ്റു ചിഹ്നങ്ങളോ ധരിക്കാത്തതു കാരണം അവിടത്തെ കണ്ടാൽ കേവലം ഒരു ഗ്രാമീണൻ

എന്നല്ലാതെ തോന്നുകയില്ല; തിരിച്ചറിയാൻ വിഷമിച്ചെന്നുംവരും. സാധാരണക്കാരുമായുള്ള സഹവാസത്തിലും സംഭാഷണത്തിലും വെറും ഒരു ലൗകികരീതിയിലേ അവിടന്നു പെരുമാറിയിരുന്നുമുള്ളു. ചില സമയം അദുഷ്ടങ്ങളായ നേരമ്പോക്കുകൾ പറഞ്ഞു ശ്രോതാവിന്റെ നർമ്മബോധത്തെ ഇളക്കി രസകരമായ രംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു കുടുകുടെ ചിരിക്കുക അവിടത്തേയ്ക്കു പതിവായിരുന്നു. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായ കാളിയാങ്കൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയെപ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം ഫലിതപ്രിയനായ ഒരു പ്രാസംഗികനായിരുന്നു. രണ്ടു ഭാര്യമാരും കുട്ടികളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികൾ നീലകണ്ഠപിള്ളയെ 'കാളി' എന്നാണു വിളിച്ചുവന്നത്. ഒരു ദിവസം തന്റെ ജീവിതക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി കാളിയാങ്കൻ സ്വാമിസന്നിധിയിൽ നിവേദനം ചെയ്തപ്പോൾ അവിടന്നു ചോദിച്ചു:

കാളി! ഒരു ഭാര്യ പോരായിരുന്നോ? എന്തിനാ രണ്ടു വിവാഹം ചെയ്തത്?

നീലകണ്ഠപ്പിള്ള:- ഇനി ഞാൻ കൈലാസത്തു പോകുമ്പോൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടുപോരാം. (ശിവനു രണ്ടു ഭാര്യമാർ ഉണ്ടല്ലോ എന്നു വ്യംഗ്യം)

സ്വാമി:- ഇത്രനാളും അവിടെ കാത്തുനിന്നിട്ട് ഇതൊന്നു ചോദിക്കാതിരുന്നതെന്ത്? ('കാളി'യെ ശിവഭൂതം എന്നുദ്ദേശിച്ചാണു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞത്.)

കാളിയാങ്കൻ മുഖം താഴ്ത്തിയപ്പോൾ സ്വാമികളും അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരും സോല്ലാസം ചിരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്.

രസച്ചരട്, കാരണവർ, പൊന്നുണ്ട, കൊച്ചുകാരണവർ, ഭാഗവതർ, കവി എന്നിങ്ങനെ അവിടന്നു പേരിട്ടു വിളിക്കുമ്പോൾ അതു കേൾക്കുന്നവർക്ക് ആനന്ദമല്ലാതെ മറിച്ചുതോന്നിയിട്ടില്ല. അകന്മഷവും ആനന്ദമയവുമായിരുന്നു അവിടത്തെ ഹൃദയം.

സർവ്വസാഹോദര്യവും സമത്വവും ദീക്ഷിച്ചിരുന്ന സ്വാമികൾ ഗുണകർമ്മവിഭാഗം അനുസരിച്ചു മാത്രമേ ജാതിയെ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ജനനം മാനദണ്ഡമാക്കി ജാതി നിർണ്ണയിക്കുക അവിടത്തേയ്ക്കു സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. വിദ്യാർജ്ജനത്തിനു മുഹമ്മദീയരേയും ചാന്നാന്മാരേയും അവിടന്നു സമീപിക്കയും അവരോടൊന്നിച്ചു വസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ നാട്ടിലെ പല ഈഴവകുടുംബങ്ങളും സ്വാമികളുടെ സ്വന്തം ഗൃഹങ്ങളായി മാറിയിരുന്നു എന്നതു കേവലം പരമാർത്ഥമാ

കുന്നു. കല്ലുവീട്ടിൽ അടുക്കളയിൽ അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സാതന്ത്ര്യംതന്നെ പെരുന്നല്ലിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ പെരുന്നല്ലിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ നെല്ലുകുത്തുകയായിരുന്നു: "സ്വാമികൾ എല്ലാവരുടേയും ഉലക്കകൾ വാങ്ങി ശേഖരിച്ചു. എന്നിട്ട് അത്രയും ഉലക്കകൾകൊണ്ടു അതിവേഗത്തിൽ നെല്ലു കുത്തിക്കൊടുത്ത് അവരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉലക്കകൾ ഓരോന്നായി തെരുതെരെ ആകാശത്തേയ്ക്കു പൊങ്ങുകയും അവ മുറയ്ക്ക് ഉന്നം തെറ്റാതെ ഉരലിൽ വന്നു വീഴുകയും വീണ്ടും മുറയ്ക്കുയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ കാഴ്ച" അത്ഭുതകരമെന്നല്ലാതെ പറയാനില്ല. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ 'എന്റെ നാണൻ' എന്നും കുമാരനാശാനെ 'എന്റെ തങ്കക്കുടം കുമാരൻ' എന്നും സംബോധനചെയ്യുമ്പോൾ ഹൃദയം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന സ്നേഹപ്രകർഷമാണ് ആ അക്ഷരസംഘാതത്തിലൂടെ ബഹിർഗമിക്കുന്നത്.

ലോകപൂജ്യന്മാരായ മഹാന്മാരെല്ലാം കുട്ടികളോട് അതീവവാത്സല്യമുള്ളവരാണല്ലോ. സ്വാമികളാകട്ടെ, സ്വയം ഒരു ബാലലോകം നിർമ്മിച്ചു ബാലികാബാലന്മാരെ ആഹ്ലാദത്തിൽ ആറാടിച്ച് അച്ചടക്കത്തോടുകൂടി ഭരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവിടത്തെ നിഷ്ക്കളങ്കതയുടെ മുമ്പിൽ ആരും തലകുനിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ദുശ്ശാഠ്യക്കാരും ഭീരുക്കളുമായ കുട്ടികൾ സ്വാമികളെ കണ്ടാൽ അങ്ങോട്ടാഞ്ഞ്‌വീഴുകയാണു പതിവ്. അവിടത്തെ കരലാളനം ഒരുതവണ ഏൽക്കുമ്പോൾ ദുശ്ശീലങ്ങളെല്ലാം മാറി വലിയ മാനസികപരിവർത്തനത്തിന് അവർ വിധേയരാകാറുണ്ട്. കുട്ടികളുമായുള്ള കളികളിൽ അവരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഉന്മേഷം കൊടുക്കുന്ന വിനോദങ്ങളും കായികസംസ്ക്കാരം നല്കുന്ന പരിപാടികളും അവിടന്ന് ആവിഷ്ക്കരിക്കാറുണ്ട്. മുതുകത്തു കയറി തുള്ളിക്കളിക്കുക, താടിമീശയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുക, ആനകളിക്കുക മുതലായവ കുട്ടികൾ കാണിക്കുമ്പോൾ ആ വികൃതികളിൽ അവിടന്നു രസിച്ചു മതിമറക്കും. ഒരിക്കൽ സ്വാമികൾ പടിഞ്ഞാറേമാരാത്തു മുറ്റത്തു കുട്ടികളുമായി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം കരപ്രധാനികളായ ചില പ്രഭുക്കന്മാർ അവിടത്തെ സന്ദർശിക്കുവാനെത്തി. കളിയുടെ ഉത്സാഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് ആ സ്നേഹിതന്മാരുടെ പ്രവേശം. പക്ഷേ, ആഗതർക്ക് ഒരു മണിക്കൂറോളം കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവന്നു. കുട്ടികൾക്കു ജിജ്ഞാസോപശമം വന്നതിനുശേഷമേ അദ്ദേഹം കളിയിൽനിന്ന് വിരമിച്ചുള്ളു. രസകരമായ വിനോദവിഹാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന കുട്ടികൾക്കു മാനസോല്ലാസം ചേർത്തുകൊണ്ടിരിക്കവേ അതിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങുന്നത് ആ പിഞ്ചുഹൃദയങ്ങൾക്കു നൊമ്പരമുണ്ടാക്കുമെന്നും

അതു തനിക്കും മനോവേദനയ്ക്കു കാരണമാകുമെന്നും സ്വാമികൾ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ആ നാട്ടുപ്രമാണികൾ അവിടത്തെ മഹാമനസ്ക്കതയെ പ്രശംസിക്കയാണു ചെയ്തത്. കുട്ടികളോടുള്ള ചേതോവൃത്തി തന്നെയാണു സ്ത്രീജനങ്ങളിലും അവിടന്നു പകർന്നത്. സ്വാമികളുടെ പാദസ്പർശംകൊണ്ടു ധന്യമായിട്ടുള്ള ഗൃഹങ്ങളിലെ സ്ത്രീകൾ അവിടത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം ആരാധിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

സ്വാമികളുടെ സമഭാവന പ്രസിദ്ധമാണ്; പ്രസംഗത്തിലല്ല പ്രവൃത്തിയിൽ. തന്നോടൊന്നിച്ചു നടക്കുന്നവരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളിൽ സ്വാമികൾക്ക് എപ്പോഴും ശ്രദ്ധ കൂടുതലാണ്. അവർക്ക് അപകർഷം വരത്തക്കവിധം ആരെങ്കിലും പെരുമാറിയാൽ അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രതിഷേധിച്ചിരുന്നു. നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിൽ പോലും അവിടത്തേയ്ക്കു സമത്വദീക്ഷ നിർബന്ധമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത താഴെപ്പറയുന്ന സംഭവത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകും. ശ്രീ. ചേലവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻനായരുടെ സ്മരണ നോക്കുക:

“സ്വാമികൾ വടക്കേക്കര എടത്തിൽവീട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു. അന്ന് പറവൂർ മജിസ്ട്രേട്ട് സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായ ശ്രീ. ആണ്ടിപ്പിള്ള ആയിരുന്നു. സ്വാമികളെ വീട്ടിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് ആണ്ടിപ്പിള്ള ആളയച്ചു. ‘നായരേ! നമുക്കു പോകണം, കാലത്തെ പോകണം’ എന്നു പറഞ്ഞു സ്വാമി എന്നേയുംകൂട്ടി യാത്രതിരിച്ചു. ഞങ്ങൾ ശ്രീ. ആണ്ടിപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ എത്തി. ആണ്ടിപ്പിള്ളയും ഭാര്യയുംകൂടി സ്വാമികളെ സ്വീകരിച്ച് അകത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ പുറമെനിന്നു. സ്വാമികൾ എന്നെ അകത്തു ചെന്നിരിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ‘എന്താ ഇരിക്കാത്തത്; മജിസ്ട്രേറ്റിനെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണോ? എന്റെകൂടെ വരുമ്പോൾ ഭയം വേണ്ട’ എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നോട് അകത്തു കയറിയിരിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഞാൻ അകത്തു കയറിയിരുന്നു. പതിനൊന്നു മണിയോടുകൂടി ഉണ്ണാൻ ഇലവച്ചു. വരാന്തയിൽ ഒരിലയും അകത്തു രണ്ടിലയും വച്ചു. സ്വാമികൾ ചോദിച്ചു: ‘മൂന്നുപേർ ഉണ്ണാനുണ്ടല്ലോ, എന്താ രണ്ടില?’ കൂടെവന്ന ആളിനു വെളിയിൽ ഇല വച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് മജിസ്ട്രേറ്റ് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. സ്വാമികൾ ഉടനെ എണീറ്റ്, ‘അതു പറ്റില്ല, അയാൾ പടിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള ആളാണ്. മാത്രമല്ല നമ്മുടെ സംസ്ക്കാരക്രിയ (ഇലയിലുള്ള പ്രാണികൾക്ക് ജീവനാശം സംഭവിക്കാതെ ഇല കഴുകി ശുദ്ധിയാക്കുന്നതിനാണ് ‘സംസ്കാരക്രിയ’ എന്നതുകൊണ്ട് സ്വാമികൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്) അയാൾക്കേ അറിയാവൂ. അതുകൊണ്ടു ഞാനും അയാളോടൊന്നിച്ച് ഇരിക്കാം’, എന്നുപറഞ്ഞു സ്വാമികൾ

അകത്തു വച്ചിരുന്ന ഒരില പൊക്കിയെടുത്തു. ഇംഗിതജ്ഞനായ മജിസ്ട്രേറ്റ് വാല്യക്കാരനെ വിളിച്ചു വെളിയിൽ ഇട്ട ഇല അകത്തു കൊണ്ടിടാൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് ഊണു കഴിച്ചു.''

സരസകവി മൂലൂർ സ്വാമികളുമായുള്ള സന്ദർശനത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

''പുൽപായ ശിഷ്യനെക്കൊണ്ടരികിലിടുവിച്ചി-
'ട്ടപ്പനേ! യിരി!' യെന്നു കല്പിച്ച വാക്യാമൃത-
മിപ്പൊഴുമതേവിധമൊഴുകീടുന്നു, നിർവ്വി-
കല്പനാം മഹാമുനേ മാമക കർണ്ണങ്ങളിൽ.''

വിവരമില്ലാത്തവർക്കു വെളിവുവരുത്തുവാൻ സ്വാമികൾക്കുള്ള വൈഭവം അന്യാദൃശമാണ്. ഒരിക്കൽ ദുരാഗ്രഹിയായ ഒരാൾ ചെമ്പിനെ സ്വർണ്ണമാക്കാനുള്ള ഒരുപദേശത്തിനുവേണ്ടി അവിടത്തെ അനുചരനായി പറ്റിക്കൂടി. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം സ്വാമികളും അനുചരനും യാത്രാമദ്ധ്യേ അരൂക്കുറ്റിക്കടത്തിൽ എത്തി. ഒരു കൊതുമ്പു വള്ളത്തിൽ കയറി അവർ അക്കരെ കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കാറ്റും കോളും കൊണ്ടു കായൽ ക്ഷോഭിച്ചു വള്ളം മറിഞ്ഞു; രണ്ടു പേരും വെള്ളത്തിലായി. സ്വാമികൾക്കു നീന്തൽ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു; പക്ഷേ, അനുചരന് അതു വശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വെള്ളം കുടിച്ച് കൈ കാലിട്ടടിച്ച അനുചരനു ചെമ്പു സ്വർണ്ണമാക്കാനുള്ള ഉപദേശം ഉടൻ നൽകാമെന്നായി സ്വാമികൾ. 'ചാവാതെ കരയിൽ എത്തിയാൽ മതി സ്വാമി' എന്ന് അയാൾ വാവിട്ടു കേണു. ഒടുവിൽ സ്വാമിതന്നെ അയാളെയും താങ്ങി കരയ്ക്കു നീന്തിക്കയറി. 'ക്രിയാകേവലമുത്തരം' എന്ന നിലയിൽ ഈ സംഭവം ആ ഉപദേശാർത്ഥിക്ക് ഒരു പാഠമായി പരിണമിച്ചു.

സന്യാസിമാരിൽ വിത്തേച്ഛയില്ലാത്തവർ കുറവാണ്. സ്വാമികൾ കാശു കൊണ്ടുനടക്കുകയോ കരുതിവയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാറേയില്ല; കാൽനടയായി സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും ശിഷ്യന്മാർ പണം കൈകാര്യം ചെയ്യുമെന്നല്ലാതെ അവിടന്ന് അതിനേപ്പറ്റി ക്ലേശിക്കാറില്ല. മലയാറ്റൂർ കോടനാട്ടു വനങ്ങളിൽ തൊണ്ണൂറ് ഏക്കർ സ്ഥലം സ്നേഹിതനായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ പതിച്ചുകൊടുത്തത് ഒരു ഭാരമായി തോന്നിയ കഥാനായകൻ പരിചാരകനായ പത്മനാഭപ്പണിക്കർക്കു ദാനമായി കൊടുക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഇങ്ങനെ ധനലേശസ്പർശമില്ലാതെ നമ്മുടെ കേരളക്കരയിൽ അധികമാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ധനം പാപകാരണമാ

ണെന്നും ധനത്തിലുള്ള അത്യാശ മറ്റു ദുരാശകൾക്കു വഴിതെളിക്കു മെന്നും അവിടന്നു പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രവൃത്തിയിൽ ആചരിച്ചു കാണി ക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്വാമികൾ ഒരു നൈഷ്ഠികബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു. അതുകൊ ണ്ടാണ് അത്ഭുതസിദ്ധികൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മെയ്ക്കരുത്തും ആത്മ വീര്യവും അവിടത്തേക്കു ലഭിച്ചത്. താരുണ്യപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ഭോഗ വാസനയെ നിശ്ശേഷം നിരോധിക്കനിമിത്തം ബുദ്ധിയും ശരീരവും അരോഗമായി പരിപാലിക്കുവാനും പരിശുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതരീതി തുടരുവാനും സ്വാമികൾക്കു സാധിച്ചു. അഹിംസാത്മകമായ അവി ടത്തെ സ്നേഹവ്യാപാരത്തെപ്പറ്റിയും ജന്തുകാരുണ്യത്തെപ്പറ്റിയും ഇതി നുപരി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

സ്വാമിയുടെ സുഹൃന്മണ്ഡലത്തിനു വലിയ വ്യാപ്തിയില്ല. സഞ്ചാ രസ്ഥലങ്ങളിൽ അവിടത്തേക്കു ചില ശിഷ്യന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വേദാന്തവിചാരവും യോഗമാർഗ്ഗാന്വേഷണവും ഗൃഹ സ്ഥന്മാർക്കുമാകാം എന്ന് അവിടന്നാണു പഠിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ഒരുറച്ച സ്ഥാപനംവഴി തന്റെ ആദർശങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അവിടന്നു യത്നിക്കാതിരുന്നതാണ് ഖേദകരം. സംഘടനാവൈഭവമോ പ്രചര ണാത്മകതയോ സ്വാമികളുടെ പ്രവൃത്തികൾ പരിശോധിച്ചാൽ കാണ്മാ നില്ലെന്നു പറയുന്നതു കേവലം സത്യമായിരിക്കും. ഒരു കാര്യത്തിലും പരസ്യം വേണമെന്ന് അവിടന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാമികൾക്കു പല ശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമികൾ, ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ, ശ്രീതീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാ മികൾ എന്നിവരാണ് ആ പരമ്പരയിൽ തലപൊക്കി നിൽക്കുന്നവർ. ശിഷ്യന്മാരുടെ പ്രസിദ്ധി പെരുകിയതോടെ അവിടത്തെ നേരിട്ടു സമീ പിക്കാതെ അവരെ അഭയം പ്രാപിച്ച് ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാരിലധികവും.

യോഗശാസ്ത്രങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ആദ്യകാലം ശ്രീനാരായ ണഗുരുസ്വാമികൾ അവിടത്തെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ഒരേ ജീവി തവൃത്തി അവലംബിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്താനിരതരും അദ്വൈതമ താനുയായികളുമായ ഈ മഹാന്മാർ ബ്രഹ്മാനന്ദവിവേകത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം മുക്തകണ്ഠം വാഴ്ത്തിപ്പാടി കേരളക്കരയിൽ അങ്ങോളമി ങ്ങോളം ഈ ഭൂമിയുടെ സാംസ്കാരികനവോത്ഥാനത്തിന് അടിത്തറ പാകിക്കൊണ്ടാണ് സഞ്ചരിച്ചത്. അനുഗൃഹീതനായ കവി, മേധാവി യായ ജനസേവകൻ, യോഗനിഷ്ഠനായ മതാചാര്യൻ എന്നീ നിലക

ളിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ കീർത്തിധാവള്യം കേരളത്തിന്റെ സീമകളെ കടന്നു. അധഃസ്ഥിതിയിൽ കഴിഞ്ഞ ഈഴവസമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി അരുവിപ്പുറത്ത് ശ്രീനാരായണ ധർമ്മപരിപാലനസംഘം കെട്ടിപ്പടുത്ത് പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗുരുസ്വാമികളെ മാനിക്കാനും അനുസരിക്കുവാനും ആ ജനവിഭാഗം മുമ്പോട്ടുവന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിപാടി സുഗമമായിത്തീർന്നു; ഈഴവ സമുദായം ഉൽക്കർഷത്തിലേക്കു കുതിച്ചുകയറുകയും ചെയ്തു.

അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം, അഗാധമായ വേദാന്തജ്ഞാനം, പരിശുദ്ധമായ യൗഗികജീവിതം എന്നിവകൊണ്ട് ഒരു പ്രസിദ്ധ യോഗീശ്വരനായി ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ഇതിനകം പുകൾപരത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ സന്യാസിവര്യൻ തന്റെ ശ്രദ്ധ നായർ സമുദായപരിഷ്കരണത്തിലേക്കാണു തിരിച്ചുവിട്ടത്. തമ്മിൽ തൊഴിച്ച് നാശത്തിന്റെ വക്കിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന നായന്മാരെ സമുദ്ധരിക്കുവാൻ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ ആ സമുദായാന്തരീക്ഷത്തിൽ നവോന്മേഷത്തിന്റെ സൗരഭം പരത്തിയെങ്കിലും ബലിഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാപനമുണ്ടാക്കി തദ്വാരാ ശീലാചാരവൃത്തികളെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ശ്രമം ചെയ്തില്ല. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിലൂടെ അജ്ഞതയിൽനിന്ന് വിജ്ഞതയിലേയ്ക്ക് ജനസാമാന്യത്തെ നയിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം യത്നിച്ചത്. എന്നാൽ താണനിരയിലുള്ള സാധാരണജനങ്ങളുടെയിടയിൽ തീർത്ഥപാദരുടെ ആചാരപദ്ധതികൾ വേരുറച്ചതേയില്ല. ഗുരുഭക്തിയാകുന്ന സ്വത്തിൽ കൗബേരമായ ഒരു പദവി അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. 'എന്റെ തീർത്ഥനെ ദൂരെവച്ചു കാണരുതേ' എന്നു സ്വാമികൾ പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ ദർശനമാത്രയിൽ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരംകൊണ്ടു ഗുരുപൂജ ചെയ്യുന്നതിൽ നീലകണ്ഠ തീർത്ഥപാദസ്വാമികളെ പിന്നിലാക്കുവാൻ മറ്റാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ തന്റെ പ്രവർത്തനരംഗമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത് അദ്ദേഹം ക്ഷോഭരഹിതമായി ജനസേവനം നടത്തിവന്നു.

ഇതിനുമുമ്പു ദർശിച്ച രണ്ടുപേരിലുംനിന്നു ഭിന്നനാണു തീർത്ഥപാദപരമഹംസർ. അദ്ദേഹത്തിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു രണ്ടു ശാഖകളുണ്ടായിരുന്നു; മതപരവും സാമുദായികവും. വാഴൂർ ഒരാശ്രമം സ്ഥാപിച്ച് അതിനെ ബലപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പരിശ്രമം തുടരുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പ്രചരണതന്ത്രവും സംഘടനാസാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മപരിപാടികൾക്കു ജനസഹായം ലഭിച്ചിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ ഭൗതികകാര്യങ്ങളിൽ ഈ

ശിഷ്യൻ വിവേകപൂർവ്വം അന്വേഷണം നടത്തി യഥാസമയം വേണ്ടതു ചെയ്തുവന്നത് ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹവർഷത്തിന് കാരണമാക്കി. കൂടാതെ സ്വാമികളുടെ ആദർശങ്ങളെ പ്രയോഗക്ഷമമാക്കുന്നതിന് എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാപനം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും അദ്ദേഹം കണ്ടു. സ്വാമി സദാനന്ദനുമായി യോജിച്ച് ഒരു സംയുക്ത ഹൈന്ദവസംഘടന സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹി ച്ചെങ്കിലും ആ ആശയം എന്തുകൊണ്ടോ രൂപം പ്രാപിച്ചില്ല.

സ്വാമികളുടെ ഭക്തന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരിൽ പത്മനാഭപ്പണിക്കർക്കു മുൻപന്തിയിൽത്തന്നെ സ്ഥാനമുണ്ട്. സ്വാമികളുടെ പരിചാരകനായി കൂടിയതിനുശേഷം പണിക്കർ നിഴൽപോലെ അവിടത്തെ അനുഗമി ച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് പണിക്കർ ഇല്ലാതെ സ്വാമികളെ കാണുകയേയില്ല. പണിക്കരുടെ ഭാര്യാഗ്രഹമായ വടക്കേക്കര കല്ലറയ്ക്കൽ സ്വാമികളുടെ ഒരു വിശ്രമസ്ഥാനമായി വിശ്രുതിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണിക്കരുടെ ഭാര്യ അമ്മാളുവമ്മയും അവിടത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുക ഒരു വ്രതമായി വരിച്ച സാദ്ധ്വിയാണ്. ആത്മാർത്ഥമായ പരിചരണംകൊണ്ടു സ്വാമികളുടെ ഹൃദയം കവരുവാൻ പണിക്കർക്കും ഭാര്യയ്ക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ സഹവാസംമൂലം അവിടത്തെ ഭൗതികസ്വത്തു ലഭിച്ചുവെന്നല്ലാതെ ആത്മീയമായി യാതൊന്നും പണിക്കർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീർത്തു പറയാം. പിൽക്കാലത്ത് പുത്തൻകുരിശു മഠാധിപതിയായി പേർകേട്ട രാമാനന്ദസ്വാമികൾ അന്നു റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥ നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേദാന്തമാർഗ്ഗത്തിൽ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിച്ച ഒരു പ്രിയശിഷ്യനാണ്. നന്ത്യാരു വീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻ പിള്ള, ഡോക്ടർ കെ. ജി. ഗോപാലപിള്ള, മജിസ്ട്രേറ്റ് ആണ്ടിപ്പിള്ള എന്നിവരും സ്വാമി കളുടെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം കോട്ടവാതി ലിനു വെളിയിൽ ഒരാശ്രമം സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഭക്തൻ ശിവരാമപിള്ള കഥാനായകന്റെ ഒരു മുഖ്യശിഷ്യനാണ്. സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുര ത്തുള്ളപ്പോൾ മിക്കവാറും ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ഭജനമഠത്തിൽക്കൂടി വേദാ ന്തവാക്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കയും ലളിതകലാകൗതുകം പ്രദർശിപ്പി ക്കയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. മറ്റു പല ശിഷ്യന്മാരും അവിടേക്കുണ്ടാ യിട്ടുണ്ട്. തച്ചുടയകയ്മൾ, പന്നിശ്ശേരി നാണുപിള്ള, ആറന്മുള നാരാ യണപിള്ള വൈദ്യൻ മുതലായവർ പ്രശിഷ്യന്മാരാണ്. ഇങ്ങനെ ശിഷ്യ പ്രശിഷ്യന്മാരാൽ പരിസേവ്യനെങ്കിലും സ്പർശലേശമില്ലാതെ അവി ടന്നു കാലംകടത്തിവിട്ടു.

ഷഷ്ടിപൂർത്തിക്കുശേഷം

സ്വാമികൾക്ക് അറുപതുവയസ്സു തികയാറായി. അവിടത്തെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി യഥോചിതം ആചരിക്കുവാൻ ശിഷ്യപ്രമുഖന്മാരും ഭക്തന്മാരും ആലോചന തുടങ്ങിയെങ്കിലും ആ സംരംഭത്തിന് ആദ്യം അവിടത്തെ ആശീർവാദം ഉണ്ടായില്ല. ആഡംബരപൂർവ്വമുള്ള ആഘോഷമായിരുന്നില്ല ശിഷ്യന്മാരുടെ ലക്ഷ്യം. ധർമ്മോദ്ബോധനത്തിന് ഒരു യോഗമഠം സ്ഥാപിച്ച് ഒരു സന്യാസപരമ്പര ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്നതിനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചത്. ഉത്സാഹികളിൽ തലവൻ തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികളായിരുന്നു. ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുവാൻ എഴുമറ്റൂർ മനോഹരമായ ഒരു സ്ഥാനമായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഈ വിവരം കാണിച്ച് അദ്ദേഹം സ്വാമികൾക്കയച്ച ഒരു കത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

എഴുമറ്റൂർ
88 മിഥുനം 5

ഓം തത് സത്

....നാം ഒടുക്കം തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ആണ്ടുപിറന്നാൽ ഉടനെ മൂന്നുപേരും കൂടി ഒന്നിച്ചിരുന്നു വിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഏകാന്തസങ്കേതം രൂപീകരിക്കുന്നത് ഈ ആണ്ടിൽ ദുഷ്കരമായിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരത്താൽ മനസ്സിനും നല്ല സ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇവിടെ വടക്കേക്കോയിക്കലെ തമ്പുരാന്മാരുടെ പ്രിയതരമായ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചു താമസിക്കേണ്ടതായിവന്നു. ഇതിനിടയിൽ എനിക്ക് ഇവിടെ ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ധീമാന്മാരായ ഇവർ മനസ്സിലാക്കുകയും അതിലേക്കായി അനുജൻ രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ അവർകൾ ഒന്നാംതരം തേക്കുതടിയും കല്ലുംകൊണ്ടു പരിഷ്കൃത രീതിയിൽ പണിയിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു നല്ല കെട്ടിടങ്ങളും അതുകളിരിക്കുന്ന പുരയിടങ്ങളുംകൂടി നമ്മുടെ ആശ്രമത്തിലേക്കായി വിട്ടൊഴിഞ്ഞു സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യമായി

അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു ദാനപത്രമെഴുതി രജിസ്റ്റർചെയ്തു തന്നിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.... നമ്മുടെ പ്രധാനകേന്ദ്രം ഇവിടെ ഉറപ്പിച്ചാൽ നല്ലതായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ വാഴൂരെ ആശ്രമത്തേയും ഇതിനേയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു വേണ്ടതായ വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി അവിടത്തെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നീലകണ്ഠതീർത്ഥസ്വാമികളുടേയും എന്റേയും ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രയത്നത്തിൽ അവിടത്തെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസ്മാരകമായി തുറക്കപ്പെടുന്ന ഈ പരിശുദ്ധാശ്രമത്തിൽ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ അനുഗ്രഹഫലങ്ങൾ സർവ്വ സജ്ജനാസ്വാദനീയമായ വിധത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നതിന് അനുഗ്രഹിപ്പാറാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവിശേഷത്തെ സന്നിധിയിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു...

അവിടത്തെ വാത്സല്യഭാജനമായ സ്വന്തം തീർത്ഥം.

പരമഹംസരുടെ ഈ ആശയത്തിനോട് സ്വാമികൾക്കു വിപരീതാഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കത്തിന് അവിടത്തെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു:

88 മിഥുനം 14
കൊല്ലം

ശ്രീ
ശിവമയം

എഴുത്തുകിട്ടി. ഇടമില്ലാത്തതിനാൽ വിമ്മിഷ്ടപ്പെട്ട് അടങ്ങിയൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന സന്തോഷത്തെക്കുറിച്ച് ഒന്നുംതന്നെ പറയുന്നതിനു വിശേഷമില്ല.

നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ വ്യത്യാസമില്ല. പ്രാരാബ്ധപ്രകാരമാകട്ടെ.

ഈ ശരീരസംബന്ധമായ രക്ഷാനിയമത്തെ ഇനിയേൽക്കുന്നവർ ശ്രുത്യന്തരരെന്നുവരികിലും ഇതിന്റെ അത്യന്ത കൃത്യാന്തരരായിത്തന്നെയിരിക്കും.

ഇഹത്തിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടനിഷ്കാമസുകൃതസാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ച് അനുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പരത്തിൽ സർവ്വോത്തമമോക്ഷസാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ച് അനുഭവിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ഉത്തമാധികാരിയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ അമന്ദാരുരുക്ഷുക്കളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ലേഖനത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്ന ധീരന്മാരായ ആ പുരുഷൈ

കരത്നങ്ങൾക്കു സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഈ രാജശബ്ദം ഏകദേശാർത്ഥവത്തായേ ഇരിക്കയുള്ളൂ. വാസ്തവത്തിൽ ഇക്കാലത്തിലെ ഏകചക്രവർത്തിശബ്ദമാണു തക്കതായുള്ളത്.

ചട്ടമ്പി

ആയിരത്തി എൺപത്തൊൻപതു ചിങ്ങം എട്ടാം തീയതിയായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തിദിനം. ഗ്രാമഭംഗി തിങ്ങിവിങ്ങിയ എഴുമറ്റൂർപ്രദേശം അതിനായണിഞ്ഞൊരുങ്ങി. ശാന്തിസന്ദേശവാഹകരായ സ്വാമിഭക്തന്മാർ ഉത്സാഹഭരിതരായി ആഗതരെ സൽക്കരിച്ചു. ആർഭാടരഹിതമായ ഒരു ചെറിയ സമ്മേളനം സ്വാമി ദയാനന്ദന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി സ്വാമി പ്രശസ്തിപരങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങളിലൂടെ അവിടത്തോടുള്ള ബഹുമാനാദരം പ്രകടിപ്പിച്ചു. തത്സമയം സ്വാമികളും നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. മംഗളാശംസാശ്ലോകങ്ങൾ ചേർത്ത് 'ഷഷ്ടിപൂർത്തിപ്രശസ്തി' എന്ന ഗ്രന്ഥവും അന്നേദിവസം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. യോഗാനന്തരം 'പരമഭട്ടാരാശ്രമം' സ്വാമികൾ ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായങ്ങളെ കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തിന്നനുരൂപമായവിധം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു 'തീർത്ഥപാദസമ്പ്രദായം' എന്ന പേരിൽ ഒരു സന്യാസിപരമ്പരയും ആ ആശ്രമത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി അവിടന്നു സ്ഥാപിച്ചു. "ഉപാസനയിലും യോഗമാർഗ്ഗങ്ങളിലും സിദ്ധാന്തസമ്പ്രദായത്തേയും ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിൽ വേദാന്തത്തേയും സിദ്ധാന്തത്തേയും സമന്വയിച്ചു കൊണ്ടുള്ള വിചാരക്രമങ്ങളേയുമാണ് തീർത്ഥപാദസമ്പ്രദായത്തിലെ സന്യാസിമാർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്."

വടക്കേകോയിക്കൽതമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും പരമഹംസസ്വാമികളുടേയും നിർബന്ധമനുസരിച്ച് സ്വാമികൾ കുറച്ചുനാൾ എഴുമറ്റൂർ വിശ്രമിച്ചു. ആശ്രമത്തിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ അവിടന്നു താഴെക്കാണുന്ന കത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

എഴുമറ്റൂർ
89 തുലാം 14

ശ്രീ
ശിവമയം

മൃദംഗം നന്നായി. കുട്ടനിതാ അങ്ങോട്ടു വരുന്നു. എന്റെ പാകത്തിനു കൂട്ടാൻവയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇവൻ പണിക്കരേയും ജയിക്കുന്നു. ചോറുമാത്രം ചിലപ്പോൾ മുഴുവനും ഒത്തില്ലെന്നു വരുന്നുണ്ട്.

“നിമജ്ജതീന്ദോഃ കിരണേഷ്വിവാങ്കഃ” എന്നപോലേയുള്ളൂ. ഒട്ടും പിടിക്കായ്കയില്ല. മൃദംഗയജമാനനോട് ഇന്നലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മനഃപൂർവ്വമായ നിഷ്കളങ്ക സ്നേഹാദിയുണ്ട്. രാമൻപിള്ള, കേശവപിള്ള, തമ്പി, മാസ്റ്റർ തമ്പുരാൻ ഇവരും കാരണവനിവഹവും നമ്മുടെ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണത്തെ അവരുടെ പ്രധാന കൃത്യങ്ങളിലൊന്നാക്കിത്തന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. ഏകാദശിദിവസം ഭജന മുടക്കുന്നില്ല. വലിയ മഴയും ഇരുട്ടുമായിട്ടും മുടക്കിയില്ല. ആശ്രമത്തിനു ചുറ്റും കയറിവരുന്ന വഴിക്ക് കാടുതകർത്തുവരുന്നതിനെ ഇവർ തൂമ്പായും കൊണ്ടുവന്നു ഭേഷാക്കി നന്നാക്കുന്നുണ്ട്. വാദ്ധ്യാർതമ്പുരാനും അതിൽ അഭിമാനം കൂടാതെ തൂമ്പാപ്രയോഗിക്കയും വീഴുകയും ഒക്കെയുണ്ട്...

ചട്ടമ്പി.

ശാന്തവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ഋഷീശ്വരജീവിതം സ്വാമികൾ നയിച്ചു. മധുരമായ സംഗീതാലാപവും മേളവും ഇവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടത്തെ കുശലാന്വേഷണങ്ങൾക്കു ഒരു രസമുണ്ട്. ആശ്രമപ്രാന്തത്തിൽ സമൃദ്ധമായി വളർന്നുനിൽക്കുന്ന കാട്ടുതകരകണ്ട് അവിടന്നു ചോദിക്കയാണ്: “ഞാൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ നീയും ഇവിടെ വന്നോ” എന്ന്. ജീവജന്തുക്കളോടുള്ള കാരുണ്യം ഇവിടെവച്ചും സ്വാമികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ട്. പറമ്പിൽ വാഴക്കുല പഴുത്താൽ മുറിക്കുവാൻ അവിടന്നു സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. അണ്ണാനു തിന്നുവാൻ കുറെ കുലകളെങ്കിലും നിർത്തിയിരിക്കണമെന്ന് അവിടത്തേയ്ക്കു നിർബന്ധമായിരുന്നു.

എഴുമറ്റൂരെ ആശ്രമംകൊണ്ട് ഉദ്ദിഷ്ടഫലമുണ്ടായില്ല. എന്തുകൊണ്ടോ കാലാന്തരത്തിൽ ആശ്രമപ്രവർത്തനം പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ത്യാഗശീലരായ പ്രവർത്തകരുടെ അഭാവവും പ്രോത്സാഹനക്കുറവും ആയിരിക്കണം അതിന്നു കാരണം. സ്വാമികൾക്കു സ്ഥിരമായി അവിടെ വസിപ്പാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. പരമഹംസസ്വാമികൾക്കു മതപരമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കായി അന്യസ്ഥലത്തു സഞ്ചാരവും നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർക്ക് കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽ സ്ഥിരതാമസവുംകൂടി ആയപ്പോൾ ആശ്രമകാര്യങ്ങൾ അമാന്തത്തിലായി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചില ഛിദ്രവാസനകളുടെ ധൂമപ്രസരം അന്തരീക്ഷത്തെ മലീമസമാക്കി. സ്വാമികളും നാരായണഗുരുസ്വാമികളും തമ്മി

ലുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെ വിച്ഛേദിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സാംസ്കാരികമായ നവോത്ഥാനംകൊണ്ട് അല്പം പുരോഗതിയെ പ്രാപിച്ച ഈഴവസമുദായം അതിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിലേക്കുള്ള ഗതിയിൽ നായന്മാരെ മാർഗ്ഗവിലംഘികളായി കണ്ടു. വിദ്യാസമ്പന്നരായ ഈഴവയുവാക്കന്മാർക്കു ഉദ്യോഗാർത്ഥം അന്യദേശങ്ങളെ അഭയം പ്രാപിക്കേണ്ടിവന്ന അവസ്ഥയും ജാതീയമായ അപകർഷബോധവും കുമാരനാശാൻ തുടങ്ങിയ സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കളെ പരിതപിപ്പിച്ചു. ഈ മാനസിക പ്രവണതമൂലം ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടു കാണിച്ച അമിതമായ ആദരവിനെ അംഗീകാരയോഗ്യമായി അവർ ഗണിച്ചില്ല. നാണുഗുരുസ്വാമികളുടെ കാരണഗുരുസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു ജീവചരിത്രലേഖനം ഈ അവസരത്തിൽ 'മിതവാദി'യിൽ വന്നു. അതിനെ എതിർക്കുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആരാധകരായ ചിലർ സന്നദ്ധരായി. എന്നാൽ ഈ ലീലാകലഹത്തിൽ സ്വാമികളും ഗുരുസ്വാമികളും മൗനം ഭജിച്ചതേയുള്ളൂ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നുള്ളതു നിരാക്ഷേപമായ പരമാർത്ഥമായിരിക്കെ ഗുരുവല്ലെന്ന വാദം തൊടുത്തുവിട്ടത് താല്ക്കാലികമായ ഒരമർഷത്തിന്റെ ബഹിർഗമനമായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾതന്നെ 'നവമഞ്ജരി' എന്ന ആദ്യകാലകൃതിയിൽ,

"ശിശുനാമഗുരോരാജ്ഞാം
കരോമി ശിരസാ വഹൻ
നവമഞ്ജരികാം ശുദ്ധീ-
കർത്തുമർഹന്തി കോവിദാഃ"

എന്നിങ്ങനെ സ്വാമികളെ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഷണ്മുഖദാസർ, ശിശുനാമകൻ, ബാലാഹ്വൻ, പരമഭട്ടാരകൻ എന്നീ പല പേരുകളാൽ കഥാനായകൻ സ്തൂയമാനനാണ്. വാഴവിളമറ്റത്തു ജി. നാണു എഴുതിയ 'ശ്രീനാരായണപരമഹംസചരിതം വഞ്ചിപ്പാട്ടി'ലും, നാരായണഗുരുവിനെ യോഗമഭ്യസിപ്പിച്ച ഗുരു ഷണ്മുഖദാസർ എന്നു പറയുന്നു. കൂടാതെ ശീവേലിക്കര കുഞ്ഞിരാമൻ വൈദ്യരാൽ വിരചിതമായ 'ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിചരിതം' താരാട്ടിലും ഷണ്മുഖദാസരാണ് ഗുരുസ്വാമികളുടെ യോഗോപദേഷ്ടാവ് എന്നു കാണുന്നുണ്ട്. സ്വാമികളാകട്ടെ, 'ദേവാർച്ചാപദ്ധതി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ, "യോഗജ്ഞാനപാരംഗമതയ്ക്ക് – യോഗജ്ഞാനപ്രമേയങ്ങളെ സമ്പ്ര

ദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കുകയും പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തു ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിന് അനേക സംവത്സരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രഥമശിഷ്യൻ നാണുഗുരു" എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യന്മാർക്കു സ്വാമികൾ അയച്ച ഒരു കത്തിലും, "ഞാനും മുൻപു യോഗജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ എന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന നാണുഗുരുസ്വാമിയും" എന്നു ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ തന്റെ ശിഷ്യനായിത്തന്നെ അവിടന്നു പരിഗണിക്കുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ പുറത്തുവന്ന ഈ പ്രസ്താവങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിഷേധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഗുരുസ്വാമികളുടെ മൗനത്തിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ച ഒരാളിനോടു കഥാനായകനായ സ്വാമികൾ പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്: "തീക്കട്ടയിൽ എറുമ്പരിക്കുകയില്ല." തർക്കവിഷയത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിച്ചു പ്രൗഢപണ്ഡിതനായ പ്രൊഫസർ കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ വിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതു നോക്കുക: "ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അതിപാവനവും ലോകാനുഗ്രഹപരവും സർവ്വസമാരാദ്ധ്യവുമായ സ്വരൂപപ്രാപ്തിക്കു സഹായ്യവും സഹയോഗവും ഉപദേശവും നൽകി അനുഗ്രഹിച്ച ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖനായിത്തന്നെ കാണക്കാക്കേണ്ടതാണ്."

ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഉത്തമശിഷ്യനായ നടരാജഗുരു 'The Word of the Guru' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്വാമികളുമായുള്ള ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ബന്ധത്തെ ഇപ്രകാരം വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നു. 'The Word of Guru'. (Page 258)

"In this early wanderings, the Guru was influenced by two personalities who deserve mention here. One of these was called Kunjan Pillay. He was a Chattambi, senior or monitor of the Sanskrit school where the Guru went for his finishing course in Sanskrit rhetoric. Later he became an elder brother and companion in the wanderings of the Guru. In fact, round the person of this senior companion who represented the solid native wisdom of the soil was noticed a kind of renaissance, literary, cultural and spiritual, in the Travancore of the early nineties. A group including poets, grammarians, yogis and medical men versed in Ayurveda helped in the impetus given to native wisdom. The invention of steam, the scientific renaissance with many other inventions and discoveries made during the long reign of Queen Victoria, all contributed

a share to this flowering in the far South of India, bringing new values into the atmosphere.

The Guru's sensitive spirit responded to the situation surprisingly. Kunjan Pillay Chattambi, who was one of the leaders of the renaissance group, recognized early the potentialities of the Guru Narayana and consciously encouraged him to unfold and open out and by his intelligent elderly guidance, helped the shy, young and retiring Nanu of those days. One of the early compositions of the Guru called Navamanjari (Nine Verses) expressly recognizes at the beginning how it came to be written at the instance of the Sisu Nama Guru, which is the Sanskrit designation for the name of Kunjan Pillay whom the Guru Narayan, at the start of his own career avowedly called a "Guru". This is as good as calling him his own "Guru".

The relation between them has been the subject of some interested controversy, but once on being questioned about the Guruhood of the Chattambi Swami, the Guru Narayana said he saw no objection in taking Chattambi Swami as Guru. He readily accepted the senior companion and paid full respect to him, conceding him all priority."

ഗുരുസ്വാമികളെ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പരിചയവലയത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിയാലും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വകീയമായ ഒരു സ്ഥാനവും ആത്മചൈതന്യവുമുണ്ട്. അതുപോലെ സ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുസ്ഥാനത്തുനിന്നും നീക്കിനിർത്തിയാലും അവിടത്തെ ആത്മപ്രഭാവത്തിനും വിവിധവും വിപുലവുമായ നേട്ടങ്ങൾക്കും യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടുന്നില്ല. രണ്ടുപേരും ആദ്ധ്യാത്മികമായി അഭികാമ്യമായ പദത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ ആന്തരസത്തയുടെ ഭാവഭരിതവും ചൈതന്യപൂർണവുമായ പ്രതീകങ്ങളാണ് അവർ. നമുക്കു ഗുരുക്കന്മാരാണ് അനശ്വരയശസ്വികളായ രണ്ടുപേരും.

ആലത്തൂർ ശിവയോഗി എന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിയുമായി ഒരു സംഘട്ടനത്തിനു ചില പ്രേരകശക്തികൾ ഉദയം ചെയ്തെങ്കിലും ആ വിമർശാഗ്നി വലിയ ക്ഷോഭം കൂടാതെ കെട്ടടങ്ങുകയാണ് ചെയ്തത്. ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിയുടെ 'മോക്ഷപ്രദീപം' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് അവിടത്തെ ആക്ഷേപത്തിനു ലക്ഷ്യമായത്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ 'എന്റെ പുസ്തകം വായിച്ചാൽ മോക്ഷ

മാർഗ്ഗത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടാകയില്ല... യോഗത്തിലുള്ള സിദ്ധികളെ കേട്ടാൽ സർവ്വമതങ്ങളും ലജ്ജിച്ചോടിപ്പോകും' എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. "യോഗവും ശക്തിയും" തന്നെ യാണു മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയെന്നും യോഗം കൊണ്ടു മാത്രമേ മുക്തി സിദ്ധിക്കൂ എന്നും യോഗി ജ്ഞാനിയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നും ബ്രഹ്മമെന്നുള്ളതു ശക്തിയുടെ ഒരു പര്യായനാമം മാത്രമേ ആകുന്നു വെന്നും ജ്ഞാനംകൊണ്ടു മുക്തിയില്ലെന്നും ജ്ഞാനിക്കു മരണം, കർമ്മാനുഭവം, പുനർജ്ജന്മം ഇവയുണ്ടെന്നും അനന്തരം എപ്പോഴെ ങ്കിലും യോഗിയുടെ സംസർഗ്ഗം സിദ്ധിച്ചിട്ടു തൽകൃപ നിമിത്തം ജ്ഞാനി യോഗിയായി ഭവിക്കുകയും സംസാരം നശിക്കുകയും ചെയ്യു മെന്നും" മറ്റുമാണു മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമികൾ വ്യവ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തെ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു യോഗത്തിന്റെ മേന്മയെ പൊക്കിക്കാട്ടിയപ്പോൾ വിചാരശീലന്മാരായ പലർക്കും എതിരഭിപ്രായമുണ്ടായി. ചിലർ സ്വാമികളെ സമീപിച്ചു മോക്ഷപ്രദീപത്തിന് ഒരു ഖണ്ഡനം രചിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ ശിഷ്യോത്സാഹികളുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമുള്ള പ്രേരണയ്ക്കു വശ പ്പെട്ട് അവിടന്ന് മോക്ഷപ്രദീപത്തിന് ഒരു ഖണ്ഡനം എഴുതി. ഈ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. ഖണ്ഡനത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണ ത്തിൽനിന്നും സ്വാമികൾ പിൻതിരിയണമെന്നു ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിക ളുടെ ശിഷ്യന്മാരും അഭ്യുദയകാംക്ഷികളുമായ ചില സാമുദായിക പ്രവർത്തകന്മാർ അഭ്യർത്ഥിച്ചതിനെ അവിടന്ന് ആദരിച്ചതുകാരണം മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനത്തിനു ദിനകരകരസ്പർശമേൽക്കാൻ സംഗ തിയായില്ല. എന്നാൽ യോഗജ്ഞാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ശിവയോഗി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തത്തോടു തനിക്കു ദൃഢമായ അഭിപ്രായഭേദ മുണ്ടെന്ന് അവിടന്നു സ്പഷ്ടമായി അവരെ ധരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമികൾക്കു നല്ലൊരു ആദ്ധ്യാത്മികസ്ഥാപനം ഉറ പ്പിക്കുവാനും ഉദ്ബോധനപ്രധാനമായ ഒരു നൂതനസരണി വെട്ടിത്തെ ളിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രണ്ടഭി പ്രായത്തിന് ഇട കൊടുക്കുന്നവയായിരിക്കാം. "യോഗത്തെ ഞാൻ പ്രശംസിച്ചതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള മതങ്ങളെ ഞാൻ നിന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കരുത്. ഈശ്വരഭജനം ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്ന മതമെല്ലാം എനിക്ക് ഇഷ്ടംതന്നെ" എന്ന് ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമികൾ അഭിപ്രായപ്പെ ട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു പ്രാപ്യസ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചേരാനുള്ള മാർഗ്ഗ ങ്ങൾ പലതുള്ളപ്പോൾ ഒന്നിനെ ഊന്നിപ്പറയുക അധിക്ഷേപം അർഹി ക്കുന്നില്ല. സ്വാമികളുടെ അംഗീകാരമുണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ അവി

ടത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലർ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിയെ 'സ്വാമികാരാടൻ' (ആനന്ദാൽ ജാതൻ-ആനന്ദംതന്നെ വീടുമെൻനാടും നാടതു കൊല്ലങ്കോടും-വീടോ 'കാരാട്ടെ' യാണുപോൽചിത്രം (മോക്ഷപ്രദീപം പുറം 258). മേൽശ്ലോകത്തിലെ വീട്ടു പേരായ 'കാരാട്ട്' എന്ന ശബ്ദത്തെ പിടിച്ചാണ് സ്വാമികാരാടൻ എന്നു ബ്രഹ്മാനന്ദ സ്വാമികളെ അപഹസിച്ചത്) എന്ന് ആക്ഷേപിക്കുവാൻ കാട്ടിയ വ്യഗ്രത അന ഭിലഷണീയമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

'മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം' കയ്യെഴുത്തുപ്രതി കാണുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ഒരു നിരൂപണമെന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഒരു വിജ്ഞാനകോശമാണ് ആ പുസ്തകം എന്നു തീർത്തുപറയാം. മോക്ഷ പ്രദീപകാരൻ തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആശ്രയിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെപ്പറ്റി അവിടന്നു ഖണ്ഡനത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതിപ്ര കാരമാണ്:

"ഒരുവൻ വെള്ളംകോരുക മുതലായ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോ ഗിക്കാൻവേണ്ടി കയറുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അതിനെ വല്ലവനേയും കെട്ടിത്തൂക്കുന്നതിലേക്കോ സ്വയം തൂങ്ങുന്നതിലേക്കോ മറ്റൊരുവൻ എടുത്തുപയോഗപ്പെടുത്തി എന്നു വന്നാൽ ആ കുറ്റം കയറുണ്ടാക്കി യവനോടു ചേരുകയില്ല. അതുപോലെ പ്രമാണങ്ങളെ താറുമാറായി ട്ടുകൊണ്ടു കഴുവേറ്റിയ കുറ്റം പ്രമാണകൃത്തുകളോടു ചേരുന്നതല്ല."

ജ്ഞാനം, യോഗം എന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളെ പ്രമാണ ങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജ്ഞാന ത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം സ്വാമികൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. മോക്ഷപ്രദീപ ത്തിന്റെ താത്ത്വികമായ ഒരു വിശകലനമാണ് ഇതിൽ; അല്ലാതെ പ്രമേ യംപ്രതിയുള്ള ചർച്ചയല്ല. ഗഹനങ്ങളും പ്രൗഢങ്ങളുമായ അനേകം ഭാഗങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. ആർഷദർശനങ്ങളുടെ അകപ്പൊരുൾ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഒരു സുന്ദരദർപ്പണമാണ് ഈ നിരൂപണം. ഓരോ വൃക്ഷമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വനത്തിന്റെ ആകെയുള്ള ഭംഗി നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ഖണ്ഡനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശ ങ്ങളിലേക്കു കടക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അവിടത്തെ വിശദമായ വിചാര രീതിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

"ഏതൊരു പദാർത്ഥത്തെ നോക്കിയാലും ഒന്നിന്റെ കൂട്ടം പല തിന്റെ കൂട്ടം എന്ന് രണ്ടു വകയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലാതെ എങ്ങും ഒരു വസ്തുവുമില്ല. ഘടം ഒന്നിന്റെ കൂട്ടാണ്. മണ്ണിന്റെ സമൂഹമല്ലാതെ ഒരു കാലത്തും ഘടമെന്നൊന്നില്ല. ആ മണ്ണും ഒന്നിന്റെ സമൂഹമായ അണു വിനെക്കൂടാതെ ഉണ്ടാകയില്ല. പലതിന്റെ കൂട്ടം ഇപ്രകാരം തന്നെ. ഓരോ പദാർത്ഥത്തേയും ഇപ്രകാരം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അസ

ത്തായിട്ടു പരിണമിക്കും. ലോകം ഇപ്രകാരമുള്ള നോട്ടത്താൽ അസ ത്താണെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. ഒന്ന്, പലത് ഇവയുടെ കൂട്ടമാകട്ടെ കാര ണമായി കൂടിനിന്നിട്ടു വെവ്വേറെയായി തോന്നുന്ന അവസരത്തിൽ കാര്യമെന്നു പറയും. മുമ്പ് അണുവിനെ പൂർവ്വപക്ഷപ്പെടുത്തി പറ ഞ്ഞതു നോക്കുക. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതു മുമ്പില്ലാതെ ഇരിക്കണം; എന്നു വച്ചാൽ മുമ്പില്ലാതെയിരുന്നിട്ടു പിന്നീടുണ്ടാകണം; അതായതു മുമ്പില്ലാതെയിരുന്നിട്ടേ ഉണ്ടാകയുള്ളു. ഇല്ലാതിരുന്നു എന്നു ള്ളത് ഭൂതകാലത്തിൽ; ഉണ്ടായത് എന്നതു വർത്തമാനകാലത്തിൽ; ഭൂതകാലവും വർത്തമാനകാലവും ഒന്നാകയില്ല. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ അഭാവമായുള്ള കാലവും ഭാവമായുള്ള കാലവും വേറെതന്നെ. ഒരു കാലത്തുതന്നെ അഭാവഭാവങ്ങൾ ആകയെന്നുള്ളതു ഘടിക്കയില്ല. ഘടോൽപത്തിയുള്ളതുതന്നെ എങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടം ഉല്പത്തി യായോ അതോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഘടം ഉല്പത്തിയായോ? ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടം ഉല്പത്തിയായി എന്നാണെങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു പിന്നെയും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല; അത് അസംഗതമാണ്. ഇല്ലാതിരുന്ന (അസത്താ യിരുന്ന) ഘടം ഉണ്ടായി എന്നാണെങ്കിൽ ഇല്ലായ്മയും ഉല്പത്തിയും വേറെ വേറെ കാലത്തോടുകൂടിയതാകയാൽ (ഭൂതമെന്നും വർത്തമാ നമെന്നും ഉള്ള കാലത്തോടുകൂടിയതാകയാൽ) അതു രണ്ടും ഒന്നി ലിരിക്കയില്ല. (ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ ഇരിക്കയില്ലെന്നർത്ഥം). അതു കൊണ്ടു ഘടം ഉല്പന്നമാകാനേ അവകാശമില്ല. ഇനി, ഒരു വസ്തു നശിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്ഥിതി ഒരു ക്ഷണത്തിലും, നാശം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിലും ആയിരിക്കണം. സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ ക്ഷണ ത്തിൽ ഇരിക്കയില്ല. നശിക്കുമ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്തതു നശിച്ചോ അതോ, ഇല്ലാതിരുന്നതു നശിച്ചോ? എന്ന ചോദ്യത്തിനു സ്ഥിതിചെയ്തതുതന്നെ നശിച്ചു എന്ന് ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരും. സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ ഇരിക്കായ്കകൊണ്ടു സ്ഥിതി ചെയ്ത പദാർത്ഥം നശിപ്പാൻ തരമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു ക്ഷണത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന (ഇരിക്കുന്ന) പദാർത്ഥം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിൽ എങ്ങനെ നശിക്കും? കാശിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കുടം തിരുവനന്ത പുരത്തുവച്ച് എങ്ങനെ നശിക്കും? അതുകൊണ്ടു ഘടത്തിന്റെ നാശ ത്തിനേ അവകാശമില്ല."

മോക്ഷപ്രദീപത്തിലെ ചില വിശദീകരണങ്ങളിൽ വന്നുകൂടിയി ട്ടുള്ള അർത്ഥവൈകല്യത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന മറ്റൊരു ഭാഗം നോക്കുക:

“മോക്ഷപ്രദീപത്തിൽ വിവാദവിഷയങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനം, യോഗം ഇതുകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളേയും വകഭേദങ്ങളേയും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളെക്കാണിച്ച് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും അതാതിനു ചേരുന്ന പ്രകാരം പ്രമാണങ്ങളെ ചേർക്കയും ചെയ്തിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ലൗകികാർത്ഥമായ യോഗശബ്ദത്തെ അദ്ധ്യാത്മയോഗസ്ഥാനത്തിലും അദ്ധ്യാത്മയോഗശബ്ദത്തെ ലൗകികയോഗസ്ഥാനത്തിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാനാർത്ഥകമായ ജ്ഞാനശബ്ദത്തെ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനസ്ഥാനത്തിലും പരോക്ഷജ്ഞാനാർത്ഥകജ്ഞാനശബ്ദത്തെ അപരോക്ഷസ്ഥാനത്തിലും മറ്റുമായി സ്ഥാനംമാറ്റിയും വേറൊരുവിധത്തിലും തെറ്റായി എഴുതാനും എഴുതിപ്പാനും ധരിപ്പാനും ധരിപ്പിപ്പാനും വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ജ്ഞാനശബ്ദവും യോഗശബ്ദവും ബഹ്വർത്ഥകങ്ങളായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എവിടെയെങ്കിലും ഈ ശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുകണ്ടാൽ അതുകളിലേക്ക് അവരവർക്ക് അപ്പോഴപ്പോൾ വെറുതേതോന്നുന്ന അർത്ഥങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചാൽ മതിയോ? അതല്ല, പ്രകൃതാനുസരണമായും സന്ദർഭോചിതമായും ശാബ്ദപ്രമാണങ്ങൾക്കും ന്യായപ്രമാണങ്ങൾക്കും ശ്രുതികൾക്കും വിരോധപ്പെടാതെ ശരിയായിട്ടും ഉള്ള അർത്ഥങ്ങളെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവോ? ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നിയവാസമായി സ്വീകരിക്കാമെന്നുവരികിൽ, യോഗശബ്ദത്തിനു ദ്രവ്യമെന്നർത്ഥമുള്ളതിനാൽ യോഗപക്ഷി യോഗശിഖോപനിഷത്തിൽനിന്ന് എടുത്തുകാണിച്ച,

“ദേഹാന്തേ ജ്ഞാനിനാം പുണ്യാൽ
പാപാൽ ഫലമവാപ്യതേ
യാദൃശന്തു ഭവെത്തത്തൽ
ഭുക്ത്വാ ജ്ഞാനീ പുനർ ഭവേൽ
പശ്ചാൽ പുണ്യേന ലഭതേ
സിദ്ധേന സഹസംഗതീം
തതഃ സിദ്ധസ്യ കൃപയാ
യോഗീ ഭവതി നാന്യഥാ”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്നതും യോഗപക്ഷി തന്റെ ശിവയോഗിനാമത്തോട് തുല്യമായും സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായും വച്ചിരിക്കുന്നതുമായ യോഗി ശബ്ദത്തിനു അർത്ഥം അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ ഒന്നുമല്ല. കേവലം പ്രഭു (പണക്കാരൻ) ആകുന്നു എന്നർത്ഥം. ഇനി മേല്പടി ശ്ലോകത്തിലെ ജ്ഞാനിശബ്ദത്തിന് അറിഞ്ഞവൻ എന്നാ

ണർത്ഥം.'' അതായത്:

''ധനമാർജ്ജയത പ്രാജ്ഞാഃ
ധനമൂലമിദം ജഗൽ
അന്തരംനാഭിജാനാമി
നിർദ്ധനസ്യ മൃതസ്യ ച''

എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം - ''ഹേ! ബുദ്ധിമാന്മാരേ! നിങ്ങൾ ധനത്തെ സമ്പാദിക്കുവിൻ. ഈ ജഗത്ത് ധനമാകുന്ന നാരായവേരോടുകൂടിയ താകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ധനഹീനന്നും മരിച്ചവന്നും തമ്മിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെ ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ധാരാളം പണം സമ്പാദിക്കണം; അതിലേയ്ക്കു യോഗി (പ്രഭു)കളുടെ കൃപ ലഭിക്കണം'' - ഇപ്രകാരം അറിഞ്ഞവനെന്നർത്ഥം.

വേദാധികാരനിരൂപണം

വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അധികാരി ആര്? ഈ ചോദ്യം ബ്രാഹ്മണേതരന്മാർ ചോദിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടു കാലം ഏറെയായി. വിജ്ഞാനമണ്ഡലം ബ്രാഹ്മണനു അധീനമായിരുന്ന പുരാതനകാലത്ത് ചില പഴുതുകളിലൂടെ ക്ഷത്രിയനും ശൂദ്രനും ആ രംഗത്തു കടന്നു ഭാരതഭൂമിയുടെ ആദിമവിദ്യയായ വേദങ്ങളിലെ കലാഭംഗിയും ഉൽകൃഷ്ടാനുഭൂതികളും ആസ്വദിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അബ്രാഹ്മണന് അതു പാടില്ലെന്നുള്ള വിരോധകല്പനയുടെ മറവിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പ്രബലമായ ഈ നിരോധനത്തെ ഉല്ലംഘിച്ച ചുരുക്കം ചിലരിൽ തുഞ്ചത്ത് ഗുരുപാദർ സാഹസികനായ ഒരു വിപ്ലവകാരിയാണ്. ആ സാഹിത്യാചാര്യനു കൈവന്ന ആത്മബോധത്തിന്റെ ഓളങ്ങൾ മലയാളക്കരയിൽ ഇന്നും അലയടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. ആ വിപ്ലവവാസനയുടെ ദീപ്തിമത്തായ സ്ഫുരണം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിൽ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ കണ്ടുതുടങ്ങി. വ്യാകരണപഠനത്തിനുപോലും ശൂദ്രന് അദ്ധ്യയനാവകാശം ഇല്ലെന്നുള്ള നിലയ്ക്ക് അന്നും ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് യാഥാസ്ഥിതികതയെ തകർക്കാൻ ഉൽക്കടമായ ഒരഭിനിവേശവും അടക്കാനാവാത്ത ആന്തരികപ്രചോദനവും സ്വാമികൾക്കുണ്ടായി.

വേദം അഭ്യസിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കുമുള്ള അവകാശത്തെ സ്ഥാപിക്കുകയാണ് സ്വാമികളുടെ യത്നം. അനേകവർഷങ്ങൾ ഈവിധ വിചിന്തനത്തിനും പൗരാണികസംസ്കാരപഠനത്തിനും അവിടന്നു വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'വേദാധികാരനിരൂപണം' എന്ന ഗ്രന്ഥം രണ്ടുമൂന്നു വാല്യങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യത്തക്ക ഒരു ബൃഹൽകായ നിബന്ധമാണെന്നു രചനാവസ്ഥയിൽ തനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ശ്രീ. നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭൂമികയിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. എന്നാൽ പെൻസിൽകൊണ്ട് അവിടന്ന് എഴുതിയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏതാണ്ട് ഒരംശം മാത്രമേ നമുക്കു പുസ്തകരൂപത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ; ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗ്യവിപര്യയംകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. 'വേദാധികാരനിരൂപണ'ത്തിൽ വേദസ്വരൂപവും

അധികാരനിരൂപണവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വേദങ്ങൾ അപൗരുഷേയമ ല്ലെന്നു സ്ഥാപി ച്ചുകൊണ്ട് അവിടന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

"ആദിവിവേകികൾ ശ്രമപ്പെട്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങ ളിൽ നിരാക്ഷേപകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ അംഗീകരിക്കയും ഗൗരവ ബുദ്ധ്യാ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ സ്ഥിതിക്കടുത്ത കാര്യംതന്നെ. ഭഗവൽപ്രോക്തമല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം ആക്ഷേ പകരമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. അതിലുള്ള ഗുണങ്ങളെ ആദരിച്ചനുഷ്ഠി ക്കുന്നതുതന്നെ നമുക്കു സുലഭമായും പ്രയോജനകരമായും ഇരിക്കു മെന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല."

ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രധാനമായ ചർച്ചാവിഷയം വേദാദ്ധ്യയനത്തിൽ പല ഭാഗക്കാരുടേയും അധികാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള താരമത്യപഠനമാകു ന്നു. ബ്രാഹ്മണനു വേദം പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം; ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും പഠിക്കുകമാത്രമേ ആകാവൂ, അദ്ധ്യാപനം പാടില്ല; ശൂദ്രനാകട്ടെ ഒന്നിനുംതന്നെ അധികാരമില്ല. ഇതാണല്ലോ വിശ്വാസപരമ്പരയാൽ സ്ഥാപിതമായ മതം. പൂർവ്വാചാരസമ്മാനിത മായ ഈ തീർപ്പിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയാണു സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്ന ത്. പ്രമാണത്തെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു യുക്തിപൂർവ്വമുള്ള വിചാര ത്താൽ അവിടന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നതു വേദത്തിൽ ക്ഷത്രിയന് അദ്ധ്യാ പനവും ശൂദ്രനു അദ്ധ്യയനവും പാടില്ലെന്നു നിഷേധം ഇല്ലെന്നാണ്. വേദാന്തസൂത്രകാരനായ ബാദരായണനും ഭാഷ്യകാരനായ ആചാര്യ സ്വാമികളും പൂർവ്വവിശ്വാസത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലേ പ്രതി പാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഉപനിഷത്ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ വളരെ ആഴത്തിൽ വേരോടിയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ തകർത്ത് ആ ആചാര്യന്മാരുടെ വായ് മൂടുകയാണു സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നത്.

വേദാധികാരവിചാരത്തിൽ ക്ഷത്രിയന് അദ്ധ്യാപനാധികാര മുണ്ടെന്നു സ്ഥിപിക്കുവാനാണ് സ്വാമികൾ ആദ്യമായി മുതിരുക. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത് രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഗാർഗ്ഗ്യൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അജാതശത്രു എന്ന രാജാവിനെ ആചാര്യനായി വരിച്ച് ബ്രഹ്മവിദ്യയെ അഭ്യസിച്ചതും, ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ആരുണിപുത്രനായ ശ്വേതകേതു എന്ന ബ്രാഹ്മണ ഋഷിക്ക് പ്രവാഹണൻ എന്ന രാജാവ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തതും, ജനകമഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു ശ്രീ ശുക്ര ബ്രഹ്മർഷി ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതും മറ്റും ഉദാഹരണമായി കാണിച്ചു ക്ഷത്രിയന്റെ ബ്രഹ്മസാമ്രാജ്യധുരന്ധരത അവിടന്നു നിസ്സംശയം ഉറ

പ്പിക്കുന്നു. ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു ക്ഷത്രിയൻ അദ്ധ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിന് അർഹനല്ലെന്ന അഭിപ്രായം തെറ്റും ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളേണ്ടതും ആണെന്നാണ് അവിടന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നത്.

ഉപരിചിന്തനം ശൂദ്രനു വേദാദ്ധ്യയനത്തിനുള്ള അർഹതയെപ്പറ്റിയാണ്. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് നാലാമദ്ധ്യായപ്രാരംഭത്തിലുള്ള ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനംകൊണ്ടു ശൂദ്രനും വേദാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു പ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു സ്വാമികൾ വാദിക്കുന്നു. നോക്കുക:

"ജാനശ്രുതി എന്ന ശൂദ്രൻ രൈക്വൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു വളരെ ദ്രവ്യം കൊടുത്തു ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്കു യാചിച്ചപ്പോൾ ആ രൈക്വൻ, 'ശൂദ്രനായ നിനക്ക് അത് ഉപദേശിക്കത്തക്കതല്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീതന്നെ എടുത്തോ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതു കേട്ട് അയാൾ വളരെ വ്യസനിച്ചു പിന്നെയും വളരെ ദ്രവ്യത്തോടുകൂടി ഒരു യുവതിയായ (പുത്രിയെ) സ്ത്രീയേയും കൊടുത്തതിൽ ആ രൈക്വൻ, 'അല്ലയോ ശൂദ്ര! നീ നിന്റെ പുത്രി മുതലായ കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങൾവഴിയായി വിദ്യോപദേശമപേക്ഷിക്കുന്നു; അങ്ങനെയാകട്ടെ,' എന്നുപറഞ്ഞു അയാൾക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യയെ ഉപദേശം ചെയ്തു എന്ന് ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു."

ആദ്യം സ്വല്പ വിഭവവുമായിച്ചെന്ന ജാനശ്രുതിയെ രൈക്വൻ ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ വളരെ വിഭവങ്ങളും ഗ്രാമവും തന്റെ സുന്ദരിയായ മകളേയും ജാനശ്രുതി സമ്മാനിച്ചപ്പോൾ രൈക്വൻ പ്രസാദിച്ചു വിദ്യോപദേശം ചെയ്യുന്നു. ഈ സംഗതിയെ സ്വാമികൾ കളിയാക്കിയിരിക്കുന്നതു താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്ന് കാണാം:

"ജാനശ്രുതിക്ക് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധ മതിയാകായ്കയാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ. "ദ്വാദശാബ്ദം തു ശുശ്രൂഷാം" എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നത്. ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല; നേരേമറിച്ച്, "ഇയം ജായാ, അയം ഗ്രാമഃ" എന്നിരിക്കയാൽ "ഗുരവോ ബഹവഃ സന്തി ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ" എന്നപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയതു കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെ കരുതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേറെവിധം പറയുന്നതിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല."

ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്ക് അനർഹനാണെന്നുള്ളതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി

ബ്രാഹ്മണർ പണ്ടേ പറയാറുള്ള ജാബാലന്റെ കഥയെയാണ് അടുത്ത തായി അവിടന്നു പരിശോധിക്കുന്നത്. ജാബാലനായ സത്യകാമൻ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു: "എനിക്കു വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യണം; എന്റെ ഗോത്രം ഏതാണ്?" അമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു: "എനിക്ക് അതറിഞ്ഞുകൂ ടാ, അപ്പനേ, ഏതു ഗോത്രക്കാരനാണു നീയെന്ന്. വാല്യക്കാരിയായി യൗവനത്തിൽ വളരെ ഞാൻ അലഞ്ഞു നടക്കുമ്പോൾ നീയും ഉണ്ടാ യി. എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ ഏതു ഗോത്രമാണു നിന്റേതെന്ന് എന്റെ പേർ ജബാല എന്നാണ്; നിന്റെ പേർ സത്യകാമനെന്നും. അതുകൊണ്ടു നീ ജാബാലനായ സത്യകാമൻ എന്നുപറയണം."

'ജാബാലൻ ഗൗതമന്റെ അടുക്കൽ അദ്ധ്യയനത്തിനുചെന്നു. ഗൗത മന് അവന്റെ പേരിൽ ശൂദ്രശങ്കയുണ്ടായി. ജാബാലനെക്കൊണ്ടു താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ച ശേഷമേ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ളു.'

സ്വാമികൾ ഈ കഥാസാരത്തിന്റെ പൊള്ള വെളിക്കാക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്ക് അനർഹനെന്നും അതിനാൽ അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും മുമ്പിനാലെതന്നെ നിഷേധി ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ജാബാലൻ ചെന്നത് അഭ്യസിപ്പാനുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കൊണ്ടു ശൂദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിനാൽ ഗൗതമനു ജാബാലനെക്കുറിച്ചു ശൂദ്രശങ്കയുണ്ടായിരുന്നെന്നും തന്നി മിത്തം ഇവൻ തന്നെ കബളിപ്പിച്ചു വിദ്യാമോഷണത്തിനായി വന്നിരി ക്കയാണെന്നുള്ള സംശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നും നിശ്ചയം തന്നെ. പിന്നെ ശൂദ്രൻ അനൃതവാക്കാണെന്ന പ്രമാ ണവുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ അവിശ്വാസിയെന്നു തെളിയുന്ന ജാബാലന്റെ വാക്കിനെ ഗൗതമൻ വിശ്വസിക്കുകയും സന്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെ ടുകയും ചെയ്യുകയില്ല. ഗൗതമനു ജാബാലന്റെ ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്തേ കഴിയൂ എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ജാബാലനു മായി നല്ല അടുത്തുപരിചയമുള്ളവരായ ബ്രാഹ്മണരോടാരോടെങ്കിലും അദ്ദേഹം പരമാർത്ഥം ചോദിച്ചറിയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്ത തായി കാണുന്നുമില്ല. ഉപനയിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തി ട്ടുമുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു ഗൗതമന് മനപ്പൂർവ്വമായി പഠിച്ചാൽ അവനും ദോഷമുണ്ടെന്നോ ശൂദ്രനല്ലെന്നു വരികിലേ പഠിപ്പിക്കാവൂ എന്നോ ഉള്ള അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ആരായാലും ഏതു ജാതി യായാലും ശരി, ശ്രദ്ധയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു."

"ഉപനയനാദിപൂർവ്വം കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ പ്രവൃത്തരായ

ശേഷമേ ജ്ഞാനകാണ്ഡോക്തമായ വിധിയെ കൈക്കൊള്ളാവൂ എന്നു നിയമമില്ലെങ്കിലും സാധനചതുടഷ്ടയസമ്പത്തി സിദ്ധിച്ചാൽ ക്രമത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഏവരും അർഹന്മാരാണെന്നും പ്രഥമ സൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ ആചാര്യ സ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ" ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു ബ്രാഹ്മ ണമേന്മയെ സ്ഥാപിപ്പാൻ ആചാര്യസ്വാമികൾ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനെ നല്ല കൂർത്ത യുക്തിശസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വാമികൾ പിളർക്കുന്നുണ്ട്.

ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിലും കൗഷീതകബ്രാഹ്മണത്തിലും കവ ഷൻ എന്ന വേടൻ വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്തു എന്നു മാത്രമല്ല, ഋഷിയു മായി യാഗാദിക്രതുക്കളിൽ ബ്രാഹ്മണരോടു കൂടിച്ചേർന്നു ബഹുമാ ന്യനായി വാണിരുന്നു എന്നും സൂക്തദ്രഷ്ടാവായി കീർത്തിമാനായി എന്നും ഉള്ള കഥാഭാഗത്തെ അവിടന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധി ക്കുന്നു. അനന്തരം മനുസ്മൃതി മുതലായ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്ര യിച്ചു ശൂദ്രനും വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അധികാരമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കു കയാണ് സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നത്. ജ്ഞാനസമ്പാദനം ശൂദ്രനു പാടി ല്ലെന്നു പറയുന്ന യാതൊരു ഭാഗവും സ്മൃതികളിൽ ഒന്നിലും ഇല്ലെന്ന് അവിടന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്ര ജ്ഞന്റെ നിപുണഹസ്തങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം. ആപസ്തംബസ്മൃതി, മനുസ്മൃതി, ജാബാലസ്മൃതി, വ്യാസസ്മൃതി, പരാശരസ്മൃതി, യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതി, മീമാംസാശാസ്ത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ശോധനയ്ക്കു വിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്. ശൂദ്രൻ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൂടാ എന്ന സങ്കേതത്തെ യുക്തിപൂർവ്വം എതിർത്ത് മോക്ഷസാധനമായ ജ്ഞാനത്തിനു ശൂദ്രനും അധികാരി യാണെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്ന സ്വാമികൾ ഒരു സാംസ്കാരിക വിപ്ല വത്തിന്റെ കവാടോൽഘാടനമാണു നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകൾക്കും വേദാധ്യയനം ആകാമെന്ന് ആനുഷങ്ഗികമായി അവിടന്നു പ്രസ്താ വിക്കുന്നുണ്ട്. വേദാധികാരനിരൂപണം ഇപ്രകാരം ഉപസംഹരിക്കുന്നു:

"ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ഭക്ഷണം ആവശ്യമെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തുമാത്രമല്ല, ഏതു ലോകത്തും ജീവിക്കുന്നതിനു ജ്ഞാനമ ത്യാവശ്യമായിരിക്കയാൽ ആ ജ്ഞാനത്തെ ശൂദ്രൻ പ്രാപിച്ചുകൂടാ എന്നു നിഷേധിക്കുന്നതിനെമാത്രം ഗൗനിക്കുന്നതിന് ആവശ്യം എന്താ ണുള്ളത്? തങ്ങളെപ്പോലെ ശൂദ്രരും പഠിച്ചുപോയാൽ തങ്ങൾക്കു മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമല്ലോ എന്ന അസൂയയാലും തങ്ങൾ മൂലമായിട്ടേ എല്ലാ വരും ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാവൂ എന്നായാൽ തങ്ങൾക്കു ലാഭപ്രദമാ

യിരിക്കുമെന്ന ദുരാശയാലും തങ്ങൾ വലിക്കുന്ന വഴിക്കെല്ലാം എല്ലാവരും വരണമെന്ന ഉദ്ദേശത്താലും ഇങ്ങനെയുള്ള സങ്കേതത്തെ ആരു തന്നെ ഏതുകാലത്തേർപ്പെടുത്തിയതായാലും അതിനെ ആദരിക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്ത്യമഹമ്മദീയാദി സകലരും അവരവരുടെ പ്രമാണങ്ങളെ എല്ലാവർക്കും പഠിക്കാമെന്നുവച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വേദത്തെമാത്രം ശൂദ്രർ പഠിച്ചാൽ അതിന്റെ മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്ന് എന്തിനായിട്ടു കരുതണം? എല്ലാവരുടെ സ്വഭാവത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കേണ്ടതായ വേദത്തിനുപോലും ശൂദ്രരുടെ അദ്ധ്യയനത്താൽ മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമെങ്കിൽ ആ മഹിമ എത്രത്തോളം നിലനിൽക്കും? ജനങ്ങളെ എങ്ങനെ പരിശുദ്ധമാക്കും? അഗ്നിയെ പരിശുദ്ധമാക്കത്തക്ക വസ്തു ലോകത്തിലുണ്ടോ? ആകയാൽ ആരഭ്യസിച്ചാലും വേദത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടാകയില്ല. അല്ലാതെയും, ശൂദ്രാദികളുടെ സ്ഥിതി ഒരുകാലത്തു താഴ്ന്ന നിലയിലായിരുന്നാലും മറ്റൊരുകാലത്തു നന്നായിവന്നുകൂടെന്നില്ല. ആകയാൽ ഇഷ്ടവും സദാചാരവും ഉള്ളവരെല്ലാവരും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു പാത്രങ്ങൾതന്നെ. വിശക്കുന്നവന് അന്നംകൊടുക്കാത്തവനെ ദയയില്ലാത്തവനെന്നു നിന്ദിക്കുമെങ്കിൽ അന്നത്തെക്കാളും ആവശ്യമായ ജ്ഞാനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിൽ 'മനസ്സിരങ്ങായ്ക'യെ എന്തെന്നു പറയാം? അഭ്യാസത്താൽ കഠോരകൃത്യങ്ങളും സാത്മ്യമായി വരും എന്നതിനു കശാപ്പുകാരന്റെ ഹൃദയവും നയവും ദൃഷ്ടാന്തമല്ലയോ? മർക്കടമുഷ്ടിപിടിക്കാതെ ഇച്ഛിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ജ്ഞാനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ പരമധർമ്മമെന്നും പരമകരുണയെന്നും ഉറച്ച് അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ്."

"ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരാവൃത്തി വായിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യാചാര്യനായ ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ താഴെക്കാണുന്ന അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്തവർ കാണുകയില്ല.

"ശ്രുതികളിലും സ്മൃതികളിലും ഉള്ള അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കൊണ്ടും ശ്രുതിവ്യാഖ്യവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ അകൃത്രിമത്വം കൊണ്ടും മർമ്മഭേദിയായ യുക്തിയുടെ ശക്തികൊണ്ടും സർവ്വോപരി അഗാധാവഗാഹിയായ പ്രതിഭയുടെ പ്രഭകൊണ്ടും അത്യാകർഷകമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം."

വേദാധികാരനിരൂപണത്തെത്തുടർന്ന് അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി, അദ്വൈതപഞ്ജരം, പരമഭട്ടാരദർശനം, ബ്രഹ്മതത്ത്വനിർഭാസം, ചിദാകാശലയം, വേദാന്തസാരം (അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാ

ദസ്വാമികൾ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്വൈതപഞ്ജരം, ബ്രഹ്മതത്ത്വനിർഭാസം, വേദാന്തസാരം എന്നീ ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു വിഷയത്തെ അധികരിച്ചുള്ളവയാണ്. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യസ്വരൂപം നിർണ്ണയിക്കുകയാണ് ദീർഘങ്ങളായ ഈ ഉപന്യാസങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. സ്വാമികളുടെ ധാരണയിൽ അടങ്ങിയ വിജ്ഞാനവിഭവങ്ങൾ ശ്രോതാവിന്റെ മാനസികനിലയനുസരിച്ചു പലപ്പോഴായി പകർന്നുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനെ സമാഹരിച്ചെടുത്തതാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, രചനാസംവിധാനം മാത്രമല്ല; ഉള്ളടക്കവും, വാചകങ്ങളും മിക്കവാറും ഒരുപോലെ തന്നെ കാണുന്നു. ഇവ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പല പ്രതികൾ എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. 'അദ്വൈതപഞ്ജരം' എന്ന ഒരു പ്രാചീനതാളിയോലഗ്രന്ഥത്തെ സ്വാമികൾ ഈദൃശഗ്രന്ഥരചനയ്ക്ക് ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പരിശോധനയിൽ മനസ്സിലാകുന്നു.) എന്നിങ്ങനെ അദ്വൈതതത്ത്വത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചില പ്രബന്ധങ്ങൾ സ്വാമികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള വമ്പിച്ച പരിണാമങ്ങൾക്കും വിജ്ഞേയങ്ങളായ വേദാന്തരഹസ്യങ്ങൾക്കും ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവിടന്നു ചെയ്യുന്നത്. ശങ്കരാദ്വൈതത്തിലൂടെ കടന്നുചെന്ന് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ മറുതല എത്തിപ്പിടിക്കാനാണ് സ്വാമികളുടെ യത്നം. അദ്ധ്യാരോപാപവാദം, തത്ത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം, ചതുർവേദ മഹാവാക്യങ്ങൾ, ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ എന്നീ വേദാന്തപരമായ പ്രമേയങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചർച്ചാവിഷയം. വിപുലവും ഗഹനവുമായ ആ വിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള പ്രേരണ ഈ നിബന്ധങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കഠിനമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളെ അവിടന്നു സമീപിക്കുന്ന രീതി കണ്ടാൽ പരുത്ത പാറപ്പുറം മാർദ്ദവമേറിയ മാന്തളിരായി മാറുന്നത് നമുക്കു കാണാം. (അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിയിലും ഇതേ പ്രകരണം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.) 'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ' എന്ന ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യത്തെ അവിടന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ" എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം പ്രപഞ്ചംതന്നെ ബ്രഹ്മമായിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തെകൂടാതെ പ്രപഞ്ചമില്ല. സമുദ്രത്തിൽ തരംഗാദികളെന്നപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വൃത്തിപക്ഷമായിരിക്കുന്നോ, പാൽ തൈരാകുന്നതുപോലെ പരിണാമപക്ഷമായിരിക്കുന്നോ, പിതാവിൽനിന്നു പുത്രനെന്നപോലെ ആരംഭപക്ഷമായിരിക്കുന്നോ, ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെപ്പോലെ നിത്യപക്ഷമായിരിക്കുന്നോ രജ്ജുവിൽ സർപ്പംപോലെ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തപക്ഷമായിരിക്കുന്നോ-എന്നിങ്ങനെ നോക്കിയാൽ വിവർത്തപക്ഷമാണു മുഖ്യം; മറ്റു നാലുപക്ഷങ്ങളും ചേരുകയില്ല. അതായതു സമുദ്രത്തിൽ ഉണ്ടായ തരംഗാദികൾ സമുദ്രത്തിൽ തന്നെ ലയിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതമായ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ

ലയമാകാത്തതിനാൽ വൃത്തിപക്ഷം പാടില്ല. പാൽ തൈരായിട്ടും ആ തൈർ മറുപടി (പഴയതുപോലെ) പാലാകാത്തതുപോലെ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചമായിട്ടും പ്രപഞ്ചം മറുപടി ബ്രഹ്മമാകാത്തതിനാൽ പരിണാമ പക്ഷവും പാടില്ല. പിതാവിൽനിന്നുണ്ടായ പുത്രനും ആ പിതാവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആയിരിക്കും. ബ്രഹ്മത്തിൽ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വേറായിട്ട് അല്പവും ഇല്ലാതിരിക്കെ ആരംഭപക്ഷവും പാടില്ല. പ്രപഞ്ചം ഒന്നുകണ്ടാൽ മറ്റൊന്നു കാണാതെ അസ്ഥിരമായി പോകുന്നതിനാൽ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെപ്പോലെ നിത്യ പക്ഷം പാടില്ല. ആകയാൽ വിവർത്തപക്ഷമേ സംഘടിക്കയുള്ളു. വിവർത്തപക്ഷം മാത്രം എങ്ങനെ സംഘടിക്കുമെന്നാൽ രജ്ജുവാകട്ടെ യാതൊരു വികാരവും ഇല്ലാതിരിക്കവെ അതിൽ വിവർത്തമായിട്ടു ണ്ടായ സർപ്പം സകല വ്യവഹാരത്തിനും അവസരമായതുപോലെ ബ്രഹ്മവും നിർവ്വികാരമായിരിക്കവെ അതിൽ വിവർത്തമായി കാണ പ്പെട്ട പ്രപഞ്ചവും നാമരൂപകല്പനയായ സകല വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും അവസരംകൊടുത്തു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ നാലു പക്ഷങ്ങളും വേദത്തിൽ എന്തിനായിട്ടു പറഞ്ഞുവെന്നാൽ, വിവർത്തപക്ഷ ത്തിൽത്തന്നെ ഈ നാലുപക്ഷങ്ങളും പറയുന്നതല്ലാതെ വേറെ അല്ല. അതായത്, രജ്ജുവിനെ കണ്ടയുടൻ ഇത് എന്നു തോന്നിയ സാമാന്യ ജ്ഞാനം വൃത്തിപക്ഷമാകുന്നു. പിന്നെ പാമ്പായിത്തോന്നിയത് പരി ണാമപക്ഷം. ചലനത്വം കണ്ടത് ആരംഭപക്ഷം. പാമ്പെന്നു നിശ്ചയി ച്ചത് നിത്യപക്ഷം. ഇങ്ങനെ നാലുപക്ഷങ്ങളും വിവർത്തപക്ഷപ്രയോ ജനമായി പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ യഥാർത്ഥമായി പറഞ്ഞതല്ല. ആക യാൽ നിഷ്പ്രപഞ്ചസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തമെ ന്നല്ലാതെ ബ്രഹ്മത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി പ്രപഞ്ചമില്ല. അതിനാലത്രേ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞത്."

ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്വാമികളുടെ വേദാന്തചിന്താരീതിയെപ്പറ്റി ഒരു ലഘുവിചാരം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരു നദി അതിന്റെ തീരപ്രദേ ശങ്ങളിലെ രാസഗുണങ്ങൾ ജലത്തിൽ കലർത്തുന്നതുപോലെ തൈക്കാട്ടയ്യാവിൽ തുടങ്ങി സ്വാമിനാഥദേശികർവഴി സുബ്ബാജടാപാഠി യിലൂടെ ഒഴുകിയ അവിടത്തെ വിജ്ഞാനപ്രവാഹം തനി ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതീകമായ തമിഴ് സിദ്ധാന്തങ്ങളിലെ മൗലികത ത്ത്വങ്ങളെയാണ് ആദ്യകാലം ആവിഷ്കരിച്ചത്. ശൈവമതപക്ഷപാ തികളായ ഈ ആചാര്യന്മാരുമായുള്ള സഹവാസം സ്വാമികളേയും ആ മതതത്ത്വങ്ങളിലേക്കു വശീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉപരിവിദ്യാ ഭ്യാസത്തിനുശേഷം വേദങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും നിഗൂഹനം

ചെയ്തിരുന്ന അദ്വൈതതത്ത്വം അത്യാകർഷകമായി അവിടത്തേക്കു തോന്നി. തമിഴ് സിദ്ധാന്തസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശങ്കരാദ്വൈതത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയെന്ന വിശേഷമാർഗ്ഗമാണ് അവിടന്ന വലംബിച്ചത്. ഭാരതീയരുടെ താത്ത്വികദർശനങ്ങൾക്കു മകുടം ചാർത്തുന്ന അദ്വൈതം വിശ്വവിശാലതയിൽ വ്യാപിച്ചു ലോകത്തിന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തെ ഒന്നാകെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിചാരസംഹിതയാണ്. പാലിൽ വെണ്ണയെന്നതുപോലെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ തത്ത്വത്തെ പ്രസ്ഥാനത്രയം മഥനം ചെയ്തു നമ്മെ വിശദമായി മനസ്സിലാക്കിയതു ശ്രീ. ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളായിരുന്നു. ആ മതാചാര്യനുശേഷം കേരളത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ അദ്വൈതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പാടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മങ്ങലേറ്റുകിടന്ന ആ രത്നത്തിനു തിളക്കം ചേർത്തു കാന്തിയും മൂല്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചതു സ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുമാണ്.

അദ്വൈതസമ്പ്രദായത്തിനു പ്രത്യേകമായ ചില പ്രവണതകൾ ഉണ്ട്. കാലദേശനിമിത്തങ്ങൾക്കതീതമായ പരമാത്മാവിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഒന്ന്. രണ്ടാമത്തേത് ഇക്കാണുന്നതെല്ലാം മിഥ്യയാണ്, മായാകല്പിതമാണ് സത്യമായിട്ടുള്ളത് ബ്രഹ്മം മാത്രമേയുള്ളു എന്നതാണ്. ജീവൻ ബ്രഹ്മസ്വരൂപനാണെങ്കിലും മായ നിമിത്തം വിഷയസുഖമനുഭവിച്ചു സംതൃപ്തി കൊതിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായ ഗുരുവിനെ പ്രാപിച്ചു തത്ത്വമസ്യാദി മഹാവാക്യങ്ങൾ ഉപദേശരൂപേണ ഗ്രഹിക്കുന്ന ശിഷ്യൻ ആത്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരിയാണെങ്കിൽ ഉടൻതന്നെ 'അഹംബ്രഹ്മാസ്മി' എന്ന ബോധമുണ്ടായി ജീവന്മുക്തനാകുകയും ചെയ്യുന്നു. വഴിയിൽക്കിടക്കുന്ന കയർ കണ്ടു പാമ്പാണെന്നു ഭ്രമിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു കയറിന്റെ സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ഭ്രമം നശിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട മിഥ്യാപ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി പരിപൂർണ്ണ ബോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ നിശ്ശേഷം വിട്ടുമാറുന്നു. അതിനാൽ മോക്ഷസാധനം ജ്ഞാനമാണ്. ഇതാണ് അദ്വൈതതത്ത്വത്തിന്റെ പൊരുൾ.

മഹാന്മാരായ ശൈവാചാര്യന്മാർകൂടി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന യോഗജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കമനീയമായ കേദാരമാണ് ശൈവസിദ്ധാന്തം. പേരിലും അഭ്യാസക്രമത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ അദ്വൈതതത്ത്വംതന്നെയാണു സിദ്ധാന്തസമ്പ്രദായത്തിന്റെയും ജീവൻ. ഒരു കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന രൂപങ്ങൾ കണ്ണാടിയിൽനിന്ന് ഭിന്നങ്ങളാണെങ്കിലും അവയ്ക്കാധാരമായ കണ്ണാടിക്കു കോട്ടംതട്ടാത്തതുപോലെ അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണജ്ഞാനാത്മകമായ

ശിവസ്വരൂപം ഏകവും പരിവർത്തനത്തിന് അതീതവുമാണ്. അഗ്നിയിൽ ഉഷ്ണം എന്നപോലെ ശിവസ്വരൂപാന്തർഗ്ഗതമായ ശക്തി ഈശ്വരസ്വരൂപമായും ജീവസ്വരൂപമായും പ്രപഞ്ചസ്വരൂപമായും തോന്നിക്കുന്നു. തത്ത്വങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ശിവസ്വരൂപത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചു പ്രകാശിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ദീക്ഷാപൂർവ്വമുള്ള തത്ത്വോപദേശം നൽകി അനുഭൂതിമാനായ ഗുരു പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനാത്മകമായ ശിവാദ്വൈതാനുഭൂതിയിൽ ശിഷ്യനെ എത്തിക്കുന്നു. ഇതാണു സിദ്ധാന്തസമ്പ്രദായത്തിന്റെ സാമാന്യരൂപം.

വേദാന്തത്തിന്റെ മിഴിവും സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അഴകും സമഞ്ജസമായി അനുരഞ്ജനം ചെയ്ത് 'ജ്ഞാനം സന്യാസലക്ഷണം' എന്ന തത്ത്വത്തിലൂടെ ഒരു പുതിയ യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായം കരുപ്പിടിപ്പിച്ചു മലയാളികളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനായിരുന്നു സ്വാമികൾ ശ്രമിച്ചത്. സർവ്വജ്ഞനും സ്വതന്ത്രചിന്തകനുമായ സ്വാമികളെപ്പറ്റി ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ പറഞ്ഞു: "വ്യാസനും ശങ്കരനുംകൂടിച്ചേർന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വാമിയായി. മൂലവും ഭാഷ്യവും കൂടിച്ചേർന്നതാണല്ലോ വ്യാഖ്യാനം."

* * * * *

സംയമിയായ സ്വാമികൾക്കുപോലും സങ്കടത്തിനു കാരണമായ ഒരു സംഭവം ഇതിനിടെയുണ്ടായി. അതു തന്റെ പ്രിയശിഷ്യനായ ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ സമാധിയായിരുന്നു. മാവേലിക്കര ഒരു സംഗീതമേളയിൽ ഉത്സാഹഭരിതനായി കഴിയുമ്പോഴാണ് ഈ ദാരുണമായ വാർത്ത അവിടന്നു ശ്രവിച്ചത്. ഉടൻതന്നെ മറ്റൊരു മേളയ്ക്കു കൂടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രസ്താവത്തോടുകൂടി അവിടന്നു കരുനാഗപ്പള്ളിക്കു തിരിച്ചു. പത്മാസനസ്ഥനായ ശിഷ്യോത്തമവിഗ്രഹം കണ്ടപ്പോൾ അവിടന്നു നിർവ്വികാരനായി ശിഷ്യന്റെ ശിരസ്സിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു:

"ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചുവച്ച ഒരു മഹാലോകം ഒന്നാകെ തകർന്നുപോയി." സ്വഗതമായി അവിടന്നു പറഞ്ഞു: "ഇതിനുമുമ്പ് അവൻ എന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുകയും ഞാൻ ഇരിക്കുകയുമാണു പതിവ്. ഇന്നു ഞാൻ നിൽക്കുകയും അവൻ ഇരിക്കുകയും എന്നൊരു വിശേഷമുണ്ടായി." ഭോഗഭോഗ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്നതീതമായ ശാശ്വതശാന്തിസ്ഥാനം പ്രാപിച്ച ശിഷ്യനെപ്പറ്റി അവിടന്ന് തീർത്ഥപാദർക്ക് അയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെയെഴുതി:

"ഒരു കട്ടിലിൽ ചാരിയിരുത്തിയിരിക്കവേ ഞാനും അഞ്ചുമണി സമയത്തു വന്നെത്തി, അളവറ്റതായ സന്തോഷത്തെ അനുഭവിച്ചിതാ – അവസാനദേഹം അവസാനിച്ചതാണല്ലോ. അത് ഒരു ജീവനും ഒരു പ്രാവശ്യമല്ലാതെ പിന്നെ ഒരിക്കൽക്കൂടിയില്ലാത്തതായ നിത്യാനന്ദാവസ്ഥയാകയാൽ ഇവിടെയുള്ള സുകൃതികളായ ഓമനസഹോദരങ്ങളുടെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചും സന്തോഷിക്കുന്നു. ഇതിനായിട്ടുതന്നെയാണു ഞാനിവിടെ താമസിച്ചുപോയതും.

"മാംസളമല്ലാത്ത നീണ്ട മുഖം, വിസ്തൃതവും ഭസ്മശോഭിതവുമായ ഫാലപ്രദേശം, തേജോവിശേഷംപൂണ്ട നയനങ്ങൾ, ധീരമായ വീക്ഷകൾ, പുറകോട്ടു കണ്ഠാവധി ഉതിർന്ന അഗ്രം ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന കേശരോമങ്ങൾ, ഉദരപര്യന്തം നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ശ്മശ്രുക്കൾ, വിസ്തൃതമായ സ്കന്ധങ്ങൾ, ഒതുങ്ങിയ അരക്കെട്ട്, ദീർഘങ്ങളായ പാണിപാദതലങ്ങൾ", എന്നിങ്ങനെ പ്രത്യംഗം മനോഹരമായ ആ ഗാത്രം മൺമറഞ്ഞെങ്കിലും ഉത്ഥാനശാലിയായ ചിന്തകൻ, സംസ്കാരസമ്പന്നനായ പണ്ഡിതൻ, വശ്യവാക്കായ കവി എന്നീ നിലകളിൽ വിശ്രുതനായ ആ യോഗിവര്യൻ – ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ – മലയാളികളുടെ മനോമണ്ഡലത്തിൽ എന്നും പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

പരിപൂർണ്ണകലാനിധി

ഉപജീവനത്തിനും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കും സംസ്കൃതപഠനം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനദശയിലാണ് സ്വാമികളുടെ അവതാരം. അന്ന് ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, മന്ത്രവാദം എന്നിവ ആർക്കുമാകാമെങ്കിലും വേദം, വേദാന്തം, വ്യാകരണം മുതലായവ ജാതിയിൽ ഉയർന്നവർക്കേ പാടുള്ളൂ എന്നാണ് വയ്പ്. വിലക്കപ്പെട്ട ഈ മേഖലയിലേയ്ക്കു കടന്നുചെന്ന് അവിടെ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള വിശേഷവിഭവങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കുന്നവർ സാമാന്യലോകത്തിനു ഗന്ധർവ്വാംശസംഭൂതന്മാരാണ്. അങ്ങനെ ഒരഭിമാനബിരുദം നേടി കേരളത്തെ കോൾമയിർകൊള്ളിച്ച ഒരു മഹാത്മാവാണ് സ്വാമികൾ.

സ്വാമികളുടെ അന്യാദൃശമായ കലാവല്ലഭത്വത്തിനു പശ്ചാദ്ഭൂമികയായി ഭവിച്ചത് അവിടത്തെ ധാരണാശക്തിയാകുന്നു. അത് അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു കൈവന്നതല്ല; ജന്മസിദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ധാരണാസമ്പന്നന്മാരിൽ സ്വാമികൾക്കു സമശീർഷനായി കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യർ മാത്രമേയുള്ളു. ഒരു മനുഷ്യന് എത്രകണ്ടു ബുദ്ധിശക്തി തികയാമെന്ന് രണ്ടുപേരുമായിട്ടുണ്ടായ സംഭാഷണംകൊണ്ടാണു ധരിക്കാറായതെന്നും അവർ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യരും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമാണെന്നും മഹാകവി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു നിരാധാരമല്ല. സ്വാമികളുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ മേധാശക്തിയെ യോഗസിദ്ധികൊണ്ടു സ്ഫുടപാകം ചെയ്തപ്പോൾ അതിൽ കറയൊട്ടുംതന്നെ ശേഷിച്ചില്ല; എക്കാലത്തേയ്ക്കും എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള തിളക്കവും ദാർഢ്യവും അതിനു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവിടത്തെ ധാരണാശക്തിയെ പരീക്ഷിപ്പാൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തിന്റെ പരിണാമം പുത്തേഴത്തു നാരായണമേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ഒരവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ അവിടത്തെ ഞാൻ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു. 'അയ്യോ കുഴയ്ക്കല്ലേ' എന്നു

സ്വാമികളും പറഞ്ഞു. 'തിരുവടികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതു സംഗതിയും ഒരിയ്ക്കൽ കേട്ടാൽ അതു മനഃപാഠമാകുമെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകം വായിക്കാം. അതു മനഃപാഠമാക്കി പറയാമോ?' എന്നു ചോദിച്ചു. 'സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ച പറഞ്ഞുകൂട. പരീക്ഷിക്കണം' എന്നു സ്വാമികൾ അരുളിച്ചെയ്തു. ഉടനെ എന്റെ കുട്ടികളിലൊരുവൻ പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു പുസ്തകം ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. 'പരിചയമില്ലാത്ത ഭാഷയല്ലേ; ശബ്ദശുദ്ധിയോടുകൂടി അല്പം സാവധാനത്തിൽ വായിക്കണം' എന്നു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു. അതുപ്രകാരം ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് പന്ത്രണ്ടുവരി വായിച്ചു. സ്വാമികൾ ഏഴുവരി അങ്ങനെതന്നെ ചൊല്ലി. അപ്പോഴേയ്ക്കും പുറമേ ആരോ വന്നു. പിന്നെ തുടർന്നു ചൊല്ലിയില്ല. ഒരിക്കൽ കേട്ടതു മനഃപാഠമാക്കി അപ്പോൾത്തന്നെ ചൊല്ലുന്നത് അത്ര സാരമുള്ള വിദ്യയല്ല; അതു പിന്നീട് ഓർമ്മവച്ച് വീണ്ടും ചൊല്ലുന്നതാണു സാരമെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു."

സ്വാമികൾക്കു പഠിച്ചതെല്ലാം ഒരു മറവിതീർക്കലേയായിരുന്നുള്ളൂ. 'കളവും കറ്റുമറ' എന്നായിരുന്നു അവിടത്തെ അഭിപ്രായം. "കേട്ടതിനെ ധാരണയിൽ ബന്ധിച്ചുനിർത്തിയിട്ടു പിന്നെ മറന്നേക്കണം" എന്ന് അവിടന്നു പറയാറുണ്ട്.

സ്വാമികളുടെ സംശയനിവാരണരീതിക്കുമുണ്ട് ഒരു പ്രത്യേകത. ഒരിക്കൽ അവിടന്നു പറവൂർ എടത്തിൽ വീട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവിടെ വന്ന ഒരു തിരുമുൽപ്പാട് 'മുജ്ജന്മം ഉണ്ടെന്ന് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം' എന്ന ചോദ്യത്തോടെയാണ് സ്വാമികളെ സമീപിച്ചത്. സ്വാമിയുമായി നടത്തിയ ആ സംഭാഷണം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

"അവിടത്തെ പിതാവാരാണ്?"

"ചിത്രൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്"

"എങ്ങനെ അറിയാം?"

"അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനും മറ്റു ബന്ധുക്കളും പറഞ്ഞറിയാം."

"അമ്മയേയും ജ്യേഷ്ഠനേയും മറ്റും വിശ്വാസമാണ് അല്ലേ?"

"ഉവ്വ്."

"വിശ്വാസമുള്ളവർ പറഞ്ഞുള്ള അറിവല്ലാതെ അങ്ങേയ്ക്കു നേരിട്ടറിവില്ലല്ലോ?"

“ഇല്ല. നേരിട്ടെങ്ങനെ അറിയാനാണ്?”

“അങ്ങേയ്ക്ക് വിശ്വാസമുള്ള ചിലർ പറയുന്നു ചിത്രൻ നമ്പൂരിയാണ് അങ്ങയുടെ പിതാവെന്ന്. അത് അങ്ങു ശരിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിശ്വാസമാണല്ലോ പ്രമാണം. വിശ്വാസമുള്ളവർ ആരെങ്കിലും പറയുന്നപക്ഷം മുജ്ജന്മം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കൂ. മറ്റത് ഉണ്മയാണെന്നു (ഉള്ളതാണെന്ന്) വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ ഇതും ശരിയാണെന്നു ധരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.”

ആറന്മുള നാരായണപിള്ള വൈദ്യൻ ഒരിക്കൽ സ്വാമികളോടു ചോദിച്ചു. “ഞാൻ നിത്യവും പരമാനന്ദസ്വരൂപനായ ആത്മാവിനെ ധ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എനിക്ക് ആനന്ദം എന്ന അവസ്ഥ ഒരിക്കലും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം എന്താണോ?” സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു. “മനസ്സിലിരിക്കുന്നവയെല്ലാം പോയതിനു മേലല്ലാതെ അത് അനുഭവപ്പെടുകയില്ല.”

ഒരു ജിജ്ഞാസു തന്റെ സംശയം സ്വാമിസന്നിധിയിൽ ഉണർത്തിച്ചു. കിഴങ്ങു തിന്നാലുണ്ടാകുന്ന പാപഫലം മാത്രമല്ലേ മുട്ട തിന്നാലും ഉണ്ടാകയുള്ളു എന്ന്. സ്വാമികളുടെ മറുപടി ഇതാണ്:

“ഗർഭം ഛിദ്രിപ്പിച്ചാൽ ദോഷം ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ മുട്ട തിന്നാലും ദോഷമില്ല. പക്ഷേ, ഗർഭം ഛിദ്രിപ്പിക്കുന്നതു കുറ്റകരമായും ശിക്ഷാർഹമായും ഗവർമ്മെന്റുകൾ പോലും ചട്ടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ.”

പ്രത്യുല്പന്നമതിയായ സ്വാമികൾക്ക് ഏതു ചോദ്യത്തിനും യുക്തിക്കു ചേരുന്നവിധം സമാധാനമുണ്ട്. പണ്ഡിതനും കവിയുമായ കോന്നിയൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, സ്വാമികളെ കാണുമ്പോൾ അവിടന്നു കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ ‘ഉറുമ്പോ ഉറുമ്പോ’ എന്ന കളിയും പാട്ടും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഉറുമ്പോ ഉറുമ്പോ കാടിക്കലത്തിലേ
ഉറുമ്പോ ഉറുമ്പോ എണ്ണക്കുടത്തിലേ
ഉറുമ്പോ ഉറുമ്പോ ശർക്കരക്കുടത്തിലേ
ഉറുമ്പോ ഉറുമ്പോ ഇട്ടപ്രാച്ചി ഇട്ടപ്രാച്ചി

ഈ നിസ്സാരമായ പാട്ടിന് അവിടന്നു നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം ഇതാണ്:

“ഈ പാട്ടിന് അതിപ്രധാനമായ അർത്ഥമുണ്ട്. ആ നുള്ളിപ്പിടിക്കൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത ഒരു കുടുംബബന്ധമാണ്. ഉഴന്ന ജീവിതംതന്നെ

കൂടിക്കറക്കം. കാടി, എണ്ണ, ശർക്കര മുതലായവ സുഖഭോഗവസ്തുക്കളാവാം. അവയിൽ തൃഷ്ണ കലർന്ന മൂഢജീവികൾ അവയിൽത്തന്നെ മഗ്നങ്ങളായി മുൻപിൻപായി മരിക്കുന്നു. മരണം, അതുതന്നെയാണ് ഇട്ടപ്രാച്ചി - ഇഷ്ടപ്രാപ്തി. മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി. ഹാ! മഠയനായ മനുഷ്യൻ!''

വേദാംഗമായ വ്യാകരണം അഭ്യസിക്കുന്നതിൽ ഒരലിഖിതമായ നിരോധമുണ്ടായിരുന്ന അക്കാലത്ത് ന്യായം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, മീമാംസ മുതലായ ശാസ്ത്രരത്നങ്ങൾ അവിടത്തെ ബഹുമുഖമായി വികസിച്ച പ്രജ്ഞയിൽ പ്രകാശം വീശിയതോർക്കുമ്പോൾ ഇന്നും അതിശയത്തിനേ അവകാശമുള്ളൂ. ഇലക്കണശാസ്ത്രവും പാണിനീയസൂത്രങ്ങളും അവിടന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സമയം ഗഹനമായ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ അവിടത്തേയ്ക്കുള്ള കൈകാര്യശേഷി ആരുടേയും ആദരം കവരുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇരിങ്ങാലക്കുടവച്ച് വൈയാകരണനായ ഒരു ശാസ്ത്രികൾ സ്വാമികളെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ അടുത്തു. സ്വാമികളോടേറ്റപ്പോൾ പണ്ഡിതനായ ശാസ്ത്രികൾക്കു പരാജയം സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു: വ്യാകരണസൂത്രങ്ങൾ 'അ-ഇ-ഉൺ-നുക്ക്-ഏ-ഓങ്' എന്നു തുടങ്ങാൻ വല്ല കാരണവുമുണ്ടോ എന്നു സ്വാമികളുടെ ചോദ്യത്തിനു വൈയാകരണന് ഉത്തരമേയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വാമികൾ നൽകിയ വിശദീകരണം ഇതാണ്:

മനുഷ്യോല്പത്തിക്കും ഭാഷോല്പത്തിക്കും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നുള്ളത് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഗർഭപാത്രത്തിൽവച്ചു മാത്രമല്ല, പ്രസവംവരെ പ്രജ പൂർണ്ണമൗനം പൂണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനനവേളയിലാണു ശിശു ഒന്നാമതായി മൗനഭഞ്ജനം ചെയ്യുന്നത്. മൗനഭഞ്ജനം ചെയ്യുന്നത് അകാരോച്ചാരണം മൂലമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഭാഷയിലെ അക്ഷരമാല 'അ'കാരപൂർവ്വമായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം കണ്ടുകൊൾക. ഗർഭക്ലേശങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തി ലഭിച്ചശേഷം സന്തോഷഭരിതമായ ഹൃദയത്തിന്റെ വ്യാപാരം സാമാന്യം ഒരു ചിരി രൂപത്തിൽ പ്രസരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി 'ഇ'കാരോച്ചാരണം ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നീടു ശിശുക്കൾക്കുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലെ ശബ്ദാദികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതു ഭയമാണ്. അതുകൊണ്ടു ശിശു ഞെട്ടുകയും അതിന്റെ ശബ്ദനിർഗ്ഗമനം 'ഉ'കാരോച്ചാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.''

വിമർശനങ്ങളിലും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലും സ്വാമികളിൽ ഒരു കർക്കശനായ താർക്കികനെ നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും. വെറും

വിനോദരസത്തിനുവേണ്ടി തർക്കിക്കുകയല്ല അവിടത്തെ മാർഗ്ഗം. തർക്ക ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കരടൊട്ടുമില്ലാതെ സ്വാമികൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നംഭട്ടീയത്തിനു തർക്കരഹസ്യരത്നം എന്ന ലളിതവും സുന്ദരവുമായ ഒരു മലയാളവ്യാഖ്യാനം അവിടന്നു നിർമ്മിച്ചിരുന്നത് ശിഷ്യഗണത്തിൽ പലർക്കും സുപരിചിതമായിരുന്നെങ്കിലും ഇപ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ചിന്തകനും പണ്ഡിതനുമായ ശ്രീ. പന്നിശ്ശേരി നാണുപിള്ള പറയുന്നു:

"മഹാബുദ്ധിമാന്മാരായ പണ്ഡിതകേസരികൾ പോലും ദുർഗ്ര ഹമെന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന 'ഖണ്ഡനഖണ്ഡഖാദ്യം' മുതലായ പ്രൗഢ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അപ്രതിഷേദ്ധ്യമായ യുക്തിവിലാസങ്ങളെ ചർച്ചചെ യ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അവയിലെ ചില യുക്തിഭംഗങ്ങൾ ആർക്കും സുഗ്ര ഹമായ വിധം അവിടന്ന് എനിക്കു പലപ്പോഴും കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചില ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്ത ങ്ങൾകൊണ്ടെങ്കിലും അവിടത്തോട് അരക്കൈനോക്കിക്കളയാമെന്നു വിചാരിച്ച് അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാൻ അടുത്തപ്പോഴാണ് എന്റെ മൗഢ്യത്തെപ്പറ്റി എനിക്കു ബോധം വന്നത്. അവിടത്തെപ്പോലെ സർവ്വജ്ഞനായ ഒരു മഹാത്മാവ് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നുപോലും ഞാൻ പലപ്പോഴും സംശയിക്കാറുണ്ട്.

ആടു കടിക്കാത്ത ഇലയില്ല; അതുപോലെതന്നെ സ്വാമികൾ പ്രവേ ശിക്കാത്ത വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലവും. ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, മന്ത്ര വാദം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രബലമായ അവഗാഹം അവിടത്തേ യ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. പ്രശ്നചിന്തനയിലും ഫലഭാഗവിചാരത്തിലും വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ സ്വാമികൾ ഒരു യഥാർത്ഥ ദൈവജ്ഞൻതന്നെ. നിരവധി മന്ത്രങ്ങൾ സിദ്ധിവരുത്തുകയും തന്ത്രാചാരവിധികൾ ഗ്രഹി ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മാന്ത്രികകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ അവിടന്നു വിമുഖനായിരുന്നു. മന്ത്രകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ജന്തുബലി നിശ്ശേഷം ഒഴിവാക്കണമെന്നും തൽസ്ഥാനത്ത് കുമ്പളങ്ങ ഉപയോഗി ച്ചാൽ മതിയെന്നും സ്വാമികൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വേദത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും കർമ്മസിദ്ധിയുമുണ്ടായിരുന്ന സ്വാമികൾക്കു ചെടികളുടെ ഔഷധഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും പരി ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഏതു രോഗത്തിനും ഒറ്റമൂലികൊണ്ടു നിവാരണം വരുത്താൻ ഒരു മുന്തിയ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന് ഇന്നും സാക്ഷികൾ ഉണ്ട്. മസൂരി, വിഷൂചിക, അപസ്മാരം, മലമ്പനി എന്നിവയ്ക്കു ചില രഹസ്യപ്രയോഗങ്ങൾ അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായി രുന്നു. തച്ചുശാസ്ത്രത്തിലും മർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും സ്വാമികൾക്കുള്ള

അറിവിനെപ്പറ്റി അറിവുള്ളവർ പറഞ്ഞ് അറിയുന്നുണ്ട്. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം ചിലരുടെ ആവശ്യാർത്ഥം മാത്രമേ അവിടന്നു വ്യാപരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ; സംഗീതസാഹിത്യാദികളിലാണു സ്വാമികളുടെ മനസ്സ് സദാ ലീനമായിരുന്നത്.

എല്ലാകലകളിലും ഒരുപോലെ കൃതഹസ്തനായിരുന്നുവെങ്കിലും സ്വാമികൾക്കു സംഗീതത്തോട് വാസനാഭാസുരമായ ഒരു പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അവിടന്നു ഗായകൻ മാത്രമായിരുന്നില്ല; ഗാനശാസ്ത്രജ്ഞൻകൂടിയായിരുന്നു. ഏതു സംഗീതോപകരണം കണ്ടാലും സ്വകീയമായ മനോധർമ്മവിലാസത്തോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കാൻ അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വിരുത് പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്നാൽ വാദിത്രവിശേഷങ്ങളിൽ ചർമ്മവാദ്യങ്ങളാണ് മറ്റു ഗീതയന്ത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് സ്വാമികൾ സാധകം ചെയ്തുവച്ചിട്ടുള്ളത്. ചെണ്ട, മദ്ദളം, ഉടുക്ക്, എടയ്ക്ക, വില്ല്, തപ്പ്, പാണി, നന്തുണി, തുംബുരു, മൃദംഗം, ഗിഞ്ചിറ എന്നീ ഉപകരണങ്ങളിൽ അസുലഭപാടവം അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, ദേശ്യം എന്നീ മട്ടുകളിൽ ഗീതാലാപം ചെയ്യുമ്പോൾ സംഗീതസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഭാസുരഭാവങ്ങൾ ശ്രോതാവിനെ കോൾമയിർകൊള്ളിക്കും. താളത്തിനു കൈയിലുള്ള ഇരുമ്പു മോതിരം മാത്രം മതി. ഗാനമേളകളിൽ അവതാളമോ അപശ്രുതിയോ അനുഭവപ്പെട്ടാൽ മേലൊക്കെ ചുട്ടുനീറും സ്വാമികൾക്ക്.

കുന്നിക്കുരു കൈയിൽവച്ചുകൊണ്ട് അതു താഴെ വീഴാതെ ചെണ്ട പ്രയോഗിക്കുവാനും എടയ്ക്കച്ചരടുകളിൽ വിരലുകൾ പ്രത്യേകതരത്തിൽ വിന്യസിച്ചു കർണ്ണാനന്ദകരമായവിധം ഗമകങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാനും അവിടത്തെപ്പോലെ കഴിവുള്ള അധികംപേർ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സംഗീതോപകരണങ്ങളിൽ ഗിഞ്ചിറയായിരുന്നു അവിടത്തേയ്ക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയം. ഗിഞ്ചിറവായനയിൽ കഥാനായകനെ നേരിട്ട ചില പരദേശികളും പഠാണികളും ആ നിപുണഹസ്തത്തിന്റെ പ്രയോഗവൈശിഷ്ട്യം കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ തകിൽവായനക്കാരനായ കണ്ടമാല ഒരനാദരഭാവത്തിൽ ഒരിക്കൽ സ്വാമികളെ സന്ദർശിച്ചു. സമീപമുണ്ടായിരുന്ന ഗിഞ്ചിറയെടുത്തു കൈയിൽ കൊടിത്തിട്ട് അതു വായിക്കുവാൻ സ്വാമികൾ കണ്ടമാലയോടു പറഞ്ഞു. ഗിഞ്ചിറ അയാൾ വാങ്ങി കൊട്ടിത്തുടങ്ങി. നീലാംബരിരാഗം ആലപിച്ചു മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയാൽ ഏതു താളത്തിൽ കൊട്ടിയെടുക്കും എന്നു സ്വാമികൾ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചപ്പോൾ ആണ് അയാൾ അമ്പരന്നുപോയത്. ആ സംഗീതവിദ്വാനു പരാഭവം സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ സ്വാമികൾതന്നെ ഗിഞ്ചിറ വാങ്ങി പ്രയോഗിച്ചു കാണിച്ചപ്പോൾ കണ്ട

മാലയ്ക്കുണ്ടായ അത്ഭുതം പറയാനില്ല. 'സ്വാമിയവാൾ മുരുകൻതാൻ' എന്ന് ഉച്ചൈസ്തരം പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് കണ്ടമാല സ്ഥലംവിട്ട ത്.

ഒരു ചെമ്പുകുടം കിട്ടിയാൽ മതി, അത് വയറ്റത്തു കമഴ്ത്തിവച്ച് അതിൽ കരാംഗുലികൾ ചേർത്ത് അവിടന്നു കൊട്ടിത്തകർക്കും. ചില പ്പോൾ ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ച് ജലതരംഗം പ്രയോഗിച്ചു ശ്രോതാക്കളെ രസിപ്പിക്കും. സ്വാമികളുടെ ശാരീരം, പതിഞ്ഞതും സ്ത്രൈണഗുണത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നതും ആയിരുന്നു. സംഗീത ത്തിൽ വാസന മാത്രമല്ല; ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനവും അഭ്യാസവും അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. താൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ സചേതനങ്ങളായിത്തന്നെ സ്വാമികൾ വ്യവഹരിച്ചുവന്നു. ജന്മനാ ജ്ഞാനസ്ഥനായ സ്വാമികൾ സ്വയം ഒരു ശബ്ദപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ച് സമീപസ്ഥരെ സംഗീതലഹരിയിൽ ആന്ദോളനം ചെയ്യിക്കുന്നതു കണ്ടി ട്ടുള്ളവർ ഇന്നും രോമാഞ്ചത്തോടെയാണ് ആ രംഗം സ്മരിക്കുക.

സംഗീതംപോലെതന്നെ അഭിനയത്തിലും ചിത്രരചനയിലും അവി ടത്തേയ്ക്ക് അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നു. ചിത്രമെഴുത്ത് അത്രകണ്ടു വികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. കഥകളിപ്പദങ്ങൾ സോപാനമട്ടിൽ പാടി രസി പ്പിക്കുവാനും രംഗങ്ങൾ തന്മയത്വമായി അഭിനയിക്കുവാനും അവിട ത്തേയ്ക്കുള്ള വൈഭവത്തെപ്പറ്റി കഥകളിരസികന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തി യിട്ടുണ്ട്. കരുവാ കൃഷ്ണനാശാൻ ചരിത്രനായകന്റെ അഭിനയസാ മർത്ഥ്യത്തെ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

"സ്വാമികൾ വടക്കെവിടെയോ സഞ്ചരിച്ചു മടങ്ങി ഒരിക്കൽ ഇര വിപുരത്തു കോട്ടൂർ പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ വിശ്രമിക്കയായി രുന്നു. അന്നു ഞാൻ അവിടെച്ചെന്നു സ്വാമികളെ കണ്ടു. എന്നെ അന്നു വിട്ടില്ല. കടവൂർ നാരായണപ്പണിക്കർ എന്ന പേരിൽ അവിടങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കൊട്ടുകാരനെ വരുത്തി സ്വാമികൾ 'അതു തോളിൽ താങ്ങിക്കോ' എന്നുള്ള വായ്ത്താരി പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് തദനുസരണം കൊട്ടിച്ചു ശീലിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഇത് എന്തിനാണെന്ന് എനിക്കാദ്യം മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. രാത്രിയായപ്പോൾ സ്വാമികൾ കഥകളിയിൽ ഒരു ഭാഗം അഭിനയിപ്പാൻ വട്ടംകൂട്ടി. നളചരിതം കഥകളിയിൽ കാട്ടാളന്റെ ഭാഗമാണ് അഭിനയിക്കാൻ പോകുന്നത്. 'വസിച്ചുകൊൾകെന്നംസേ താങ്ങി, എന്ന ഭാഗം അഭിനയിച്ചപ്പോൾ വടക്കുവച്ച് ഒരു സമർത്ഥ നായ നടൻ ദമയന്തിയെ കാട്ടാളൻ തോളിൽ എടുക്കുന്നപ്രകാരം അഭി നയിച്ചു. അതു വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ഒരു ഭാഗമായി

രുന്നു. തോളിൽ താങ്ങുന്ന ഭാഗം അഭിനയിക്കുമ്പോൾ നടൻ നിലത്തുനിന്ന് കാൽ പറിച്ച് ആകാശത്തിൽ വിലങ്ങനെ കിടക്കുന്നപോലെ ചില ക്ഷണനേരം കാണിച്ചത്രേ. ഇങ്ങനെ നാലുപ്രാവശ്യം കാണിച്ചു. അതു തനിക്കും കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സ്വാമികൾ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ചെയ്ത ഏർപ്പാടുകളായിരുന്നു ഇതെല്ലാം. പതിനാറു പ്രാവശ്യം പല പല താളവട്ടത്തിൽ സ്വാമി ഈ 'തോളിൽ താങ്ങിക്കോ' വിദ്യ കാണിച്ചു. കാണികൾ ഹരിയോഹരി വിളിച്ചുപോയി.''

ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ സ്വാമികളുടെ പേര് അത്ര പ്രസിദ്ധമല്ല. ഗഹനമായ ഒരു ചിന്താപരത അവിടത്തെ കൃതികളെ ആവരണംചെയ്തു കിടക്കുകമൂലം സാഹിത്യഭംഗിക്കു പലപ്പോഴും കോട്ടംതട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ കവിതകളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആവശ്യത്തിന്റേയും നിർബന്ധത്തിന്റേയും സന്താനങ്ങളാണ്. ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ വയ്യാത്തപ്പോഴേ ആ വിധത്തിൽ കുത്തിക്കുറിക്കുവാൻ സ്വാമികൾ തയ്യാറായിട്ടുള്ളു. യാത്രാമദ്ധ്യേ വല്ല തുണ്ടുകടലാസ്സിലും എഴുതിയിടുകയാണ് ലേഖനരചനാരീതി; ചിലപ്പോൾ വല്ല മറുപടി അയയ്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലുമാകും. ഒരു നിശ്ചിതപരിപാടിയോടുകൂടിയോ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ അധികരിച്ചോ നിബന്ധനം ചെയ്യുക സാധാരണ പതിവില്ല.

മുക്തകങ്ങൾ, ഭജനഗാനങ്ങൾ, ലേഖനങ്ങൾ, നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കത്തുകൾ എന്നീ രൂപവൈവിദ്ധ്യത്തിലാണ് സ്വാമികളുടെ കൃതികൾ വെളിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. സാഹിത്യാഭിരുചി ജന്മസിദ്ധമെങ്കിലും അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കാനുള്ള യത്നം വിരളമായിരുന്നു. അഴകും തെളിവുമുള്ള പദങ്ങൾ ചിട്ടയൊപ്പിച്ചു ചേർത്ത് മിനുക്കിയെടുത്ത ഒരു സർഗ്ഗഭംഗിയുണ്ട് അവിടത്തെ പ്രൗഢമനോഹരങ്ങളായ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾക്ക്. ഭജനഗാനങ്ങളാണെങ്കിൽ, സംഗീതമാധുരി പതഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന വാങ്മയചഷകങ്ങളാണ്. ലേഖനങ്ങൾ മിക്കവാറും അപൂർണ്ണങ്ങളാകുന്നു. അവിടത്തെ ദീർഘങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങളാണ് സർവ്വമതസാമരസ്യം, പുനർജ്ജന്മനിരൂപണം, ആദിഭാഷ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ശ്രീചക്രപൂജാവിധി വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഇവയിലൂടെ പ്രകാശിതമായിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ വൈപുല്യം നോക്കുമ്പോൾ സ്വാമിയുടെ അറിവിന് ഒരു പരിധി കല്പിക്കുവാൻ പ്രയാസം. പ്രബുദ്ധവും പ്രഫുല്ലവുമായ ഒരു ചിന്താരീതി ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടിമുടി തിളങ്ങുന്നു. വിജ്ഞാനസംവർദ്ധകങ്ങളാണ് അവ. നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം വേദാധികാര

നിരൂപണം പ്രാചീനമലയാളം ഇവ വിമർശസാഹിത്യശാഖയ്ക്കു ഈടേറിയ മുതൽക്കൂട്ടാണ്.

സാഹിത്യകൃതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സ്വാമികളുടെ മധൂനിഷ്യന്ദികളായ കത്തുകൾ നമുക്കു വിസ്മരിക്കുവാനാകുകയില്ല. അവിടത്തെ കത്തുകളിലെ സംബോധനകളിലും മറ്റും ഒരു കൃത്രിമ ഭാവം സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു അകൃത്രിമമായ മനസ്സിന്റെ അകന്മഷമായ പ്രതിഫലനമെന്നല്ലാതെ അന്യഥാ വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. എഴുത്തുകൾ കാര്യമാത്രപ്രസക്തങ്ങളാണ്. തനിക്കു പരിചയമുള്ള പ്രപഞ്ചജീവികളെല്ലാംതന്നെ അവയിൽ ചിലപ്പോൾ പ്രതിഫലിക്കുന്നതു കാണാം. അവിടന്ന് ഒരു ഭക്തയ്ക്കയച്ച കത്ത് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ശ്രീ

ശിവമയം

എന്റെ ദീർഘായുഷ്മതിയായ ഓമന മധുരാമൃതപരിപൂർണ്ണതങ്കക്കുടമേ - ഭക്തജനശിരോരത്നമേ - എല്ലാ വിവരങ്ങൾക്കും വിശേഷിച്ചും കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു പോകേണ്ടതായി വരുമെന്നും അയച്ച എഴുത്ത് തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചും എന്റെ അളവറ്റ സ്നേഹനിധിയും തങ്കത്തിന്റെ പ്രിയജനകനുമായ പുരുഷരത്നം പേഷ്ക്കാരദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർക്ക് അയച്ച എഴുത്ത് കൊല്ലത്തുവച്ചും കിട്ടി. കണ്ടു.

ഞാൻ മുൻകൂട്ടി അങ്ങോട്ടു പോന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ - ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടും എന്റെ തീർത്ഥന്റെ പരമസമാധി കാണുന്നതിന് ഇടയാകയില്ലായിരുന്നു. "നിന്ദ്യമായുള്ളതു ചെയ്താലൊടുക്കത്തു നന്നായ്‌വരികിലതും പിഴയല്ലല്ലീ" എന്നപോലെ എന്റെ ഇരുപ്പും ഭവിച്ചു. അമ്മ അച്ഛൻ തുടങ്ങി എല്ലാവരോടും മാപ്പു ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇനി എല്ലാം കണ്ടിട്ടായിക്കൊള്ളാം.

ചട്ടമ്പി.

സ്വാമികളുടെ കൈയക്ഷരത്തിനുതന്നെയുണ്ടൊരഴക്; അക്ഷരങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്നു തൊടാതെ ഭംഗിയായി നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുതോന്നും അവിടത്തെ എഴുത്തുകൾ കണ്ടാൽ.

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികവളർച്ചയ്ക്കു വളംവയ്ക്കാൻ അവിടത്തെ കൃതികൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവമായ ഒരാദ്ധ്യാത്മിക പ്രഭാവത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം അന്നു ദൃശ്യമായി. സൗന്ദര്യാരാധകനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനെയല്ല, സത്യാന്വേഷകനും, വിപ്ലവകാരിയും, പ്രേമ

ശിവമയം

സ്വാമികൾ ശ്രീ തത്തംപള്ളി
കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോനയച്ച കത്ത്

ഗായകനുമായ ഒരു പ്രവാചകനെയാണു സ്വാമികളുടെ കൃതികളിലൂടെ നാം കാണുന്നത്. വിജ്ഞാനവും അനുഭൂതിയും കൈകോർത്താവുന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴി നമ്മിലേക്കു സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ധർമ്മബോധ ത്തിന് ആകർഷകവും ചൈതന്യപൂർണ്ണവുമായ രൂപവും ഭാവവും നൽകുന്നതിൽ അവിടന്നു വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശക്തിയും ശുദ്ധിയും തികഞ്ഞ ഭാഷ, യുക്തിയുക്തമായ ആഖ്യാനരീതി, ചിന്താബന്ധുരത എന്നീ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് അവിടത്തെ കൃതികൾ വിദ്യാസംസ്ക്കാര ത്തിന്റെ ഉന്നതമണ്ഡലങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനരശ്മികൾ വിതറുന്നു.

ഒരു പുരാവൃത്തഗവേഷകൻ എന്ന നിലയിൽ സ്വാമികൾക്കു സമു ന്നതമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഭാഷാപരമായ ഗവേഷണങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഭൂമി ശാസ്ത്രപരമായും അവിടന്നു നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഗ്രന്ഥ ശാലകളും വേതനവും മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളുമുള്ള ഇക്കാലത്തുപോലും ഗവേഷണത്തിന് ആരും ഔത്സുക്യം പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, ഒരു തേഞ്ഞ പെൻസിലും വല്ല കുട്ടികളുടേയും ബുക്കിൽനിന്നും ചീന്തി യെടുത്ത കടലാസ്സും മാത്രം ഉപകരണമാക്കിക്കൊണ്ട് ആംഗലഭാഷാ നഭിജ്ഞനായ സ്വാമികൾ, രേഖകളെല്ലാം ധാരണയിൽ ശേഖരിച്ചു കേര ളചരിത്രത്തിലേയും ദ്രാവിഡഭാഷാചരിത്രത്തിലേയും ഇരുണ്ട കാല ഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കു സധൈര്യം പ്രവേശിച്ചതു കാണുമ്പോൾ അത്ഭു താദരത്തിനേ വഴിയുള്ളൂ. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ, ദേശീയാചാരങ്ങൾ, ചരി ത്രകഥകൾ മുതലായവ ഇത്രകണ്ടോർമ്മയുള്ള ഒരു ധിഷണാസമ്പ ന്നൻ വേറേ കാണുകയില്ല. ഏതു പ്രമേയത്തേയും സമീചീനമായി സമീപിച്ചു സൂചിസൂക്ഷ്മമായ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടി അപഗ്രഥനം ചെയ്ത് അതിൽ നിഗൂഹനംചെയ്തിരിക്കുന്ന മൗലികഭാവങ്ങളെ നിർദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവിടത്തെ പ്രതിഭാപ്രഭാവത്തിനു പ്രാചീനമലയാ ളവും ആദിഭാഷയുംതന്നെ തെളിവുകൾ. ഗവേഷകന്മാർക്ക് രത്നഖ നിയാണവ.

ആദ്യം തമിഴിൽ നിബന്ധനംചെയ്ത 'ആദിഭാഷ' തീർന്നേട ത്തോളം ഭാഗം ശ്രീ. പന്നിശ്ശേരിയെക്കൊണ്ടു തർജ്ജമചെയ്യിച്ചിരുന്ന തായറിയുന്നു. ലുപ്തപ്രചാരങ്ങളായ തമിഴേടുകളിൽനിന്ന് സമൃദ്ധമായി 'ആദിഭാഷ'യിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജന്തുക്കളുടെ ഉല്പത്തി ലങ്കയ്ക്കു മേക്കുവശം കിടന്നിരുന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിലായിരുന്നെന്നും ആദിഭാഷ മൂലദ്രാവിഡമായിരുന്നെന്നും അവിടന്നു സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതു പുരോ ഗമനോന്മുഖങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ്. 'ആദിഭാഷ'യിൽ അവിടന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"ഭൂലോകത്തുള്ള ജനങ്ങളിൽ ഓരോരോ വർഗ്ഗക്കാർ ഓരോരോ ഭാഷകളെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതായും ഇരുന്നിരുന്നതായും ഭാഷാ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും അറിയുന്നു. ഈ ഭാഷകളെല്ലാം വിചീതരംഗന്യായപ്രകാരം ഏതോ ആദിഭാഷയിൽനിന്നും തുടങ്ങി തുടരെയങ്ങു വളർന്നിട്ടുള്ളതോ അതല്ല കദംബഗോളന്യായപ്രകാരം അവിടവിടെ ഉണ്ടായി പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതോ ഏതാണെന്നുള്ളത് ഇവിടെ ചിന്തനീയമായിരിക്കുന്നു. ഇതിലേയ്ക്കു തുടങ്ങുമ്പോൾ മനുഷ്യജീവികളുടെ ഉല്പത്തി ആദ്യം എവിടെ സംഭവിച്ചു എന്നുള്ള ചിന്തയിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ മനസ്സ് തിരിയുന്നു. മനുഷ്യൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലെവിടെയെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തുണ്ടായി അവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതോ അതല്ല മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഭൂപാകം ശരിപ്പെടുമ്പോൾ അവിടവിടെ ഉണ്ടായതോ? ഈ ചോദ്യത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ചരിത്രകാരന്മാർ സംവദിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യർ എവിടെയോ ഒരിടത്തുണ്ടായി പിരിഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ളതാണെന്നു തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ആദി മനുഷ്യകുടുംബത്തിനു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഒരു ഭാഷ ആദികാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ആ ഭാഷയാൽ താലോലിക്കപ്പെട്ട് ആദിമനുഷ്യൻ വളർന്നിരിക്കണം. പിന്നീടാണ് ആ പൂർവകുടുംബം അനേകം ശാഖകളായിത്തിരിഞ്ഞത്. അപ്പോൾ ഭാഷാശാഖകളുമുണ്ടായി. ആ ഭാഷകളെയാണു നാം ഇപ്പോൾ ഭിന്നഭിന്ന ഭാഷകളെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നത്."

സ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വാദത്തിനു വക നൽകുന്നവയാണെങ്കിലും അവിടത്തെ സ്ഥിരപ്രത്യയത്തിന്റെയും ഉറച്ച നിഗമനങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ തലകുനിക്കാതിരിപ്പാനാവില്ല. ദേശനാമങ്ങളെപ്പറ്റിയും കഥാപുരുഷൻ പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്ഥലനാമങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം മൂന്നുവിധത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്നതാണെന്നും ആദ്യമായി ഭൂമിയുടെ ഗുണവും കിടപ്പും അനുസരിച്ചും രണ്ടാമത്, പ്രഭുക്കളുടെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചും മൂന്നാമത്, ക്ഷേത്രദേവനാമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും ആണെന്നാണ് അവിടന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ഈ മാനദണ്ഡംവച്ച് ശുചീന്ദ്രം, ശിവസിന്ധുപുരം ലോപിച്ചു 'ചിവേന്തരം' ആയി. പിന്നെ 'ശുചീന്ദ്രം' ആയതാണെന്നു സ്വാമികൾ അനുമാനിക്കുന്നു. ഹരിപ്പാട് ചെറുതോടുള്ള പ്രദേശമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അരുവിപ്പാട് ആയിരുന്നെന്നാണ് അവിടത്തെ ഊഹം. എറണാകുളം ഇറൈനായർകുളം രൂപം പ്രാപിച്ചതാണെന്നും സ്വാമികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ പലേ ദേശനാമങ്ങളും സ്വാമികളുടെ സൂക്ഷ്മമായ പഠ

നത്തിനു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ ഗവേഷണഫലമായി നൂതനങ്ങളായ പല ആശയങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും അവ ഹതഭാഗ്യരായ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയാണു ചെയ്തത്.

വിദ്യാധിരാജനായ സ്വാമികൾ അറിവിന്റെ ഉറവിടം തന്നെയായിരുന്നു. "സ്വാമിക്കറിയാൻപാടില്ലാത്ത ഒന്നുമില്ലാ; അവിടന്നെല്ലാമറിഞ്ഞിരുന്നു." മഴവില്ലിൽ വർണ്ണവിശേഷങ്ങളുടെ സമ്മോഹനമായ സമ്മേളനം പോലെ എല്ലാ കലകളുടെയും കാതലായ അംശങ്ങൾ അവിടത്തെ സമുജ്ജ്വലമായ പ്രതിഭയിൽ പ്രതിഫലിച്ച് വർണ്ണശബളമായ പ്രകാശം വീശിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ഉള്ളിലുള്ളതു പുറത്തുകാട്ടുവാൻ സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വൈമനസ്യംപോലെതന്നെ അറിയണമെന്ന ആഗ്രഹം മറ്റുള്ളവർക്കും കുറവായിരുന്നു. അവിടന്നു പറയാറുണ്ട്: "ഉലകത്തിക്കു ജ്ഞാനം പോയ്; ജ്ഞാനത്തിക്കു ഉലകം പോയ്."

സിദ്ധികൾ

സാധാരണജനങ്ങളുടെ അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തിന് ഉൾക്കൊള്ളുവാനാകാത്ത ചില പ്രവണതകളുണ്ട്. ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികൾക്ക് ഈ പ്രതികരണങ്ങളുടെ പ്രതിഭാസങ്ങൾ അത്ഭുതം ജനിപ്പിക്കും. മനസ്സിന്റെ പ്രാഥമികശിക്ഷണംകൊണ്ടുമാത്രം ക്ഷണികമായ ഒരു വിഭ്രമം നൽകി നമ്മെ ആനന്ദത്തിൽ ആന്ദോളനം ചെയ്യിക്കുന്ന ഐന്ദ്രജാലികന്റെ പ്രയോഗകൗശലം ഇതിന്നൊരുദാഹരണമാണ്. ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരൻ ഉള്ളതിനെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവൻ തന്റെ കൈയടക്കംകൊണ്ട് അങ്ങനെ തോന്നിപ്പിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. അവന്റെ പ്രക്രിയ ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. എന്നാൽ കുറച്ചുകൂടി മികച്ച ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ആർക്കും ഒരെത്തുംപിടിയുമില്ലാത്ത അവധൂതന്മാരുടെ വിസ്മയകരങ്ങളായ സിദ്ധികൾ. സ്വാർത്ഥസ്പർശമോ പരസ്യത്തിനുള്ള വാഞ്ഛയോ സിദ്ധന്മാർക്കില്ല. അഭ്യാസനിപുണവും തീവ്രവുമായ ഏകാഗ്രതയുടെ പരിണാമപരമ്പരകളായ അവരുടെ സിദ്ധികൾ ആഴവും പരപ്പുമേറിയ മനസ്സിന്റെ അന്തർഗൂഢഭംഗിയുടെ പ്രഭാങ്കുരങ്ങളാണ്. സിദ്ധന്മാരാകട്ടെ ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രായേണ വിമുഖന്മാരായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. അനിവാര്യമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വല്ലതും പുറത്തു കാട്ടുന്നതു തന്നെയും പെരുമയ്ക്കോ പരബോദ്ധ്യത്തിനോ വേണ്ടിയല്ലതാനും.

ജ്ഞാനിയും സിദ്ധനുമായ സ്വാമികൾക്കു കൈവന്നിട്ടുള്ള സിദ്ധികൾ നിരവധിയാണെങ്കിലും അവ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിമനസ്സായിട്ടേ അവിടത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളു. എന്തെങ്കിലും അവിടന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതിനെ വിലയിരുത്തണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയല്ല. സ്വകീയമായ സിദ്ധികളെപ്പറ്റി സ്വാമികൾ പറയാറില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദൃക്സാക്ഷികളിൽനിന്നുള്ള അറിവേ നമുക്കിന്നുള്ളു. അവിടത്തെ സഹവാസഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവരും സിദ്ധികൾ അത്ഭുതപരവശരായി നോക്കിനിന്നവരുമായ പലരും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് അവയെ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ അവിശ്വാസ്യതയിലേയ്ക്കു കടത്തിവിടേണ്ട കാര്യ

മില്ല. അനുഭവസ്ഥന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും ചിലവ പെറുക്കിയെടുത്ത് കൗതുകനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി നിരത്തിവയ്ക്കുക മാത്രമേ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

പറവൂർ പയ്യപ്പള്ളിൽ കരുണാകരൻപിള്ള പറയുന്നു:

"സ്വാമികൾ പറവൂർ വന്നാൽ എന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വിശ്രമിക്കാറുണ്ട്. അവിടന്നു പടിപ്പുരയിലാണ് ഇരിക്കുക. ആയിരത്തിയെഴുപതാമാണ്ടോടടുത്താണ്; ഞാൻ ബാംബെയിൽനിന്നും ഒരു ടൈമ്പീസ് കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അന്ന് അതൊരപൂർവ്വസാധനമാണ് നാട്ടിൽ. പകൽ അത് പടിപ്പുരയിൽ വച്ചേക്കും; രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിക്കും; ഇങ്ങനെയായിരുന്നു പതിവ്. സ്വാമികൾ പടിപ്പുരയിൽ ഉള്ള ഒരു ദിവസം ഞാൻ ആ ടൈമ്പീസ് മാറ്റുവാൻ താല്പര്യപ്പെട്ടു. അവിടന്നു കതകുകളെല്ലാം തുറന്നിട്ടാണ് ഉറങ്ങുക. ആ സമയം വല്ല കള്ളന്മാരും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാലോ എന്നു ശങ്കിച്ചാണ് ഞാൻ അന്നും അത് അകത്തുകൊണ്ടുപോകാമെന്ന് വിചാരിച്ചത്. സ്വാമികൾ അവിടെയുള്ളപ്പോൾ യാതൊരു സാധനവും ആരും എടുക്കുകയില്ലെന്ന് അവിടന്നു ദൃഢപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഞാൻ ടൈമ്പീസെടുക്കാതെ ഉറങ്ങുവാൻ പോയി. സ്വാമികളെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി പ്രഭാതത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഞാൻ ഉണർന്ന് പടിപ്പുരയിൽ പോയി നോക്കിയപ്പോൾ അവിടന്നു ഗാഢനിദ്രയിൽ നിലീനനാണ്. ടൈമ്പീസ് അവിടെനിന്നും മാറ്റുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്തൊരത്ഭുതം! ടൈമ്പീസിൽ എന്റെ കൈ പതിച്ചപ്പോഴേക്കും ഒരു വൈദ്യുതീപ്രവാഹം ഏറ്റതുപോലെ ഞാൻ പരവശനായി. കൈവിടുവാനോ അവിടെനിന്നും പോകുവാനോ നിർവ്വാഹമില്ലാതെ ഞാൻ ഒരേനിലയിൽ നിന്നുപോയി. അധികംതാമസിയാതെ ഉണർന്ന സ്വാമികൾ കണികണ്ടത് അവശനായി ഘടികാരത്തോടു ബന്ധിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്ന എന്നെയാണ്. 'പരിശോധന വേണ്ടായിരുന്നു; വിട്ടേച്ചു പൊയ്ക്കോളൂ' എന്ന് അവിടന്നു പറഞ്ഞതും എന്റെ കൈകൾ ടൈമ്പീസിൽനിന്നു വിട്ടതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഏതു സാധനവും ആരും കൊണ്ടുപോകാതെ ബന്ധിച്ചുനിർത്തുവാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു കഴിയും എന്നു സ്വാമികൾ ആ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി.

ഒരു ദിവസം സ്വാമികൾ കലൂരിൽനിന്ന് രണ്ടനുചരന്മാരോടുകൂടി ആലുവായ്ക്കു പോകുകയായിരുന്നു. അവിടന്ന് ഇടപ്പള്ളി പള്ളിമുറ്റത്ത് എത്തിയപ്പോഴേക്കും മദോന്മത്തരായ ഒരു സംഘം യുവാക്കന്മാർ അവിടത്തെ യാത്രയെ തടസ്സം ചെയ്തു. പക്ഷേ, മുമ്പോട്ടു വച്ചകാൽ

പിമ്പോട്ടു വയ്ക്കുക സ്വാമികൾ ശീലിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ അനുചരന്മാരോടു പുറകിൽ പിടിച്ചു കൊള്ളുവാൻ നിർദ്ദേശം നൽകിയിട്ടു കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന വടിയെ വിലങ്ങനെ പിടിച്ചു പ്രാണരോധനം ചെയ്തു കൊണ്ട് അവിടന്നു കുതിച്ചുകയറിയപ്പോൾ ആ വടിയുടെ സ്പർശന മേറ്റവരെല്ലാം നിലംപതിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അങ്ങനെ നിഷ്പ്ര യാസം വഴിയുണ്ടാക്കി അവിടന്നു സഞ്ചാരം തുടർന്നു. അടുത്ത ദിവസം തിരിച്ചുള്ള വരവിൽ മറുതട്ടുതട്ടിയാണു തലേദിവസം വീണ വരെ നടക്കാറാക്കിയത്. കരുവാ കൃഷ്ണനാശാൻ സ്മരിക്കുന്നു: “കൊല്ലം ഓലയിൽ എന്ന സ്ഥലത്തു ചില നായന്മാർ ഗുസ്തിപഠിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാത്രി വഴിയിൽ കൂട്ടംകൂടി നിൽക്കുന്ന ഇവ രുടെ ഇടയിൽ സ്വാമികൾ ചെന്നുപെട്ടു. മുഷ്കരന്മാരായ അവരുടെ ഇടയിൽനിന്നും രക്ഷപെടാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു കണ്ടു സ്വാമി സ്വദേഹത്തെ ഉളിചാട്ടുന്നതുപോലെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഇവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി പ്രയോഗിച്ചു. കൂടിനിന്നിരുന്നവർ നിലംപതിച്ചു. അവർ എഴുന്നേറ്റു നോക്കിയപ്പോൾ സ്വാമികൾ അകലെ നിൽക്കുന്നതു കണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചു.”

മർമ്മവിദ്യയിലുള്ള അവിടത്തെ അന്യാദൃശപാടവം അയത്നലാഘവത്തോടെ സ്വാമികൾ പലപ്പോഴും പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണികളെ പുള കംകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജന്തുലോകത്തിന്മേൽ കഥാനായകനുള്ള സ്വാധീനം അത്ഭുതകരമാണ്. ക്രൂരജന്തുക്കൾ അവിടത്തെ ആജ്ഞാ നുവർത്തികളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പാമ്പ്, ചേര മുതലായ ഇഴജന്തുക്കൾ അവിടത്തെ ഇംഗിതം അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ദൃക്സാക്ഷികളുടെ വിവരണങ്ങളിലൂടെ നമുക്കു കാണാം.

കരിമ്പുവിളാകം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പ്രസ്താവിക്കുന്നു. “ഞാൻ ഒരിക്കൽ സ്വാമികളൊന്നിച്ചു മലയാറ്റൂർ പോയിരുന്നു. അവിടെ ആറ്റുവ ക്കത്തു ഞങ്ങൾ നില്ക്കയായിരുന്നു. ഒരു വലിയ ഇരപ്പു കേട്ടു. ഞങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വലിയ തവള വെള്ളത്തിലേക്കു ചാടിക്കളഞ്ഞു. അതിനെ പിന്തുടർന്നു വന്ന ഒരു ക്രൂരസർപ്പം പത്തിയും വിടർത്തി ക്രുദ്ധിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ആ ഭയങ്കരമായ കാഴ്ചയിൽ ഞാൻ സംഭ്രാന്ത നായി. അതുപോലെ ഒരിക്കലും ഭയം എന്നെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാമി കൾ സർപ്പത്തോടായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഛീ, അതിനെ തൊടരുത്. പോ, സ്വാമികളുടെ കാലടിയിൽനിന്ന് മൂന്നു ചുവട്ടടിയിലധികം അക ലെയല്ലാതെ ഫണം വിടർത്തിനിന്ന ആ ക്രൂരസർപ്പം ഈ ആജ്ഞ കേൾക്കാത്ത താമസം; പത്തി ചുരുക്കി വന്നവഴി സാവധാനത്തിൽ

ഇഴഞ്ഞുപോകയുണ്ടായി.”

മാവേലിക്കര ജി. കൃഷ്ണപിള്ള വേറൊരു സംഭവം വിവരിക്കുന്നു. “ഒരു ദിവസം ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം തിരുവടികൾ ക്ഷേത്ര ദർശനാർത്ഥം പോകുകയാണ്. മുമ്പേ സ്വാമിയും പിമ്പേ ശ്രീ. ആണ്ടി പ്പിള്ളയും തുടർന്നു ഞാനുൾപ്പെടെ കുറച്ചുപേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേത്രക്കുളത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തുകൂടി ഞങ്ങൾ പടിഞ്ഞാറോട്ടു നടന്നു. ചില കുസൃതിക്കുട്ടികൾ കല്ലെറിയുകയാൽ ഒരു ചേര ഗതി വേഗത്തോടെ പടിഞ്ഞാറുള്ള കയ്യാലയുടെ തിരിവിൽ കിഴക്കോട്ടിഴഞ്ഞ് സ്വാമികളുടെ മുമ്പിൽ അകപ്പെട്ടു. ‘അതാ ഒരു ചേര’ എന്നു സംഭ്രമ ത്തോടെ ആണ്ടിപ്പിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞു. ചേരയെ ഇത്ര ഭയമോ എന്നുചോദിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്ഷണം അതിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു കൈ നീട്ടി. ‘വാ മക്കളേ! ഭയപ്പെടേണ്ട, വാ’ എന്നു സ്വാമികൾ ദയാപുര സ്സരം പറഞ്ഞു. ചേര ഒന്നു തലപൊക്കി നോക്കിയശേഷം സാവധാനം ഇഴഞ്ഞു തന്റെ രക്ഷകനായ ആ ജടാധാരിയുടെ നീട്ടിയ നീണ്ട വാമ ഹസ്തത്തിൽ നക്കുകയും ആ കയ്യിന്മേൽ ഒന്നു ചുറ്റി അല്പസമയം ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ സ്വാമികൾ എഴുന്നേറ്റ് അതിനെ കയ്യാ ലയുടെ മൺഭിത്തിപ്പുറത്തുകൂടി അകത്തേയ്ക്കു കയറ്റി വിട്ടു. ‘ജീവി കളെ ഒരിക്കലും ഉപദ്രവിക്കരുത്. നിങ്ങൾ അവയെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചാൽ അവ നിങ്ങളേയും സ്നേഹിക്കും’ എന്നു കുട്ടികളോ ടായി ഗുണദോഷിച്ചുകൊണ്ട് ആ യതിവര്യൻ അമ്പലത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുപോയി.”

ഹിംസ്രജന്തുക്കളായ വന്യമൃഗങ്ങളും സ്വാമികളുടെ മുമ്പിൽ വൈരംവെടിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരിക്കൽ പറവൂർ നിന്നും ഒരാൾ സ്വാമികളെ അന്വേഷിച്ചു കോടനാട്ടുള്ള പുതുവലിൽ എത്തി. സ്വാമികൾ പുറത്തു പറമ്പിലായിരുന്നു. ശിഷ്യൻ പത്മനാഭപ്പണിക്കരും ആഗതനുംകൂടി സ്വാമികളെ തേടി തെക്കുഭാഗത്തുള്ള കുന്നിൻപുറത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. “അവിടെനിന്നും ചുറ്റും നോക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ തെക്കെ താഴ്വര യിൽ സ്വാമികൾ ഒരു ഭയങ്കരവ്യാഘ്രത്തിന്നഭിമുഖമായി നിൽക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. അപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ ഭയവും സംഭ്രമവും ഇത്ര യെന്നു വർണ്ണിക്കാൻ പ്രയാസം. രണ്ടാളും പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം അടു ത്തുണ്ടായിരുന്ന വൃക്ഷത്തിൽ കയറി വിറച്ചുകൊണ്ട് ഇതികർത്തവ്യ താമൂഢരായി സ്വാമികൾക്ക് എന്തു സംഭവിക്കുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു കൊണ്ടു നോക്കിയിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ വ്യാഘ്രത്തോടു സ്വാമികൾ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കടുവാ തിരിഞ്ഞ് കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള തേക്കിൻതോട്ടത്തിലേയ്ക്കും

സ്വാമികൾ സാവകാശം കുന്നിൻമുകളിലേക്കും തിരിച്ചു.'' ഒരു പശുവിന്മേൽ ചാടിവീണ വ്യാഘ്രത്തെ ഹസ്തസംജ്ഞകൊണ്ടു ശാന്തനാക്കി പറഞ്ഞയച്ചതാണ് ഈ സംഭവം.കോടനാട്ടു വനാന്തരങ്ങളിൽ വച്ച് കടുവായെ സ്വാമികൾ പലപ്പോഴും അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വാമികളുടെ സന്നിധാനത്തിൽ തവള, ഉറുമ്പ്, അണ്ണാൻ എന്നിവ സാധാരണ കൂട്ടംകൂടാറുണ്ട്. കോടനാട്ടെ അവിടത്തെ വാസഗൃഹം സന്ദർശിച്ച ശ്രീ. കെ. നാണുപിള്ള പറയുന്നു:

പല വലിപ്പത്തിലും വർണ്ണത്തിലും അനവധി തവളകൾ മുറിയിൽ അവിടവിടെ ചാടിനടക്കുന്നതും ചിലവ സ്വാമികളുടെ പായിലും ഈസിച്ചെയറിലും കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതും കണ്ടു. ഈ ജന്തുക്കൾ സ്വാമികളെ സാമാന്യം ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാവുമെന്നു ശങ്കിച്ച് ഞാൻ അവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് 'ഇവയെ ഇവിടെ അധികം കാണുന്നുവല്ലോ' എന്നു തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു സ്വാമികൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: 'ഇവരൊക്കെ എന്റെ കൂട്ടുകാരാണ്. ഇഷ്ടംപോലെ ഇവർക്കു പുറത്തു സഞ്ചരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇവയെ കണ്ടാൽ പിടിച്ചുവിഴുങ്ങുന്ന അനവധി നിർദ്ദയന്മാർ പുറത്തു വരാന്തയിൽ കാണുന്ന ചെറിയ മാളങ്ങളിലും ചുറ്റുമുള്ള കുറ്റിക്കാടുകളിലും ഉള്ളതിനാൽ എന്റെ അടുക്കൽ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കയാണ്.''

എറുമ്പുകളുമായി അവിടന്ന് ആശയവിനിമയം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നതു നിസ്സംശയമാണ്. ചിലപ്പോൾ കറുത്ത കാലുറകൾപോലെ അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളെ ആവരണംചെയ്യും. ആ സമയം അവിടന്ന് ആനന്ദതുന്ദിലനായി അവയോടു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടിട്ടുള്ളവർ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അണ്ണാൻ അവിടത്തെ കൈയിൽനിന്നും ആഹാരം വാങ്ങി കഴിക്കുന്നത് കൺകുളിർക്കെ നോക്കിനിന്നവർ ഇന്നും അവിടത്തെ അപ്രമേയമായ സ്നേഹപ്രഭാവത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നു.

സ്വാമികൾ വിളിച്ചാൽ എലികൾ ഓടിയെത്തും. അത്ഭുതമല്ലേ. ഒരിക്കൽ മാവേലിക്കര ആണ്ടിപ്പിള്ള മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ വസതിയിൽവച്ച് അവിടന്ന് ആ സിദ്ധി ഒന്നു പ്രദർശിപ്പിച്ചു. മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ ഒരു കോടിനേര്യത് എലികൾ കരണ്ടുകളഞ്ഞു. സ്വാമികളുടെ ആ കേസുവിചാരണ രസകരമായിരുന്നു. 'ഉണ്ണികളെ വരിൻ' എന്ന് അവിടന്നു വിളിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും വളരെ എലികൾ അവിടത്തെ മുമ്പിൽ ഹാജരായി. നേര്യതു വെട്ടിയത് ആരാണെന്ന് അവിടന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ എലി കുറ്റം സമ്മതിച്ചു തലകുലുക്കി. ഉടൻതന്നെ കുറെ പഴം

വരുത്തി എല്ലാ എലികൾക്കും ഓരോ പഴംവീതം കൊടുത്തു മേലാൽ കുറ്റം ചെയ്യരുതെന്ന് താക്കീതുചെയ്തു വിട്ടു. ആ സംഭവത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ ഇന്നും മാവേലിക്കര ആളുകളുണ്ട്.

ഇരിങ്ങാലക്കുട തച്ചുടയകയ്മളുടെ വാസഗൃഹമായ കൊട്ലാക്കൽവച്ച് ഒരിക്കൽ രാവിലെ കിടക്കമുറിയിൽ സ്വാമികളെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുറി അകത്തുനിന്നു ബന്ധിച്ചുമിരുന്നു. സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ അവിടന്നു തട്ടുതുലാത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു മറ്റുള്ളവർ കണ്ടത്. വായുസ്തംഭനമായിരുന്നു വിദ്യ എന്നു അന്നു പരക്കെ സംസാരമുണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലപ്പുഴ കടൽപ്പുറത്തു മുക്കുവരുമായി കളിക്കുകയും കുഴി കുഴിച്ച് അതിൽ ഇറങ്ങി മണ്ണിട്ടു മൂടിയ ശേഷം മറ്റൊരു സ്ഥാനത്ത് ഉയരുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി അവിടത്തെ സിദ്ധികളെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നവരുണ്ട്. മലയാറ്റൂർ നദിയിൽ ജലോപരി പത്മാസനസ്ഥനായി അവിടന്ന് ഇരുന്നിട്ടുള്ളത് ശിഷ്യന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു.

പ്രകൃതിശക്തിപോലും അവിടത്തെ ഇച്ഛയ്ക്കു വഴങ്ങിയിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. ശ്രീ. എടത്തിൽ നാരായണപിള്ള ഇങ്ങനെ സ്മരിക്കുന്നു:

“ഒരിക്കൽ സ്വാമിയുടെ ഒരു ഭക്തന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂരുള്ള ഒരു ഗൃഹത്തിൽ സ്വാമിയേയുംകൊണ്ടു ഞാൻ പോയി. അത് 91-ാമാണ്ടു വർഷക്കാലത്തായിരുന്നു. തിരിയെ പറവൂർക്കു പോന്നത് ചെറിയ ഒരു വള്ളത്തിൽ കയറിയായിരുന്നു. ഞാനും എന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരാളും വള്ളക്കാരനും മാത്രമാണു യാത്രയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. നേരം അസ്തമിക്കാറായി. അഴീക്കോടുവിട്ട് കായലിൽ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും ഞങ്ങളെ ഭയങ്കരമായ അന്ധകാരം ആവരണം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. കാറ്റും കാറുംകൊണ്ടു കോളു കലശലായി. വള്ളക്കാരൻ വലിയ പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി. നാലുപുറത്തും നോക്കിയതിൽ ദീപം എങ്ങും കാണ്മാനില്ല. വള്ളം എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ കുറെ ഊന്നി. അതാ ഭയങ്കരമായ ഓളത്തിൽ വള്ളം അകപ്പെട്ടു. ഞാനും എന്റെ സ്നേഹിതനും വള്ളക്കാരനെന്തെടുക്കുന്നു എന്നു സൂക്ഷിച്ചു. കഴുക്കോൽ എത്താത്തതുകൊണ്ടും പ്രകൃതിവൈപരീത്യം കൊണ്ടും ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ പരിഭ്രമിച്ച് അമരത്തു കാറ്റിന്റെ ശൈത്യം സഹിക്കാതെ ചുരുണ്ടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. അയാളെ ധൈര്യപ്പെടുത്താനും ഉൽസാഹിപ്പിക്കാനുമായി ഞങ്ങൾ വിളിച്ചുനോക്കി. ഒന്നു വിളിച്ചു. രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. നാലുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. ഭയംകൊണ്ട്

അയാളുടെ ശബ്ദം പൊങ്ങുന്നില്ല. അയാൾ ചാകാതെ ചത്തിരിക്കയാണ്. തുഴയാൻ ഞങ്ങൾ ഒന്നും കരുതീട്ടില്ല. കൊച്ചുദേവസ്സി – ആ വള്ളക്കാരൻ – തൊണ്ടയിടറി എന്തോ ശബ്ദിച്ചു. കാലൻ തന്റെ ദീർഘപാശംകൊണ്ട് അയാളെ മിക്കവാറും ചുറ്റിക്കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞുകാണും. ബാക്കികൊണ്ട് ഉടനെ ഞങ്ങളേയും... എന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിപ്പോയി. സ്വാമിമാത്രം – ഏതാപത്തിലും കുലുങ്ങാത്ത ആ തിരുഹൃദയം – കുളുർത്തുകൊണ്ടു മൂളിപ്പാട്ടു പാടുകയാണ്. ഞങ്ങൾ സ്വാമീ! എന്നൊന്നു സങ്കടത്തോടെ വിളിച്ചു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു. 'നമ്മുടെ അവസാന യാത്രയായിരിക്കാം.' അദ്ദേഹം പിന്നെയും വ്യസനിച്ചു പറഞ്ഞു, 'കഷ്ടം! വയസ്സുകാലത്തു സ്വാമിക്കും ഇപ്രകാരം ഒരു ഗതി സംഭവിപ്പാനാണു ദൈവനിശ്ചയം അല്ലേ പിള്ളേ!' എനിക്കാകട്ടെ ഒരു ശബ്ദവും വെളിയിൽ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. വീരവാദങ്ങളെല്ലാം ആ സന്ദിഗ്ദ്ധസ്ഥിതിയിൽ ആണ്ടുപോയി. എറക്കവലിവിൽ ഞങ്ങളുടെ വള്ളം കടലിലേയ്ക്കുതന്നെ അതിശീഘ്രം പോകുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിയോടു സമീപിച്ചാൽ പിന്നെ രക്ഷയെന്ത്? ഞാനെന്തു പറയാനാണ്. വിഷമിച്ച ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'നായരേ! തയാറായിക്കൊള്ളൂ. അവസാനപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക്.' അത്രമാത്രം.

"ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സ്വാമിയുടെ കുറെക്കൂടി സമീപമായിരുന്നു. സ്വാമീ! എന്നു പിന്നെയും വിളിച്ചു. സ്വാമി പറഞ്ഞു. 'നമുക്ക് ഒരാപത്തിനും ഇപ്പോൾ കാലമില്ല. പരിഭ്രമിക്കാതിരിക്കൂ' എന്നു മാത്രം. ഞങ്ങൾ കുറെ ആശ്വസിച്ചു. എന്നാലും വൻകടലിലേയ്ക്കല്ലേ വഞ്ചിയുടെ ഗതി? രക്ഷയെവിടെ? സ്വാമിയുടെ സഹചാരികളായ ഞങ്ങൾക്ക് അത്യന്തപരിചയംനിമിത്തം ആ മഹാപ്രഭാവന്റെ അമേയശക്തികളെ അപ്പടി വിശ്വസിക്കാൻ മരണം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നുയെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം നിമിത്തം തൽക്കാലം സാധിച്ചില്ല എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പത്തുമിനിട്ടോളം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതാ ഒരു ദീപം പ്രത്യക്ഷമായി. വള്ളം സ്വയമേ ഒഴുക്കിനും എറക്കവലിവിനും വിപരീതമായി മൂത്തകുന്നം ക്ഷേത്രനടയിൽ വന്നുറച്ചു. കൊച്ചുദേവസ്സിയെ ആദ്യം ഉണർത്തി. ശ്വാസം നേരേവീണ ഞങ്ങൾ ഒരുവിധം കരപറ്റിയെന്നാശ്വസിച്ചു. ശാന്തിക്കാരനും ആൾക്കാരും വന്നു സൽക്കരിച്ചു. വഴിതിരിച്ചുതന്നു. ഞങ്ങൾ അന്നുതന്നെ സൗഖ്യമായി വസതിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു.

"വർഷക്കാലത്തു പെരിയാറ്റിന്റെ സംഗമസ്ഥലമായ കൊടുങ്ങ

ല്ലൂർക്കായലിൽ ജലപ്രവാഹത്തിന് എതിരായി അഴീക്കോട്ടുനിന്നു മൂത്ത കുന്നം ക്ഷേത്രംവരെ ഉദ്ദേശം രണ്ടുനാഴികദൂരം കിഴക്കുതെക്കായി യാതൊരാളും തുഴയാതെ ഞങ്ങളുടെ വള്ളം സഞ്ചരിച്ചതും, ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്രാപിച്ചതും, പലപ്പോഴും അനുസ്മരിച്ച് അതിശയിക്കാറുണ്ട്."

അവിടത്തെ കായികമായ കരുത്തിനെപ്പറ്റി പലരും പ്രശംസിച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട്ട് പത്മനാഭപിള്ള ഒരു സംഭവം വർണ്ണിക്കുന്നതു നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കാം:

"പെരുമ്പാവൂരിൽ അക്കാലത്തു ഗുരുവായൂർക്കാരൻ വേലപ്പമേനവൻ എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആരോഗ്യവാനും ദൃഢഗാത്രനുമായിരുന്നു. സ്വാമികൾ അവിടെയുള്ളപ്പോൾ കണ്ടു സംസാരിക്കുവാൻ മേനവൻ കൂടാറുണ്ട്. കുതിരസ്സവാരിയിലും നീന്തലിലും മേനവൻ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സാമർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വാമികളോടു പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. നീന്തുന്നതിൽ തന്നെ ആർക്കും തോല്പിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല എന്നു മേനവൻ പറഞ്ഞു.

സ്വാമികൾ:- അങ്ങനെ പറയരുത്. വല്ലവരും ഉണ്ടായെന്നു വരരുതോ?

മേനവൻ:- എന്നാൽ നമുക്കൊന്നു പന്തയംവച്ചു പരീക്ഷിക്കാം.

സ്വാമി:- പന്തയം വേണ്ട പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം.

മേനവൻ:- നാളെത്തന്നെയാകാം. ആ വലിയ ചിറയിൽത്തന്നെ നീന്താം.

സ്വാമി:- എന്നെങ്കിലും സൗകര്യംപോലെയാകാമല്ലോ.

മേനവന്റെ നിർബന്ധമനുസരിച്ച് അടുത്തദിവസംതന്നെ നീന്തൽ മൽസരം നിശ്ചയിച്ചു. ഞങ്ങൾ കുറച്ചുപേർ കൂടി ചിറയുടെ കരയിൽ കൂടിയിരുന്നു. മേനവൻ പറഞ്ഞു: "ഈ തെക്കേക്കടവിൽനിന്നും നീന്തി അക്കരെ നിൽക്കാതെ തിരിച്ച് ഈ കടവിൽ വന്നുനിൽക്കണം." "അക്കരെ ചെന്നുനിന്നിട്ട് ഇക്കരെവന്നാൽ പോരയോ?" എന്ന സ്വാമികളുടെ ചോദ്യത്തിനു "പോരാ" എന്നു മേനവൻ ശഠിക്കയാണു ചെയ്തത്. ചിറയ്ക്കു വളരെ വിസ്താരമുണ്ടായിരുന്നു. വർഷകാലമായിരുന്നുതുകൊണ്ടു വെള്ളവും വളരെ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യം മേനവനും പിറകേ സ്വാമികളും നീന്തിത്തുടങ്ങി. സ്വാമികൾ അക്കരെ ചെന്നു നിൽക്കാതെ ഇക്കരയ്ക്കു നീന്തി പകുതിയായപ്പോൾ മേനവൻ അക്കരെയെത്താതെ കൈകാൽ കുഴഞ്ഞു വെള്ളം കുടിക്കുമെന്ന

സ്ഥിതിയിലായി. ഇതു കണ്ടു സ്വാമികൾ മേനവനെ ഒരു കൈകൊണ്ടു പിടിച്ചുതാങ്ങിയും ഒറ്റക്കൈകൊണ്ടു തുഴഞ്ഞും ഇക്കരെയെത്തി. എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. മേനവൻ ലജ്ജിച്ചു തലതാഴ്ത്തി സ്വാമികളോടു ക്ഷമാപണം ചെയ്തു."

സിദ്ധന്മാർക്കല്ലേ സിദ്ധന്മാരെ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ഒരിക്കൽ സ്വാമികളും തലവടി ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ളയുംകൂടി ഒരു സായാഹ്നസവാരിക്കു പുറപ്പെട്ടു. "മദ്ധ്യേമാർഗ്ഗം ഒരു ഭ്രാന്തസദൃശൻ സ്വാമിപാദങ്ങളെ സമീപിച്ചു തഴുകി കണ്ണുനീർവാർത്ത് ഉപചരിച്ചതു കണ്ട ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ള കൗതുകപരവശനായി. അതിന്റെ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാക്കണമെന്നു സ്വാമികളോടു അപേക്ഷിച്ചു. അതു നിസ്സാരമാക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്വാമികൾ ഒഴിഞ്ഞിട്ടും നിർബന്ധം കഠിനമായപ്പോൾ അക്കാലം അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്നു മഹാജ്ഞാനികളിൽ ഒരു മഹാത്മാവാണ് ആ ഭാഗ്യവാൻ എന്നും അടുത്തദിവസം ഒരുമണിയോടെ പരമസമാധിയടയുന്നതിലുണ്ടായ ആഹ്ലാദസൂചകമായിരുന്നു വാർത്ത കണ്ണീരെന്നും ഗോപനീയമായ ഈ വസ്തുത അന്യശ്രവണങ്ങൾ താനുള്ളപ്പോൾ അറിയരുതെന്നും പറഞ്ഞു ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൗതുകത്തിനു ശമനമുണ്ടാക്കി. പിറ്റേദിവസം നിശ്ചിതസമയം ആ വിശിഷ്ടസംഭവം നടന്നതിനു ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ളതന്നെയായിരുന്നു പ്രമാണം. മഹാത്മാക്കളുടെ മഹനീയജീവിതസരണികൾ വെറും ബാഹ്യദൃഷ്ടികളായ ലൗകികരുണ്ടോ അറിയുന്നു!"

ഒട്ടനവധിയുണ്ടു സ്വാമികളുടെ സിദ്ധികൾ. പ്രേക്ഷകലോകത്തെ വിസ്മയത്തിന്റെ മൂടുപടമണിയിക്കുവാൻ ഇത്തരം പ്രകടനങ്ങൾ പര്യാപ്തമായി എന്നുവരാം. പക്ഷേ, അവിടത്തെ ആദ്ധ്യാത്മികമഹത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി ഈ സിദ്ധികളെ കല്പിക്കുന്നതു ശരിയാകാനിടയില്ല.

സന്ദേശവും സമാധിയും

ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠവും ആത്മത്യാഗസുരഭിലവുമായ ഒരു ലളിതജീവിതമാണ് സാമാന്യേന സന്യാസവുമായി ഘടിച്ചുനിൽക്കുന്നതെങ്കിലും ഇന്ന് അതു സുഖസമൃദ്ധമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പര്യായമായി പരിണമിച്ചിട്ടില്ലേയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദരപൂരണംമാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു ദേശസഞ്ചാരംചെയ്യുന്ന കാഷായവസ്ത്രധാരികളായ ഒരുകൂട്ടം സന്യാസിമാർ നമ്മുടെ പരിഹാസത്തിനേ അർഹരായി ഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. കേവലം ഉപരിപ്ലവമായ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് പന്താടുന്ന മറ്റൊരു സംഘം സന്യാസിമാർ രജ്ജുസർപ്പം, കാനൽജലം, പരമാത്മാവ് ജീവാത്മാവ്, ബ്രഹ്മം എന്നിങ്ങനെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷണംചെയ്യുന്നവരാണ്. ആവക ശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റി പരിജ്ഞാനശൂന്യന്മാരെങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നവരെന്ന ബോധം അറിവുള്ളവരിൽപ്പോലും അങ്കുരിപ്പിച്ചു പരഭാഗ്യോപജീവികളായി അവർ ജീവിതയാപനം നടത്തുന്നു. മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളായി, ഇന്ദ്രിയാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിവൃത്തങ്ങളാക്കി ആർക്കുമാർക്കും പ്രയോജനമില്ലാതെ വല്ല കാനനത്തിന്റേയും കടകപ്രദേശങ്ങളിൽ ധ്യാനനിരതരായിക്കഴിയുന്നു. ഈ മൂന്നുപേരിൽനിന്നും മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുവാനുള്ള എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തിലത്രേ. എന്നാൽ സാധാരണക്കാരുടെയിടയിൽ സ്വാർത്ഥസ്പർശമില്ലാതെ കാലംകടത്തുകയും പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെ മഥനംചെയ്തു മധുരാനുഭൂതികൾ ജനസമുദായത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിനായി വിതറുകയും സ്വന്തം ജീവിതചര്യകളിലൂടെ മറ്റുള്ളവർക്കു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശംചെയ്തു സാമൂഹ്യചക്രം പരിശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനധനികളുണ്ട്. അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മതാചാര്യന്മാരും ലോകോപകാരികളും. ഒടുവിൽ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ട ജീവന്മുക്തന്മാരുടെ പരമ്പരയിൽ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സിംഹസമാനമായ ആകാരവും പ്രചണ്ഡമായ വാഗ്വൈഭവവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ജനസാമാന്യത്തിനു ദുഷ്പ്രാപമായ ഒരു ദുർഗ്ഗം

പോലെയാക്കിത്തീർത്തിരുന്നുവെങ്കിലും അവിടന്നു സാധാരണന്മാരിൽ ഒരു സാധാരണനായിരുന്നു. സ്ഥിരമായി ഒരു സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുകയോ ജനസേവനാർത്ഥം ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുകയോ അവിടന്നു ചെയ്തിട്ടില്ല. ശരിയാണ്. എന്നാൽ 'വസുധൈവകുടുംബകം' എന്ന വിശാലമായ ഒരു ജനസുമദായവും ലോകവുമായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ ഭാവനയിൽ ഉയർന്നുനിന്നത്. അഗാധമായ ആ കയത്തിൽ ജാതീയമായ ദുഷ്പ്രവണതകളുടെ കൊടുങ്കാറ്റിനൊന്നിനും ഓളംവെട്ടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ഹിമാലയപർവ്വതംപോലെ അക്ഷോഭ്യനും ശാന്തനുമായിരുന്ന അവിടന്നു സമസൃഷ്ടങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ മാത്രമേ കരുണാശീതളസ്വാന്തനായി കണ്ടിട്ടുള്ളു. ഒരു കൈക്കുഞ്ഞിന്റെ അകന്മഷവും നിസർഗ്ഗസുന്ദരവുമായ സ്വഭാവമാധുര്യം അപ്പോൾ സ്വാമികളിൽ വിടർന്ന് അസുലഭസൗരഭം പരത്തിയിരുന്നതായി പ്രേക്ഷകലോകത്തിന് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ധർമ്മനിഷ്ഠമായ അവിടത്തെ കർമ്മപരിപാടികൾ പ്രചരണോദ്ദേശ്യമില്ലാത്തവയാണ്. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ അഗാധതകളിലേയ്ക്കു നിഷ്പ്രയാസം പ്രവേശിപ്പാനും അവയെ സ്പർശനമാത്രയിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനുമുള്ള ഒരു അസാമാന്യവൈഭവം അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. വിശാലമായ ജലാശയത്തിൽനിന്നും ചെറുചാലുകൾവഴി ഊഷരഭൂമിയെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നതുപോലെ സംസ്ക്കാരവിരളമായ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന് ആശയും ചൈതന്യവും പകർന്നു ഫലപുഷ്ക്കലമാക്കുന്നതിലാണ് അവിടന്നു വിജയിച്ചത്.

സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രശംസിക്കാത്ത കവികളോ പ്രകീർത്തിക്കാത്ത മതാചാര്യന്മാരോ ഇല്ല. സകല മതങ്ങളിലും അന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്ന അംശം സ്നേഹംതന്നെയാണ്. അദ്ധ്യാത്മികപരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു നൂതനയുഗം സൃഷ്ടിച്ച സ്വാമികൾ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു. അവിടത്തെ വിവക്ഷയിൽ സ്നേഹം വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ ഒതുങ്ങൂ. ഒരച്ഛനു മകനോടുള്ളതും ഭാര്യയ്ക്കു ഭർത്താവിനോടുള്ളതുമായ സ്നേഹം പരിശുദ്ധവും അഖണ്ഡവുമായ പ്രേമവ്യാപാരത്തിന്റെ ഒരംശം മാത്രമാകുന്നു. ഈ സ്നേഹചക്രത്തിന്റെ വ്യാസം വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ വ്യക്തിയിൽനിന്നും ഒരു സമൂഹത്തിലേയ്ക്കോ സമുദായത്തിലേയ്ക്കോ വ്യാപിക്കും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഒരു സമൂഹത്തിലെ ബാലലോകം മുഴുവനും ഒരുവന്റെ സന്താനങ്ങളായി മാറുന്നു; കുട്ടികൾ തമ്മിൽ ഭേദം കല്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ അനുക്രമമായ വികാസത്തിൽ സമൂഹം വിട്ടു രാഷ്ട്രത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. ശ്രീരാമൻ സീതയെ ഉപേക്ഷി

ക്കുവാൻ കാരണം രാമചന്ദ്രനു സീതയോടുണ്ടായിരുന്നു വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ പ്രേമം രാഷ്ട്രസീമയിലേയ്ക്കു വ്യാപിച്ചതുതന്നെ. ജനക്ഷേമമാണു തന്റെയും ക്ഷേമമെന്ന് ശ്രീരാമൻ വിചാരിച്ചപ്പോൾ സീതയുമായുള്ള ദാമ്പത്യബന്ധം തകർന്നു നിഷ്പ്രഭമായിപ്പോയി. സ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വീക്ഷണം വിശ്വവിശാലതയിലേയ്ക്കു മുഴുവൻ വ്യാപരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ലോകം തറവാടും സമസൃഷ്ടങ്ങളെല്ലാം സഹോദരങ്ങളുമായി പരിണമിക്കുന്നു. ലൗകികശ്രേയസ്സിന് ആധാരശിലയായ സ്നേഹത്തിന്റെ വിപുലവും മുഗ്ദ്ധവുമായ ഈ അവസ്ഥ ഋഷീശ്വരന്മാരിൽ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ. ജീവജന്തുക്കളെ മാത്രമല്ല, വൃക്ഷലതാദികളെപ്പോലും അവർ സഹോദരങ്ങളായി കരുതിപ്പോരുന്നു. ഇങ്ങനെ വിശ്വം മുഴുക്കെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹചക്രവാളമാണ് സ്വാമികളുടെ അപദാനപരമ്പരകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാവനയിൽ ഉദിക്കുക. പട്ടികളെയും എറുമ്പുവർഗ്ഗത്തെയും അവിടന്നു സഹോദരസ്ഥാനം നൽകി സൽക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു സ്ഥലം വിട്ടാലും സ്വന്തം ലാളനത്തിനു വിധേയങ്ങളായ ജീവജാലങ്ങളെ ഒരിക്കലുംതന്നെ സ്വാമികൾ വിസ്മരിക്കാറില്ല. ഒരു പൂർവ്വപരിചിതനെ കണ്ടപ്പോൾ അവിടുത്തെ കുശലാന്വേഷണം ഇതാണ്:

"നമ്മുടെ പഴയ കൂട്ടുകാര് ഉറുമ്പിത്താന്മാരെല്ലാം ഇപ്പോഴെങ്ങനെയിരിക്കുന്നു? അവരെല്ലാം അവിടെത്തന്നെയുണ്ടോ? നമ്മുടെ ആഹാരത്തിന്റെ ഓഹരി പറ്റാൻ ആ കാപ്പിരിപ്പട്ടാളം ചുറ്റും വന്നങ്ങണിനിരക്കുമായിരുന്നു. അവിടെവച്ച് എല്ലാറ്റിനേയും ഞാൻ ഭംഗിയായി സല്ക്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്."

അചേതനങ്ങളായ വാദ്യോപകരണങ്ങളെ വാത്സല്യപൂർവ്വം പേരു ചൊല്ലി വിളിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ഒരു സ്നേഹപ്രകർഷത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം കേൾക്കുന്നവരെ ഗ്രസിച്ചുകളയും. തന്റെ കരാംഗുലികളുടെ പരിചയപദവി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ മൃദംഗത്തെപ്പറ്റി അവിടന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:

"നമ്മുടെ അഗസ്ത്യന്റെ വർത്തമാനം ഇയ്യിടെയെങ്ങും അറിയാറെയില്ല. ഈ കിഴവനു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്; അയാളെ ഒന്നുകൂടി കണ്ടാൽക്കൊള്ളാമെന്ന്."

ജീവകാരുണ്യനിർഭരമായ മനസ്സ് ഉൽക്കർഷോന്മുഖമായ മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കേ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളു. സംസ്ക്കാരചരിത്രത്തിൽ കറുത്ത മഷിപ്പാടുകൾ ചേർക്കുന്നത് ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെ അഭാവംമൂലമാണ്. ഭൗതികപുരോഗതിക്ക് ആത്മപ്രകർഷവും ജന്തുകാരുണ്യവും അത്യ

ന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് സ്വാമികൾ കണ്ടു. ആ സ്നേഹഗായകന്റെ ആദർശംതന്നെ അഹിംസാത്മകമായ ജന്തുകാരുണ്യമാണ്. അഹിംസ എന്നു പറയുമ്പോൾ ശ്രീബുദ്ധന്റേയോ മഹാത്മജിയുടേയോ അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നും കുറച്ചുകൂടി ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു നിർവ്വചനമാണ് സ്വാമികൾക്കുള്ളത്. ഹിംസ കാണുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന കരുണാർദ്രമായ വികാരമോ ബ്രഹ്മചര്യനിഷ്ഠമായ ജീവിതരീതിയോ മാത്രമായിരുന്നില്ല അവിടത്തെ അഹിംസ. പരമമായ ധർമ്മം എന്ന നിലയിൽ സ്വാമികൾ അഹിംസയെ ആദർശമായി വരിച്ചു. ജന്തുഹിംസയോടുള്ള വിദ്വേഷമാകട്ടെ ചിരസ്ഥായിയും നൈസർഗ്ഗികവുമായ ഒരാത്മബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നുതാനും. ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നതോ മാസം ഭക്ഷിക്കുന്നതോ തന്മൂലം അവിടത്തേയ്ക്കു ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. വണ്ടിക്കാരൻ വണ്ടിക്കാളയെ 'ചുളുചുളെ' അടിച്ചപ്പോൾ റോഡരികെ നടന്നുപോയ സ്വാമികൾ വേദന സഹിയാതെ തുട തൂത്തുവത്രേ. ഹിംസാത്മകമായ ലോകത്തിൽ അഹിംസയെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠചെയ്യുവാനായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ യത്നം. അഹിംസയുടെ പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയെയാണ് മോക്ഷമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർവ്വചിച്ചത്.

ലോകോല്പത്തിമുതൽതന്നെ ഹിംസയുണ്ട്. ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ. ഈ സ്വഭാവബോധത്തെ മാറ്റുകയോ നിയന്ത്രിക്കുകയോ ചെയ്യുക ലഘുസാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഹിംസയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും ക്രമമായി അകലുന്തോറും അഹിംസയോടടുത്തുവരാമെന്നും അചിരേണ അസിംഹയുടെ പൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരാമെന്നും സ്വാമികൾ 'ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം'വഴി വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടന്നു പറയുന്നു:

"പ്രകൃതിസൃഷ്ടി ഹിംസയ്ക്കായിട്ടല്ല. അല്പനേരമെങ്കിലും അനങ്ങാതെയും മിണ്ടാതെയും ഭക്ഷിക്കാതെയും ശ്വാസമടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാമെങ്കിൽ അത്രയും നേരം അഹിംസകനായിരിക്കാനും കഴിയും. കുട്ടികളല്ലാത്തവർക്കെല്ലാം ഇതു കഴിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ എല്ലാത്തിനേയും ഹിംസിക്കാനല്ല ഹിംസിക്കാതിരിക്കാനാണു കഴിയുന്നത്. ആടുമാടു മുതലായ ജന്തുക്കൾ മനുഷ്യർക്കും മറ്റും കൊന്നു തിന്നാനുള്ളവയാണെന്നും തിന്നുമെന്നുമുള്ള ബുദ്ധിയും അതിലേക്കു തക്ക ശക്തിയും മനുഷ്യാദികൾക്കും, അളവറ്റ വേദന, ഭയം, അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടണമെന്ന് അത്യാഗ്രഹം ഇവയെല്ലാം ഇപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതു ഫലപ്പെടാതെ കൊല്ലപ്പെടാൻ (മരിക്കാൻ) ഉള്ള ശക്തി മാത്രം മൃഗാദികൾക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ മനുഷ്യാദികൾ അവയെ ഭക്ഷിച്ചുപോരുന്നത് സാധാരണയായിരിക്കയാൽ മനു

ഷ്യാദികൾക്കായിട്ടാണ് മൃഗാദികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണെങ്കിൽ സിംഹം, കടുവാ, പുലി മുതലായവ മനുഷ്യരേയും മറ്റും പിടിച്ചു തിന്നുന്നത് സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കായിട്ടാണ് മനുഷ്യാദിയെ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നും വിചാരിക്കണം."

വേദനപ്പെടുത്തലും, അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ട് പോകുന്ന വഴിയെ തടുക്കലും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധ ദോഷമാണ് ഹിംസയ്ക്കുള്ളതെന്നും വേദനപ്പെടുത്തൽ പ്രധാനമായി ചരങ്ങളിലും താമസപ്പെടുത്തൽ ചരങ്ങളിലും അചരങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെയുമാണെന്നും സ്വാമികൾ മേല്പറഞ്ഞ ഉപന്യാസത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പരിപൂർണ്ണ അഹിംസകനെ അവിടന്നു നിർവ്വചിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"അഹിംസകനെന്ന ഉന്നതബിരുദം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏവനും ഓരോ ജീവരാശിയിലും ഹിംസകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് വേഗത്തോടുകൂടി കടന്നുപോകേണ്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം കടന്നുപോകുന്നവരിൽ മൂന്നും നാലും പടികളിലേയ്ക്കു കടന്നുപോയവരാണ് സസ്യഭുക്കുകൾ. ഇവരുടെ അടുത്തപടി ഏതാണെന്ന് ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. സസ്യഭക്ഷണത്തിലും ഹിംസയുണ്ടെന്നുള്ള അറിവിന്റെ പൂർണ്ണതയും അതിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും അത്യുത്സാഹാനുഷ്ഠാനങ്ങളുംകൊണ്ട് അവർ കേവലം ഉണങ്ങിവീഴുന്ന ഇലകളേയും ശുഷ്ക്കഫലങ്ങളേയും ആഹരിച്ചും അതിലും ഹിംസയുണ്ടെന്നു കണ്ട് കേവലം ജലത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചും ജീവിക്കും. അപ്പോൾ അവിടെയും ഹിംസ വെളിവാകുമല്ലോ. അനന്തരം വായുവിനെമാത്രം ആഹാരംചെയ്തു ജീവിക്കും. ഈ നിലയിലെത്തുമ്പോഴാണ് അവരെ യോഗികൾ എന്നു പറയുന്നത്. വായുഭക്ഷണത്തിലും ഹിംസയെ ഭയന്ന് അതിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ അതിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പ്രാണനെ അടക്കി വിചാരരൂപജ്ഞാനസമാധിയെ ആശ്രയിച്ച് നമ്മുടെ സകല മതാചാര്യന്മാരും ഒന്നുപോലെ ഘോഷിക്കുന്നതും വേറൊന്നിനാൽ താനും തന്നാൽ വേറൊന്നും ഹിംസിക്കപ്പെടുക എന്നുള്ള നിലയെ അതിക്രമിച്ചതും ആയ മോക്ഷമെന്ന ആ പരമാനന്ദപദത്തെ പ്രാപിക്കയും അതോടുകൂടിത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണ അഹിംസകൻ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു."

സസ്യഭുക്കുകൾക്കുപോലും ഹിംസാവലയത്തിന്റെ പുറത്തുചാടുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്തവിധം നിഷ്കൃഷമാണ് അവിടത്തെ അഹിംസാനിർവ്വചനം. ഈശ്വരവിശ്വാസിയായ സ്വാമികൾ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ

ജന്തുബലിയെ കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേവീക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടയിൽ അവിടന്നു തൊഴാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജന്തുബലിയുള്ള ആ ക്ഷേത്രം കശാപ്പുസ്ഥലമല്ലേ എന്നവിടന്നു ചോദിക്കും. സ്വാമികളുടെ അഹിംസാചരണം അത്രകണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. പട്ടി, പൂച്ച, ഉറുമ്പ്, അണ്ണാൻ മുതലായ ജന്തുക്കൾക്ക് അവിടത്തെ ആഹാരത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരംശം എവിടെയായാലും ലഭിച്ചുവന്നു. സ്നേഹംകൊണ്ട് അവിടന്നു സ്നേഹം സമ്പാദിച്ചു.

എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളേയും സത്യസ്വരൂപനായ ഈശ്വരന്റെ അംശമായിട്ടുതന്നെ സ്വാമികൾ കരുതിപ്പോന്നു. തന്റെ വിചാരത്തെ ജന്തുക്കളെ അറിയിക്കാനും അവയുടെ അന്തർഗതം മനസ്സിലാക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്ന അവിടന്ന് ലോകമെല്ലാം ഒറ്റമനസ്സാണെന്നും മനസ്സിനും മനസ്സിനുമിടയ്ക്ക് വിടവില്ലെന്നും ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു. അഹിംസയുടെ പ്രതിഷ്ഠയിൽ വൈരത്യാഗമുണ്ടാകുന്നു എന്ന യോഗസൂത്രവാക്യത്തിന്റെ പൊരുളായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ ജീവിതം. ചേരയും തവളയും, പശുവും പുലിയും അവിടത്തെ അഹിംസാത്മകമായ സന്നിധിയിൽ വിരോധഭാവം വെടിഞ്ഞു വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഖലന്മാർപോലും സ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ ശാന്തരായി പരിണമിക്കാറുണ്ട്.

കേരളീയജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ വിചാരത്തിലും ആചാരത്തിലും വിപ്ലവവാസനയുടെ വിത്തുപാകിയത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വാമികളാണ്. അബ്രാഹ്മണർക്കു പ്രവേശനം നിരോധിച്ചിരുന്ന വൈജ്ഞാനികരംഗങ്ങളിൽ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുവാൻ നമുക്കു പ്രചോദനവും ശക്തിയും നൽകിയത് മറ്റാരുമല്ല. തന്ത്രമന്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ആരുമാരും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടന്നു പഠിക്കകയും ആ മേഖലയിലേയ്ക്കു കടക്കുവാൻ കരാവലംബം നൽകുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ 'ദേവാർച്ചാപദ്ധതി' അവിടത്തെ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. വേദാന്തതത്ത്വങ്ങളെ ലളിതമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച് മലയാളികൾക്ക് ആ വിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞതയെ ദൂരീകരിപ്പാനും സ്വാമികൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാഗതമായ ദുരാചാരവലയത്തെ ഭേദിച്ചു ജനസമുദായത്തിന് ആത്മാഭിമാനവും ജീവചൈതന്യവും പ്രദാനംചെയ്യുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പോലെ യത്നിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു മലയാളികൾ ചുരുക്കമാണ്.

ജാതീയമായ ചിന്താരീതിയും വ്യവസ്ഥിതികളും ഭൗതികവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ ഉൽക്കർഷങ്ങൾക്കു വിഘാതമാണെന്നു കണ്ട സ്വാമികൾ ഒരു ഏകജാതിബോധം സാമൂഹ്യക്ഷേത്രത്തിൽ നട്ടുപിടി

പ്പിക്കുവാനാണു യത്നിച്ചത്. കീഴ്‌വഴക്കങ്ങൾകൊണ്ടു കർക്കശമായ അതിർത്തികൾ വച്ച് വേർതിരിച്ചിരുന്ന സമുദായങ്ങളെ വരമ്പുകൾ തട്ടി ഒന്നാക്കുക വിഷമമായിരുന്നു. നായന്മാരിൽത്തന്നെയും അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ സഹഭോജനമില്ലാതിരുന്ന കാലത്താണ് ഒരു തനി നായർ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച സ്വാമികൾ ഈഴവഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നും ആഹാരം കഴിക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തനായത്. ഈ ആചാരവ്യതിയാനംമൂലം യാഥാസ്ഥിതികരുടെ മാത്രമല്ല, സാധാരണ നായരുടെ പോലും അവജ്ഞയ്ക്കു സ്വാമികൾ ആദ്യകാലം പാത്രമായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ ജാതിയും ഒന്നെന്ന ബോധം കൗമാരാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ സ്വാമിയിൽ നൈസർഗ്ഗികമായി വേരുറച്ചു വളർന്നതാണ്; അല്ലാതെ ബലാദാകൃഷ്ടമല്ല. സമസൃഷ്ടങ്ങളെ കൂടെപ്പിറപ്പുകളായി എണ്ണുകയും അവ്യാജമധുരമായ സ്നേഹത്തിലൂടെ അവയെ തന്നിലേയ്ക്കാകർഷിച്ചു ബന്ധിച്ചുനിർത്തുകയും ചെയ്ത സ്വാമികൾക്കു ലോകംതന്നെയായിരുന്നു തറവാട്. ഭൗതികരീതിയിൽ ഇണങ്ങിച്ചേരുന്ന എല്ലാവരേയും ചേർത്ത് ഒരു ജനസമുദായത്തെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. സ്നേഹശൃംഖലകൊണ്ടു ബദ്ധമായ ഒരു നൂതന വ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ അവിടന്ന് ആവിഷ്ക്കരിച്ച ആശയം അനന്തരകാലത്ത് വികാസം പ്രാപിച്ച അവസ്ഥ നാം അറിയുന്നുണ്ട്.

പരമപ്രേമരൂപമായ സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സമസൃഷ്ടികളിൽ സമത്വം ദർശിച്ച സ്വാമികൾ സ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ അഹിംസയുടെ സിദ്ധിയെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തപ്പോൾ സാമാന്യജനതയുടെ മനോമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു സുദൂരം ഇറങ്ങിച്ചെന്നു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്‌വാൻ അവിടത്തേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. മലയാളികളുടെ ചിന്തയേയും വിശ്വാസത്തേയും തട്ടിയുണർത്തിയ ആ വിപ്ലവകാരി അദ്ധ്യാത്മ കേരളത്തെ കണ്ടെത്തിയ മഹാത്മാവാണ്.

2

ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ സമാധിക്കുശേഷം സ്വാമികൾ മിക്കവാറും സ്വസ്ഥനായി ഒരു സ്ഥലത്തും കഴിഞ്ഞുകൂടിയില്ല. പുരാവൃത്തപഠനങ്ങൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം തലയിലെ ചുമട് ഇറക്കിവച്ച് ആശ്വസിക്കുവാൻ കാംക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ, കരാവലംബം നൽകി ആ സന്ദർഭം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദാരമതികൾ മുമ്പോട്ടു വന്നില്ല. അപൂർവ്വം ചില സംഗതികൾ കുറിച്ചിരുന്ന കടലാസ്സുകൾ കിട്ടിയവരുടെ കൈയ്യിൽ വിലയംപ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

കഥാപുരുഷന്റെ ജീവിതസായാഹ്നത്തിലെ വിശ്രമസങ്കേതങ്ങളിലൊന്നാണ് ഇരിങ്ങാലക്കുട. തത്തമ്പള്ളി കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോനും ഭാര്യ മീനാക്ഷി അമ്മയും അവിടത്തെ വിനീതശിഷ്യരായതോടെ അവരുടെ ഗൃഹം കേന്ദ്രമാക്കി ആനന്ദമയമായ ഒരു സഹൃദയരംഗം ആ പുരാതനനഗരത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ സ്വാമികൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇരിങ്ങാലക്കുട അവിടന്നു സന്നിധാനം ചെയ്തത് തച്ചുടയക്കൈമ്മൾക്കും അനുഗ്രഹത്തിനു കാരണമായി. ദേവപ്രതിനിധിയായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട ആ നായർപ്രഭു നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളുടെ ഒരു മുഖ്യശിഷ്യനായിരുന്നു. തീർത്ഥപാദർ ആരംഭിച്ച 'സദ്ഗുരു' മാസിക തുടർന്നു പോകേണ്ട ധാർമ്മികബാദ്ധ്യത തച്ചുടയതമ്പുരാനിൽ വന്നുചേർന്നതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സ്വാമികളും നിർബന്ധിതനായി. 'ശരീരതത്വശാസ്ത്രം', 'ദേശനാമങ്ങൾ', 'ഒഴിവിലൊടുക്കം' മുതലായ ലേഖനങ്ങൾ 'അഗസ്ത്യൻ' എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ 'സദ്ഗുരു'വിൽ വന്നത് സ്വാമികളുടേതായിരുന്നു. മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ പ്രബുദ്ധരായ പലരും ഇതിനകം അവിടത്തെ സന്ദർശിച്ച് അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളും ഉപദേശങ്ങളും സമ്പാദിച്ചു.

പൂർവ്വപരിചയം പുതുക്കുന്നതിനെന്നപോലെ പണ്ടു സഞ്ചരിച്ച സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു പര്യടനം നടത്തി എറണാകുളം, പറവൂർ, ആലുവാ, പെരുമ്പാവൂർ, വൈക്കം, ആലപ്പുഴ, മാവേലിക്കര എന്നീ നഗരങ്ങൾ കടന്ന് സ്വാമികൾ കരുനാഗപ്പള്ളിയിലെത്തി. അവിടെ താഴത്തോട്ടത്ത് വേലുപ്പിള്ളയുടെ ഗൃഹത്തിലും പന്മന കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിലും അവിടന്നു കുറച്ചുനാൾ വിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. കുമ്പളത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ സമീപത്തുള്ള ഒരു കാവിൽ സ്വാമികൾ പകൽസമയം കഴിച്ചുകൂട്ടിവന്നു. ശ്രീ. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

"സ്വാമികൾ വിശ്രമിക്കാറുള്ള കാവിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു മറ്റൊരു കാവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവിടന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു, 'നമുക്ക് ആ കാവ് ഒന്നു പോയി കാണണം' എന്ന്. അടുത്തദിവസം വളരെ വെളുപ്പിനേ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി. ലോകത്തിൽ എന്തിനേയെങ്കിലും അവിടത്തേയ്ക്കു ഭയമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വെയിലിനെയാണ്. അതിനാൽ പകൽ സഞ്ചരിക്കുകതന്നെ പതിവില്ല. അതുകൊണ്ടു വെളുപ്പിനേതന്നെ പോയി ഞങ്ങൾ ആ കാവു കണ്ടു. 'ഇതു വളരെ പുരാതനതയും പരിശുദ്ധിയുമുള്ള ഒരു കാവാണ്. ഇതു സമാധിപീഠം ആക്കുന്നതു കൊള്ളാം' എന്ന് എന്നോടുപറഞ്ഞു.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞ് 'എല്ലാവരോടും യാത്ര ചോദിച്ചിട്ടു വരാം' എന്നു പറഞ്ഞ് സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തിനു പോയി. യാത്രാവേളയിൽ 'കാരണവരേ! കിഴവൻ ചാകാനിങ്ങു വരും' എന്ന് എന്നെ വിളിച്ചുവീണ്ടും പറഞ്ഞു. (മറ്റുള്ളവർ കേൾക്കെ എന്നെ കാരണവർ എന്നാണു തിരുവടികൾ വാത്സല്യപൂർവ്വം വിളിക്കാറുള്ളത്.)"

ശ്രീമാൻ ശങ്കുപ്പിള്ള സ്വാമികളുടെ അവസാനകാലത്തെ ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളാണ്. ഉത്ഥാനശാലിയും കർമ്മകുശലനുമായ ആ യുവാവ് അവിടത്തെ കണ്ണിലുണ്ണിയായതിൽ അത്ഭുതമില്ല. കുമ്പളത്തിനെ 'പൊന്നിൻകുടം' എന്നു സ്വാമികൾ സംബോധനചെയ്യുമ്പോൾ പിതൃനിർവിശേഷമായ വാത്സല്യപ്രകർഷത്തിന്റെ അതിപ്രസരം രംഗസ്ഥിതരേ രോമാഞ്ചക്കുപ്പായം അണിയിച്ചുവന്നു. കുമ്പളം അവിടത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കുറെയൊക്കെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തു പരിചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രിയങ്കരനായ പിതാവിനെപ്പോലെ ഞാൻ അവിടത്തെ ആരാധിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഒരു വത്സലപുത്രനെപ്പോലെ എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തോട് ആത്മീയമായി ഞാൻ ഒന്നുംതന്നെ ചോദിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് ഒന്നും ഉപദേശിച്ചു തന്നിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും അവിടത്തെ സാന്നിദ്ധ്യം എനിക്ക് ശ്രേയസ്കരമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. എനിക്കുമാത്രമല്ല, ആർക്കെല്ലാം അവിടത്തെ അനുഗ്രഹവും സാന്നിദ്ധ്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ അവർക്കെല്ലാം അതു ശ്രേയസ്സിനു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എനിക്കു സ്വാമികളെക്കുറിച്ച് എന്തറിയാം? അത്ഭുതകരമായ ഒരു മഹാസമുദ്രത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു വല്ല വിവരവുമുണ്ടോ? അതുപോലെ ആ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയും."

വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ കെടുതികൾ യോഗാഭ്യാസംകൊണ്ടു ബലിഷ്ഠമായ സ്വാമികളുടെ ശരീരത്തെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കിയിരുന്നു. വിട്ടുവിട്ട് ഉദരരോഗവും അതിസാരവും ബാധിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ അന്ത്യകാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സ്വാമികൾക്കു ബോധോദയം ഉണ്ടായി. പ്രാരബ്ധം അല്പംകൂടിയുള്ളത് അനുഭവിച്ചു തീർന്നിട്ടേ തടി പട്ടുപോകുകയുള്ളുവെന്ന് അവിടന്ന് ശിഷ്യരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളും പത്മനാഭപ്പണിക്കരും ശുശ്രൂഷാനിരതരായി സ്വാമികളെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. വൈദ്യസഹായവും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിട്ടും പന്മനയ്ക്കു മടങ്ങണമെന്നായിരുന്നു അവിടത്തെ ആശ. വിവരം കുമ്പളത്തിനെ അറി

യിച്ചു.

കത്തു കിട്ടേണ്ട താമസം; വള്ളവുമായി കുമ്പളം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. സ്വാമികളേയുംകൊണ്ടു വഞ്ചി ചാക്കയിൽകടവിൽനിന്നു നീങ്ങിയപ്പോൾ അവിടന്ന് ആശ്രിതന്മാരോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ഇട വസൂര്യൻ എനിക്കു കാണാനൊക്കുകയില്ല. 'അ' പോയി 'ഹം' മാത്രമേയുള്ളൂ." രജതാഭവും നിബിഡവുമായ താടിമീശ തടവിക്കൊണ്ട് അവിടന്നു ജന്മദേശത്തോടും അനുചരന്മാരോടും യാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ ആരാധകസംഘം നമ്രശിരസ്ക്കരായി ബാഷ്പേക്ഷണത്തോടെ അവിടത്തെ അവസാനമായി അഭിവാദ്യംചെയ്തു.

വരുംവഴി, കുമ്പളത്തിന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം പ്രാക്കുളത്ത് തോട്ടുവയലിൽ ബംഗ്ലാവിൽ സ്വാമികൾ കുറച്ചുദിവസം വിശ്രമിച്ചു. അവിടത്തെ ആലസ്യവാർത്തയറിഞ്ഞു ഭക്തജനങ്ങൾ തോട്ടുവയലിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ചു. സുഖക്കേട് അവസാനത്തേതാണെന്ന് അറിഞ്ഞ ശ്രീനാരായണഗുരു സ്വാമികൾ വാർദ്ധക്യത്തെ അവഗണിച്ചും സ്വാമിസന്നിധിയിലെത്തി അന്വേഷണമർപ്പിച്ചു. ശ്രീ. കൊറ്റിനാട്ടു നാരായണപിള്ള ആ രംഗം ഇങ്ങനെ സ്മരിക്കുന്നു:

"ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ തോട്ടുവയലിൽ വന്നുചേർന്നു. അവിടെ ബംഗ്ലാവിന്റെ മേൽനിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയിൽ ഒരു സോഫായിലായിരുന്നു ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കിടന്നിരുന്നത്. ഗുരുസ്വാമികൾ കയറിച്ചെന്നു സ്വാമികളെ കണ്ടു. തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളും മറ്റു പലരും അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ താൻ കിടന്നിരുന്ന സോഫായിൽത്തന്നെ നിർബന്ധിച്ചിരുത്തി. ഞങ്ങൾ അടുത്തുനിന്ന് ഈ മഹൽസമ്മേളനത്തെ സകൗതുകം വീക്ഷിച്ചു. ഈ ത്രിമൂർത്തികൾ (തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ ഉൾപ്പെടെ) ഏകദേശം രണ്ടുമണിക്കൂർനേരം നടത്തിയ സരസവും സാരഗർഭവുമായ സംഭാഷണം അസ്മാദൃശന്മാരെ അത്യധികം രസിപ്പിച്ചു. അന്നവിടെ വിശ്രമിച്ച് അടുത്തദിവസം രാവിലെ മടങ്ങാമെന്നുള്ള സ്വാമികളുടെ നിശ്ചയത്തെ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ സന്തോഷപൂർവ്വം അംഗീകരിച്ചു. സന്ധ്യയ്ക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ സ്വാമികളുടെ സ്വസ്ഥതയെ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹം കിടക്കുന്ന മുറിക്കടുത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽ പോയിരുന്നു പരസ്പരം സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ അവിടെ കിടന്നുകൊണ്ടു ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളോടായി കുമാരനാശാന്റെ 'കരുണ' നാണുപിള്ള ചൊല്ലിക്കേട്ടാൽ 'കരുണ' എന്ന പേര് അതിന്

അന്വർത്ഥമാണെന്നു തോന്നും; ഒന്നു ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കണം നാണു പിള്ളേ എന്ന് ശ്രീ. പന്നിശ്ശേരിയോടു കല്പിച്ചു. ആജ്ഞാനുസരണം ശ്രീ. നാണുപിള്ള കരുണ മുഴുവൻ ഒരു പുതിയ മട്ടിൽ ചൊല്ലിയത് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകലരേയും വളരെ രസിപ്പിച്ചു. വേദവേദാംഗ പാരംഗതന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളും ചേർന്നുള്ള അപൂർവ്വവും അസുലഭവുമായ ആ സമ്മേളനംകൊണ്ട് അന്നത്തെ രാത്രിയുടെ അന്ത്യ യാമത്തെ ഞങ്ങൾ സമീപിച്ചു.''

ശ്രീ. കുമ്പളം പറയുന്നു:

''അന്നു ശിഷ്യന്മാരുടേയും മറ്റും നിർബന്ധമനുസരിച്ചു സ്വാമി കൾ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതിനു സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. ഫോട്ടോ യ്ക്ക് ഇരുന്നുകൊടുക്കുക, പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുക, പത്ര ങ്ങളിൽ എഴുതുക, ഏതിന്റെയെങ്കിലും നേതൃത്വം വഹിക്കുക, - ഇതൊന്നും സ്വാമികൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതല്ല. ജീവിതത്തിലിങ്ങനെ പര ഹിതമനുസരിച്ചു ഷഷ്ടിപൂർത്തിക്ക് ഒരു ഫോട്ടോയെടുക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നിപ്പോഴൊന്ന്. ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടുപ്രാവശ്യമേ അവിടത്തെ ഫോട്ടോ എടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സ്വാമികളുടെ ഇടം വലം ശ്രീനാരായണഗുരു സ്വാമികളും തീർത്ഥപാദ പരമഹംസ സ്വാമി കളും ഇരുന്നാണു പടമെടുത്തത്.''

ഒരൊഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് ഒതുങ്ങിക്കഴിയണമെന്നായിരുന്നു സ്വാമി കളുടെ നിശ്ചയം. അതുകൊണ്ട് അവിടന്നു പന്മനയ്ക്കു പോകുവാൻ നിർബന്ധം പിടിച്ചു. വള്ളംവഴി പന്മനയെത്തി. തെല്ലിട സി. പി. പി. സ്മാരകവായനശാലയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ ജ്ഞാനാന്വേഷകനായ ആ യതിവര്യൻ ജ്ഞാനപ്രദായിനിയായ ആ ഗ്രന്ഥശാലയെ തന്റെ അന്തി മവിശ്രമസ്ഥാനമായി വരിച്ചു രോഗം ഉൽക്കണ്ഠാജനകമായ ഘട്ടത്തി ലെത്തിയെങ്കിലും അവിടന്ന് ഊർജ്ജസ്വലനും ഉന്മേഷവാനും ആയി രുന്നു. സ്വാമികളുടെ അവസാനകാലങ്ങളെ ശ്രീ. തയ്യിൽ കൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെ സ്മരിക്കുന്നു:

''ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ വായനശാലയിലേയ്ക്കു കയറിച്ചെ ന്നു. കതകുകളെല്ലാം അടച്ചിരുന്നു. അകത്തു സ്വാമികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാ യിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം കിടന്നിരുന്ന കട്ടിലിനു കീഴ്വശത്തായി ഒരു വലിയ മഞ്ഞച്ചേര ചുരുട്ടയിട്ടിരുക്കുന്നതാണ് അകത്തു കടന്ന ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ടത്. അതിനടുത്തുതന്നെ ഒരു വലിയ തവളയും പരി ഭ്രമമില്ലാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതേപ്പറ്റി ഞാൻ സ്വാമികളെ അറിയിച്ചപ്പോൾ 'കിഴക്കുവശത്തെ വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്താൽ അവർ പൊയ്ക്കൊ

ഇരിക്കുന്നവർ (നടുവിൽ) ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ
ഇരുവശവും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളും

ള്ളും' എന്നാണു മറുപടി പറഞ്ഞത്. അതനുസരിച്ചു കതകു തുറന്നപ്പോൾ ചുരുട്ടയിട്ടിരിക്കുന്ന ചേര ചുറ്റഴിച്ചു സാവധാനത്തിൽ വെളിക്കുപോവുകയും ചെയ്തു. തവളയും ചേരയുടെ പിന്നാലെ ചാടിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്. ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി സ്വാമികൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ഇരിക്കുന്നിടത്ത് ഇവരെല്ലാം വരും. നിങ്ങൾ മാത്രമല്ല എനിക്കു കൂട്ടുകാർ.'

"ഇവിടെ വിശ്രമിക്കുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്. ആ പ്രസ്ഥാനത്തേപ്പറ്റി ദിവസേനയുള്ള പത്രറിപ്പോർട്ടുകൾ അറിയുന്നതിനു സ്വാമികൾക്കുള്ള ആഗ്രഹം സീമാതീതമായിരുന്നു. സത്യാഗ്രഹത്തിൽ സ്വാമികൾക്കു വളരെ വിശ്വാസമായിരുന്നുവത്രേ. ഒരു ക്ഷേത്രപ്രവേശനസത്യാഗ്രഹമാണു തൽക്കാലം ഉണ്ടാകേണ്ടതെന്നു സ്വാമികൾ അരുളിച്ചെയ്തു. അന്നത്തെ അറസ്റ്റിൽ പെട്ടിരുന്ന മെസ്സേഴ്സ് കെ. പി. കേശവമേനോൻ, ജാർജ് ജോസഫ്, ഏ. കെ. പിള്ള, ടി. കെ. മാധവൻ, ചിറ്റേടത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള മുതലായവരുടെ ത്യാഗത്തെപ്പറ്റിയും മിസ്റ്റർ ചാത്തുക്കുട്ടിനായരുടെ ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയെപ്പറ്റിയും പ്രശംസിച്ചു ഞങ്ങളോടു പറയുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാവിലെ മഹാത്മജിയുടെ ചിത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അഞ്ജലികൂപ്പിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു: 'ഇന്നു ലോകത്തു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള ആളുകളിൽ ഒരു വലിയ ആളാണു മഹാത്മാഗാന്ധി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇതിലും ഉപരി പ്രശോഭിക്കും എന്നു ശാരീരികശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ ഈ ചിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.'

"ഈയിടയ്ക്കു പല സ്ഥലത്തുനിന്നും ആളുകൾ സ്വാമികളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ എത്തിയിരുന്നു. കൊല്ലത്തുനിന്നും വന്നവർ കാടിമേഴത്തു മെസ്സേഴ്സ് സി. ഐ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി.എ.യും പി. കെ. നാരായണനുണ്ണിത്താനുമായിരുന്നു. 1099 മേടം 23-ാം തീയതിതന്നെ സ്വാമിതിരുവടികളെ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ അവർ വളരെ നിർബന്ധിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിരുകവിഞ്ഞ അവരുടെ നിർബന്ധംഹേതുവാൽ - 'ഏതായാലും 23-ാം തീയതി കഴിയട്ടെ, തെക്കോട്ടു വന്നേക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ് സ്വാമികൾ അവരെ ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തി. അവർ ഇങ്ങനെ യാത്രയാവുകയും ചെയ്തു. അന്നു വൈകിട്ട് ശ്രീമാൻ ശങ്കുപ്പിള്ള അവർകളെ വിളിച്ചു തിരുവടികൾ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: 'കാരണവരെ, ഈ കിഴവൻ ഇവിടെ കിടന്നു ചത്തുപോയാൽ എന്തു ചെയ്യും? സ്വാമിയുടെ അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടതുപോലെ എല്ലാം നടക്കും' എന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു. 'അടുത്ത ദിവസം ഒരു

പങ്ക ഉണ്ടാക്കിച്ച് വായനശാലയിൽ കെട്ടി അതിന്റെ കാറ്റ് എനിക്കൊന്നു കൊള്ളണം, കേട്ടോ കാരണവരേ' എന്നു സ്വാമികൾ അരുളിച്ചെയ്തു. ഉടനെതന്നെ ആയതു തയ്യാറാക്കികൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ഭാരം കാരണവർ എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ മുതൽ പങ്കയുടെ കാര്യം സ്വാമികൾ മുറയ്ക്കു ചോദിക്കും. ഉണ്ടാക്കിക്കിട്ടുന്നതിനു താമസവും വന്നു. 23-ാം തീയതി രാവിലെ സ്വാമികൾ ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു: 'ആ പങ്കയുടെ കാറ്റു കൊള്ളാൻ എനിക്കു യോഗമില്ല.' അടുത്തുതന്നെ സ്വാമികളെ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ അരുളിയതെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങൾ കരുതിയത്.

പതിവിലധികം ആളുകൾ 23-ാം* (1099 മേടം 23-ാം തീയതി) തീയതി വായനശാലയിൽ സ്വാമിദർശനത്തിനു വന്നിരുന്നു. വിളവൻകോട്, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും സ്വാമികളുടെ പഴയ പരിചയക്കാരായ പലരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ആഗതരോടു കുശലപ്രശ്നംചെയ്ത് ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് എല്ലാവരേയും യാത്രയാക്കി. അന്ന് ഉച്ചയോടുകൂടി വന്ന ഒരു ഗിഞ്ചിറവായനക്കാരനെക്കൊണ്ടു ഗിഞ്ചിറ വായിപ്പിക്കുകയും, സ്വാമികൾ അതു വാങ്ങി വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത് പതിവിലധികം ഉത്സാഹഭരിതനായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് കുമ്പളത്തു ശ്രീമാൻ ശങ്കുപ്പിള്ള അവർകളും ഞാനും മറ്റും വായനശാലയുടെ മുൻവശത്തുള്ള പന്തലിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. മണി മൂന്നടിക്കുന്ന ശബ്ദം കുറച്ചുമുമ്പായി കേട്ടു. സ്വാമികൾ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിൽ വേറെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വാമികൾ എന്തോ വിളിച്ചു പറയുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ അകത്തേക്കു ചെന്നു. 'പണിക്കരെ വിളിക്കൂ. എനിക്ക് എഴുന്നേറ്റിരിക്കണം' എന്നരുളുകയാൽ ഞാൻ പെട്ടെന്ന് പണിക്കരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. ഞങ്ങൾ സ്വാമികളെ എഴുന്നേല്പിച്ചിരുത്തി. സ്വാമികൾതന്നെ കാലുകൾ പിണച്ചിരുന്നു. ദൃഷ്ടികൾ ഊർദ്ധ്വഭാഗത്തേക്കു ഏകാഗ്രമാക്കി. കണ്ണുകൾ സാവധാനത്തിൽ അടഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു കണ്ണുകൾ തീരെ അടഞ്ഞു. തല്ക്കാലം സ്വാമികൾക്ക് എന്തോ കൂടുതൽ അസുഖമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി പുറത്തുനിന്നവരിൽ ശ്രീമാൻ ശങ്കുപ്പിള്ള അവർകൾ വാതില്ക്കൽവന്ന് 'എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു' എന്നു ഞങ്ങളോടു ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സമാധിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഞങ്ങൾ വിശേഷമൊന്നിമില്ലെന്നു മറുപടിയും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വാമികൾ നിശ്ചേഷ്ടനായി കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ മാത്രമേ സമാധിയാണെന്നുള്ള വിവരം ഞങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ."

ശാശ്വതശാന്തിനിദർശകമായ ജീവബ്രഹ്മൈക്യം സ്വാമികൾ പ്രാപിച്ചു. അവിടത്തെ ചരമവാർത്തയറിഞ്ഞ് അന്യസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ പന്മനയെത്തി അന്തിമോപചാരം ചെയ്തു. അടുത്ത ദിവസം മദ്ധ്യാഹ്നസമയം നിർദ്ദിഷ്ടമായ കാവിൽ സ്വാമികളുടെ ജഡദേഹം യഥാവിധി ഇരുത്തി. കേരളത്തിലെ പത്രലോകവും കവികളും ആ അഭിനവശങ്കരാചാര്യരുടെ പെരുമയെ വാഴ്ത്തിപ്പാടി. "നൂറ്റാണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുകളായി ജാത്യാചാരശൃംഖലകളുടെ കനം വർദ്ധിപ്പിച്ച്, മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നതായ ഉച്ചനീചത്വബോധത്തിനു സദാ എണ്ണയിട്ടുകൊണ്ട് ഉൽകൃഷ്ടനെന്നും അപകൃഷ്ടനെന്നും, ഉത്തമനെന്നും ചണ്ഡാലനെന്നും സ്വതന്ത്രനെന്നും-ദാസനെന്നും, ശുദ്ധനെന്നും അശുദ്ധനെന്നും, തൊട്ടുകൂടാത്തവനെന്നും തീണ്ടിക്കൂടാത്തവനെന്നുമുള്ള ചിന്താഗതികളെ അനുനിമിഷം പരിപോഷിപ്പിച്ച് അവയെ സന്തതിപരമ്പരകളിലേക്ക് അടിച്ചുകയറ്റി രാജദണ്ഡിന്റേയും സാമുദായികശിക്ഷകളുടേയും അധികാരചലനത്തിൽ സ്ഥായിത്വം നൽകി പുലർത്തിപ്പോന്ന ശ്രുതിസ്മൃതികളേയും സവർണ്ണാചാരദുർഗ്ഗകളേയും തട്ടിത്തകർക്കുവാനായി* (കൺമുമ്പിൽ കാണുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ-ചിത്രമെഴുത്ത് കെ.എം. വർഗ്ഗീസ്)" അവതരിച്ച ഒരു മഹാനായി സ്വാമികളുടെമേൽ ഇതരമതസ്ഥർപോലും പ്രശംസകൾ ചൊരിഞ്ഞു.

ദേശാഭിമാനിയും യതീന്ദ്രനുമായ സ്വാമികളുടെ മഹാസമാധി സംബന്ധിച്ചു ചരമശ്ലോകങ്ങൾ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി.

"ചിത്തമേ! പോരും യത്നം - നീയൊരു കുട്ടിയെറു-
മ്പാദ്രിവ്യപുരുഷന്റെ മഹാത്മ്യമൊരർണ്ണവം
അപ്പുണ്യോത്തരതീർത്ഥചരണസ്മരണത്തേ-
നല്പാല്പം നുകർന്നു നീ തൃപ്തിപൂണ്ടാലും നിത്യം"

എന്ന് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പാടിയപ്പോൾ,

"പ്രത്യങ്മുഖർക്കു പരിചിൽ പരചിൽസ്വരൂപം
പ്രത്യക്ഷമാക്കിന വിഭോ പരിപക്വഹൃത്തേ!
പ്രത്യഗ്രശങ്കര! ഭവാന്റെ ചരിത്രമെന്നും
പ്രത്യക്ഷരം പരമപാവനമായ് വിളങ്ങും"

എന്ന് മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രകീർത്തിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

സ്വാമികളുടെ പേരിനെ അനശ്വരമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ആരാധകസംഘം ആലോചന തുടങ്ങി. തന്റെ സമാധിപീഠത്തിൽ ഒരു ശിവലിംഗം സ്ഥാപിപ്പണമെന്ന അവിടത്തെ അഭിമതം ആദരിച്ച് 1106 മീനം

3-ാം തീയതി സമാധിസ്ഥലത്ത് ശ്രീ. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടാക്കി ശിവലിംഗം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. "ശ്രീബാലഭട്ടാരകക്ഷേത്രം" എന്നു വിദിതമായ ആ ദേവാലയത്തിൽ, കേരളം സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മജി തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരെല്ലാം ആരാധന നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിമനോഹരമായ ആ സ്ഥലം ഇന്നൊരു പുണ്യക്ഷേത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അനേകം സ്ഥാപനങ്ങൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുവാനുണ്ടെങ്കിലും പ്രബുദ്ധകേരളത്തിന്റെ പ്രതീകമായ ആ തേജഃപുഞ്ജത്തിൽനിന്നും പ്രസരിച്ച വിമലോജ്ജ്വലമായ പ്രഭാപൂരം മതി മലയാളികളുടെ മനോമണ്ഡലത്തെ എന്നും പ്രകാശമാനമാക്കുവാൻ.

"സർവ്വജ്ഞ ഋഷിരുത്ക്രാന്തഃ-സദ്ഗുരുശ്ശുകവർത്മനാ
ആഭാതി പരമവ്യോമ്നി-പരിപൂർണ്ണകലാനിധിഃ
ലീലയാ കാലമധികം-നീത്വാന്തേ സ മഹാപ്രഭുഃ
നിസ്വം വപുസ്സമുത്സൃജ്യ-സ്വബ്രഹ്മവപുരാസ്ഥിതഃ"

-ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ.

അനുബന്ധം 1

സ്മരണകൾ

(സ്വാമികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം
എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖവുര)

സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, ബി. എ.

അറിവുള്ള കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അറിയാത്തവർ ചുരുങ്ങും. സ്വാമികളെ നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിൽ അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിക്കാത്തവർ ഉണ്ടാകുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും പരിചയം സമ്പാദിപ്പാൻ എനിക്ക് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റു പല വിദ്വാന്മാരുടേയും ജീവചരിത്രങ്ങളെ ഞാൻ വായിച്ച് മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വിവിധവും അഗാധവും ആയ ജ്ഞാനത്തിൽ സ്വാമികളെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു ബുധസത്തമൻ ആധുനികകാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗുണവും ജീവകാരുണ്യവും അനിതരസാധാരണങ്ങളായിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു. കറകളഞ്ഞ തങ്കംപോലെ അമലമായ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭൂതികൊണ്ട് അദ്ദേഹം ശോഭിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. ചട്ടമ്പിപോയി ബ്രഹ്മശ്രീഷൺമുഖദാസനും പരമഭട്ടാരശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികളും ആയിത്തീർന്നു. അനവധിവിബുധന്മാരുടെ ആരാധനയ്ക്ക് ഇക്കാലത്ത് ഒരാൾ പാത്രമായിത്തീരണമെങ്കിൽ ആ ആളിൽ എത്രമാത്രം ഗുണഗണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതിന് വലിയ പ്രയാസമുണ്ടാകുകയില്ല.

ആളെക്കണ്ടാൽ അപ്രതിരൂപനെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. ആഡംബരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. രണ്ടു മുണ്ടും അയ്മ്പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മോതിരവും ഒരു പഴയ കുടയും മാത്രമേ തന്റെ സ്വത്തായി അദ്ദേഹം കൊണ്ടു നടന്നിരുന്നുള്ളൂ. എനിക്ക് വളരെക്കാലത്തെ പരിചയത്തിന് അവസരം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ അന്യോന്യം കാണുന്നതിന് മുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിയുമായി എനിക്ക് നല്ല പരിചയമായി

രുന്നു. പരിചയമായതിൽപ്പിന്നെ അദ്ദേഹം എറണാകുളത്തു വന്നാൽ കുമാരാലയത്തിൽ വരാതെ അദ്ദേഹം ഇവിടം വിടാറില്ല. എന്റെ മഠത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആശ്രമവാസസുഖം ഉണ്ടെന്നു പല കുറിപറഞ്ഞ് എന്റെ ഭാര്യയേയും എന്നേയും അദ്ദേഹം അനുഗ്രഹിച്ച് കൃതാർത്ഥരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിലൊരു ആത്മപ്രശംസ ഇല്ല. കുടിലിൽനിന്നായാലും കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നായാലും കൊള്ളാം സ്വാമിക്കു ഹിതമില്ലാതിരുന്നാൽ കൂസൽ കൂടാതെ അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്.

ആളുകളുമായി പെരുമാറുന്നരീതി കണ്ടാൽത്തന്നെ സ്വാമി ഒരു മഹാനാണെന്ന് നിശ്ചയിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുട്ടികളെ സ്വാമിക്കു വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. അവരുമായി ഇടപെടുന്ന സമയം ഈ യോഗിവര്യൻ കേവലം ഒരു കളിക്കുട്ടിയുടെ ലീലാവിനോദങ്ങളെ കാണിച്ചുതുടങ്ങും. എത്ര ദുർവാശിക്കാരനായാലും സ്വാമിക്കടിമപ്പെടാതെ ബാലനെ കാണാൻ പ്രയാസം. നേരെ മറിച്ച് ഗുരുതരങ്ങളായ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുകയോ പ്രസംഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വാമിയുടെ സ്തോഭം തീരെ മാറിയിരിക്കും. നേരം പോക്കുകൾ പറയുന്നതിൽ സ്വാമി അദ്വിതീയനായിരുന്നു. എനിക്ക് ചിരിക്കുവാൻ വശമില്ലെന്നായിരുന്നു സ്വാമിയുടെ ആക്ഷേപം. ആരുമില്ലെങ്കിൽ തല അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ആട്ടി, വീശിക്കൊണ്ട് ചിന്താമഗ്നനായി മലർന്നു കിടക്കും. സ്വാമിയുടെ പ്രജ്ഞ എവിടയോ പതിഞ്ഞിരിക്കും. വീശലും തല കുലുക്കലും സ്വാമി ഓർമ്മയോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളല്ലായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആരു ചെന്നാലും പെട്ടെന്നറിഞ്ഞു എന്നു വരികയില്ല. ഏകാഗ്രതയുടെ ശക്തി അത്രയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കും.

എറണാകുളത്ത് ഒരു സ്ത്രീസമാജമുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് അതിന്റെ കാര്യദർശി എന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നു. അന്നൊരു നാൾ സ്വാമി ഇവിടെ വന്നിരുന്ന സമയം സ്ത്രീകൾക്ക് ഉപയോഗപ്രദമായൊരു പ്രമേയത്തെക്കുറിച്ച് ഉപന്യസിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിനു മുമ്പ് പ്രസംഗം നടത്തിയിട്ടില്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒഴിയുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നുള്ള മട്ടിൽ ഭാര്യ പ്രാർത്ഥിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ അദ്ദേഹം പ്രസാദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയം പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം എന്നതായിരുന്നു.

സമാജസ്ഥലത്തുനിന്നു നേരേ മഠത്തിലേക്കുവന്നു തന്റെ ആശ്ര

യസ്ഥാനമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു. എന്നിട്ട് അന്ന് ആരോ അവിടെവച്ചു പാടിയ ഒരു പാട്ട് ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, ദേശ്യം എന്നീ മട്ടുകളിൽ സ്വാമിതന്നെ പാടിത്തുടങ്ങി. താളത്തിനു മോതിരവും സഹായിച്ചു. താളമേളക്കോപ്പായിട്ടാണ് അതിനെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കാറുണ്ട്. ശ്രുതിയിലോ താളത്തിലോ അല്പം തെറ്റിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന് മേലൊക്കെ ചുട്ടുനീറും എന്നു സ്വാമി പറയാറുണ്ട്. സംഗീതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനത്ര ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമി ചില കീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്നതു കേട്ടാൽ നാസ്കിതന്മാർക്കുകൂടി ഈശ്വരഭക്തിയോ തപോമയമായ വികാരമോ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. “ചിലർ വിലയ്ക്കു മന്ത്രം വില്ക്കാൻ നടക്കുന്നുണ്ടത്രേ. കഷ്ടം! കല്യാണി അമ്മ അവരോടു വാങ്ങണ്ട. ഒരു നല്ല വിളക്കുകൊളുത്തി തെളിയിച്ചു വച്ച് സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളെ ഭക്തിയോടുകൂടി അതിന്റെ മുമ്പിൽ ഭഗവതിക്കായി വച്ച് വീണയുടെ തന്ത്രികളെ പതുക്കെ മീട്ടി ലളിതാസഹസ്രനാമം ഇങ്ങനെ ദിവസവും പാരായണം ചെയ്താൽ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സുലഭമായി കിട്ടും.” എന്നുപറഞ്ഞ് ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം അതു ചൊല്ലേണ്ടമാതിരി ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അതോർക്കുമ്പോൾ ഇതാ ഇപ്പോഴും എനിക്കു രോമാഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നു.

ഒരിക്കൽ വഴിയാത്രചെയ്യുന്ന സമയം സ്വാമി അടുത്തൊരു മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവബലിക്കു പാണികൊട്ടുന്നതായി കേട്ടു. അമ്പലകുളത്തിൽ പോയി കുളിച്ച് അകത്തുചെന്നു. കൊട്ടിയിരുന്ന മാരാര് എന്തെന്നറിയുന്നതിനുമുമ്പ് തിമിലവാങ്ങി സ്വാമി കൊട്ടിത്തുടങ്ങി. ശ്രീഭൂതബലിക്കു തൂവിയിരുന്നത് പ്രായവും പഠിപ്പും ഉള്ള ഒരു താന്ത്രികനായിരുന്നു. കൊട്ടുമാറിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മുറയ്ക്കു തൂവാനും തുടങ്ങി. രണ്ടുപേർക്കും ബഹുരസമായി. ഭൂതഗണങ്ങളും അന്ന് ഇരുവരേയും നല്ലപോലെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. ഉച്ചതിരിയുന്നതോടുകൂടി കഴിയാറുള്ള ക്രിയ സന്ധ്യാകാലമായിട്ടും അവസാനിക്കാതെ ആയപ്പോൾ ക്ഷേത്രാധികാരികൾ ഇതിനു വെളിച്ചെണ്ണയ്ക്കു വകയില്ലെന്നും മറ്റും സങ്കടം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് തിമില മാരാനു തിരിച്ചുകൊടുത്ത് സ്വാമി പോരുകയും ചെയ്തുവത്രേ. കുന്നിക്കുരു കൈത്തണ്ടിന്മേൽ വച്ച് അത് വീഴാതെ കൊട്ടിപഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ സംഭവത്തെ വർണ്ണിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാമി പറയുകയുണ്ടായി.

അവനവന്റെ ജീവിതത്തിൽ നടത്തിയിട്ടുള്ള ഈവക സംഗതികൾ

അപൂർവ്വമായിട്ടു ചുരുക്കം പേരോടുമാത്രമേ സ്വാമി പറയാറുള്ളു എന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. മുൻപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾക്കും പുറമേ അദ്ദേഹം ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു എന്നും അമ്മ അടിച്ചുതളിച്ചിരുന്ന ഒരു (ബ്രാഹ്മണ) ഭവനത്തിലെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുകേട്ടാണ് ആദ്യം അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, ശീലഗുണം ഇല്ലാതെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തു ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചതിനുമേൽ ശ്രീസുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിയുടെ പ്രീതിക്കായി ഉപവസിച്ച് ധ്യാനിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഓരോ അവസരങ്ങളിലായി സ്വാമി എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സമാജത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെ ഒന്നുകൂടി സ്മരിക്കട്ടെ. അതിങ്ങനെയാണ് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. "മൂലപ്രകൃതിയും ബ്രഹ്മചൈതന്യവും അത്രേ സകല ചരാചരങ്ങളുടേയും മാതാപിതാക്കന്മാരായിരിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മസാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് മൂലപ്രകൃതി ചേഷ്ടിച്ച് നിത്യംപരമാണുക്കൾ തമ്മിൽ സംയോഗവിശ്ലേഷങ്ങളുമായി, സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾ സകലതും നിറവേറ്റി പോകുന്നു. പ്രപഞ്ചനിർമ്മാണം ബ്രഹ്മപ്രകൃതികളുടെ സംയോഗം നിമിത്തമാണെന്ന് 'അ' കാരരൂപണംകൊണ്ട് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. 'അ' കാരം ബ്രഹ്മമൂലപ്രകൃതികളുടെ (ശിവശക്തി) സംയോഗംകൊണ്ടുണ്ടായ ശബ്ദമായിട്ടാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പിന്നീട് വ്യവഹാരോചിതമായുണ്ടായിട്ടുള്ള സകല ശബ്ദപ്രപഞ്ചവും വാക്പ്രപഞ്ചവും, ഭാഷാപ്രപഞ്ചവും ആ ആദ്യ 'അ' കാരത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതാണ്. മിക്ക ഭാഷകളിലും ഈ 'അ' കാരം എഴുതുന്നതിൽ ഈ തത്വം അടക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ അക്ഷരം എഴുതുന്ന ചിഹ്നം ആകെ ഒന്നായിരുന്നാലും അതിൽ മേല്പങ്ക്, കീഴ്പങ്ക് എന്ന് രണ്ട് ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. മേല്പങ്ക് അതായത് ബ്രഹ്മത്തെ–പുല്ലിംഗത്തെ കുറിക്കുന്നതും കീഴ്പങ്ക് മൂലപ്രകൃതിയെ അതായത് –സ്ത്രീലിംഗത്തെ കുറിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഈരണ്ടു പങ്കുകളും വെവ്വേറെ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവയ്ക്ക് ഈ ലിംഗവ്യത്യാസമോ വാക്യവാചകപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയോ ഇല്ല. അവയുടെ സംയോഗത്തിൽ മാത്രമേ ഒരു പൂർണ്ണശബ്ദവും അക്ഷരവും ആയിത്തീർന്നു മറ്റു ശബ്ദങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചും അവയോടു ചേർന്നും ഭാഷാപ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. കാലക്രമത്തിൽ ഈ ആദ്യ 'അ' കാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഇപ്പറഞ്ഞ തത്വം മറച്ചുവെച്ചു. അതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നാൽ ഓരോ ഭാഷയിലും പ്രൗഢാവസ്ഥയിൽ എത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ മർമ്മസ്ഥാനം ഗോപ്യമായി വയ്ക്കേണ്ടതായും അതറിഞ്ഞിട്ടു കേവലം കാര്യങ്ങളിൽ പ്രയോ

ജനമില്ലാത്തതായും വന്നുചേർന്നു എന്നുള്ള സംഗതിയാണ്."

സമാജത്തിന്റെ പിറ്റേന്നാൾ ഈ വിഷയത്തെ ഒന്നുകൂടി വിശദീകരിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരികയുണ്ടായി. "അകാരം ചില്ലറയായ ഒന്നല്ല. അതിന് നാശമില്ല. അതിന് അക്ഷരമെന്നു പേരിട്ടത്, പ്രണവത്തിലെ ആദ്യ അക്ഷരം അതല്ലേ, ഒന്നും കാണാതെയാണോ ഭഗവാൻ അക്ഷരാണാമകാരോസ്മി എന്നു ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്." എന്നിങ്ങനെയാണ് വിവരണം തുടങ്ങിയത്. പിന്നീട് സംസ്കൃതം, ദ്രാവിഡഭാഷകൾ നാല്, ഗ്രീക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ്, അറബി, ഹീബ്രു എന്നിവയിലെ അകാരരൂപങ്ങൾ എഴുതി അവയുടെ ഭാഗങ്ങളെ വേർതിരിച്ച് കാണിച്ച്, ഓരോതരം ലിപികളെക്കുറിച്ച് ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞുതരികയുണ്ടായി.

സ്വാമിക്ക് തമിഴ്, സംസ്കൃതം, മലയാളം എന്നിവയിൽ അനിതരസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നു. കൊറാൻ ഓതുന്നതു കേട്ടാൽ സ്വാമി ഒരു മൗലവി അല്ലെന്നാരും പറകയില്ല. സ്വാമിക്ക് ഇന്നതറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറവാൻ എന്നാൽ പ്രയാസമാണ്. ഏത് വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചാലും പ്രമാണസഹിതം അതിന് സമാധാനം പറയുന്നതായിട്ടാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. വിഷയത്തിന് കാഠിന്യം കൂടുന്തോറും അതിനെ ശ്രോതാക്കൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാമികളുടെ സന്തോഷസമ്മിശ്രമായ ശ്രമം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിലാണ് വേദങ്ങൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, കലകൾ, ഇതരഭാഷാസാഹിത്യങ്ങൾ മുതലായവയിലുള്ള സ്വാമികളുടെ പരിചയവും പാടവവും കാണുക. സ്വാമിക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും പരിജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്ത് പറഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യം ഇല്ലായിരിക്കും. എന്നാൽ അതിനെ പലപ്പോഴും ഫലപ്രദമായവിധം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാകയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാമിക്ക് തമിഴിന്റെ നേരേ കുറച്ചധികം പ്രതിപത്തി ഉണ്ടോ എന്നുള്ള സംശയം എനിക്ക് ചിലപ്പോളൊക്കെ തോന്നീട്ടുണ്ട്. തമിഴ് സംസ്കരിച്ചതാണ് സംസ്കൃതം എന്നായിരുന്നു സ്വാമിയുടെ മതം. അതിനെക്കുറിച്ച് ചെറിയൊരു പ്രബന്ധം സ്വാമി രചിച്ചിട്ടുള്ളതായും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നേരം കളയുവാൻ വല്ലതും എഴുതുക എന്നേ സ്വാമി വെച്ചിരുന്നുള്ളു. അല്ലാതെ ബുക്കുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി ഒരു ബഹുമതി നേടണമെന്നുള്ള മോഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽക്കൂടി കടന്നുപോയി

ട്ടില്ലായിരുന്നു. വല്ല കുട്ടികളും എഴുതിയിട്ടുള്ള പൊട്ടക്കടലാസ്സിന്റെ മറുവശത്ത് വിലപിടിച്ച സംഗതികളെ തേയാത്ത പെൻസിൽ കൊണ്ട് എഴുതി ഓരോ ദിക്കിൽ ഇട്ടുപോകുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഈ നടപടികൊണ്ട് എത്ര വിലപിടിച്ച കൃതികൾ പോയിട്ടുണ്ടെന്നാർക്കറിയാം? പ്രാചീനമലയാളം പോകാതെ കിട്ടിയതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യം. അതുപോലെതന്നെ ശ്രീചക്രപൂജാകല്പത്തിന്റെയും ദേവീമാനസപൂജാസ്തോത്രത്തിന്റേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കിട്ടിയതും കേരളീയരുടെ സുകൃതം എന്നുവേണം പറവാൻ. ശ്രീചക്രരാജനിലയകളായിരിക്കുന്ന ദേവികളെ എല്ലാ മലയാളികളും സേവിക്കണം എന്നായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തം. അതുകാരണമായിരിക്കാം ഇവയെ സൂക്ഷിച്ച് ആദ്യത്തേതിനെ തച്ചുടയത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയേയും രണ്ടാമത്തേതിനെ എന്നേയും അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

അനുബന്ധം 2

സ്മരണകൾ

പന്നിശ്ശേരിൽ നാണുപിള്ള

ഗുരുമുഖത്തുനിന്നുതന്നെ വേണ്ട ശാസ്ത്രപാഠം ഏതാണ്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, 'ഇനി സ്വാമിതിരുവടികളുടെ അടുത്തുപോയി കുറെ വേദാന്തവ്യവഹാരശ്രവണം ചെയ്യുക' എന്ന് ആചാര്യപാദരായിരുന്ന ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ എന്നോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. പരമ ഗുരുപാദർ അന്ന് കൊല്ലത്തു വിശ്രമിക്കയായിരുന്നു. ഞാൻ അധികം താമസിയാതെ അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. ചൂണ്ടുവിരൽ നീട്ടി അന്തരീക്ഷ ത്തിൽ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടു തല ഇടംവലം സാവധാനത്തിൽ ഉരുട്ടി ആനന്ദതുന്ദിലനായി വെറും തറയിൽ മലർന്നു കിടക്കുന്ന ആ ശാന്ത കോമളവിഗ്രഹം എന്റെ കണ്ണുകളെ പുണ്യപൂർണ്ണമാക്കി. ഞാൻ അടുത്തുചെന്ന് വന്ദിച്ചു; പ്രാരംഭസംഭാഷണത്തിനുശേഷം ചെന്ന സംഗതി അറിയിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ സ്വാമിജി ചില നാട്ടുകാ ര്യങ്ങൾ എടുത്തിട്ട് വിഷയത്തെ വഴിതെറ്റിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഞാൻ പിറ്റേദിവസം ഇച്ഛാഭംഗത്തോടെ മടങ്ങി. ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം കഴിഞ്ഞു. നാലാമത്തെ തവണ ചെന്നപ്പോഴാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരു സന്ധ്യയ്ക്ക് എന്നെവിളിച്ച് ആ ശിഷ്യ കാകപരീക്ഷാദക്ഷനായ കരു ണാത്മാവ് ഇപ്രകാരം കല്പിച്ചു. "ഞാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ വലിയ പിശുക്കനാണ്; എനിക്കു മുടക്കുന്ന മുതൽമാത്രം കാണിച്ചാൽ പോരാ, വലുതായ ലാഭവീതവും കിട്ടണം; അതു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ തയ്യാ റുള്ളവരോടു മാത്രമേ ഞാൻ ഈ കച്ചവടത്തിൽ ഏർപ്പെടാറുള്ളു. അതാണ് ഇതുവരെ ഒന്നും മുതൽ വയ്ക്കാൻ തുടങ്ങാത്തത്. ഇത് ഓർത്തുകൊള്ളണം" ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായ ജഗന്മിഥ്യാത്വത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാത്രി അകാലമാകുന്തോറും വിഷയ പ്രതിപാദനത്തിനിടയിൽ കൂടെ ക്കൂടെ എന്നോട് "കുംഭകർണ്ണൻ വരുന്നോ" എന്നു ചോദിക്കാറുണ്ടാ യിരുന്നു. ജാഗരണത്തിൽ നല്ല പരിചയം സമ്പാദിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്

ആ പരീക്ഷയിൽ ഞാൻ പരാജിതനായില്ല. അത് സ്വാമികൾക്ക് എന്നോട് തോന്നിയിരുന്ന പ്രതിപത്തിയെ ഒന്നുകൂടി ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. അടുത്തദിവസം പ്രഭാതംവരെ ഞങ്ങൾ ആ ഇരുളിൽത്തന്നെയിരുന്നു. കുളിക്കാൻ പലതവണ വിളിച്ചിട്ടുപോലും സ്വാമിജി ആ സ്ഥലം വിട്ടില്ല. ജിജ്ഞാസുക്കളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വാൽസല്യം എത്രമാത്രം എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ ഗംഭീരമായ വേദാന്ത പ്രവചനത്തിലെ ചില ലളിതഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. "ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ജഗത്ത് ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ഇരിക്കുന്നു എന്നേ പറഞ്ഞുകൂടു. ജഗത്തിന്റെ വാസ്തവ സ്വരൂപം ഇതുതന്നെ എന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ സാക്ഷ്യം മാത്രം പോരാ. അപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതു കാമിലക്കാരൻ കാണാത്തപ്പോഴും പദാർത്ഥങ്ങൾ മഞ്ഞച്ചുതന്നെ ഇരിക്കും എന്ന് അയാൾ ശഠിക്കും പോലെയാണ്. മണ്ഡൂകങ്ങൾ വെള്ളാനയെക്കാണുന്നു. ഭ്രാന്തൻ ആന വരുന്നു എന്ന് കണ്ട് പരിഭ്രമിച്ച് ഓടുന്നു. ആ ആനകൾക്ക് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു സത്തയില്ല എല്ലാ തോന്നലും അവരവരുടെ സങ്കല്പമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നു. അവ്യക്തമായിക്കിടക്കുന്ന ഭാനങ്ങൾ കുറെച്ചെന്നാൽ സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഉള്ളിൽ അതിനുതക്ക വിജൃംഭണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും; അത്രയെ ഉള്ളു താമസം. അതുണ്ടാകുമ്പോൾ താദൃശ വിജൃംഭണങ്ങളുടെ ഫലമായി മുമ്പു നിലവിലിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലങ്ങൾ മറഞ്ഞ് പുതിയതിന് ഇടം കൊടുക്കുന്നു." നാമരൂപങ്ങൾ, ആകാശ തത്വം, കാലദേശങ്ങൾ ഇത്യാദി പല വശങ്ങളേയും പരാമർശിച്ചു കൊണ്ട് ആ മനീഷാ മഹാനിധി അന്നുചെയ്ത പ്രതിപാദനം അന്യനു പറഞ്ഞുകാണിക്കത്തക്കതല്ലായിരുന്നു. പിന്നെയും തുടരെ ഞാൻ സ്വാമിജിയെ സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുനർജ്ജന്മം, സൃഷ്ടിതത്വം, മുക്തി മുതലായ തത്വശാസ്ത്രസംബന്ധമായ മിക്കവിഷയങ്ങളും ആ കൂട്ടത്തിൽ ശ്രവണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തിവാദങ്ങൾ നവീനവും അപ്രതിഷേദ്ധ്യവുമായിരുന്നു. അദ്വൈതസിദ്ധി, ബ്രഹ്മാനന്ദീയം തുടങ്ങിയ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ ന്യായപ്രസ്ഥാനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ചില വാദമുഖങ്ങൾക്കുപോലും പൊള്ളയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ വിശിഷ്ടാദ്വൈതഗുരു, അനന്താചാര്യരുമായി യദൃച്ഛയാ ഒരു വാദമദ്ധ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോളായിരുന്നു സ്വാമിജിയുടെ യുക്ത്യായുധങ്ങൾ ഏതു മഹാരഥനും അനിരോധ്യങ്ങൾ തന്നെയെന്ന് എനിക്കു തികച്ചും അനുഭവപ്പെട്ടത്.

സ്വാമിജിയുടെ സഞ്ചാരവേളയിൽ കുറെനാൾ വിശ്രമിക്കാൻ ഇടയായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു സർപ്പം, തവള, പാറ്റ മുത

ലായ ചില കൂട്ടുകാരെക്കിട്ടിക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവ ആ കൃപാമൂർത്തിയുടെ നെഞ്ചിലും കൈയിലുമെല്ലാമായി പറ്റിപ്പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം പുറത്തു പതുപ്പിൽ തലോടുന്നതും മറ്റും കണ്ടാൽ ഏതു ഘാതകനും ജന്തുസ്നേഹ പരതന്ത്രനായിപ്പോകും. സ്വാമിജിയുടെ 'ജീവകാരുണ്യ' നിരൂപണത്തിലെ ഒരു വാക്യമെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ഈ ചരജന്തുക്കൾ നിർഭയം അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് കാരണാന്വേഷണം ചെയ്തു കഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. 'അഹിംസാപ്രതിഷ്ഠയാം തൽ സന്നിധൗ വൈരത്യാഗഃ' എന്നു ഭഗവാൻ പതഞ്ജലി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇവിടെ അനുസന്ധേയമാണ്. മൃഗാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണത്തിനായിട്ടാണ് എന്നു വാദിക്കുന്നവർ, സിംഹം തുടങ്ങിയ ഹിംസ്രജന്തുക്കളുടെ കുക്ഷിപൂരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണോ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരംപറയാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള ജീവകാരുണ്യ നിരൂപണത്തിലെ വാദകോണങ്ങൾ വിജ്ഞേയങ്ങളും രസാവഹങ്ങളും ആണ്. ഹിംസയുടേയും അഹിംസയുടേയും പട്ടണപ്രവേശപ്രഖ്യാപനം മുതലായ ഭാഗങ്ങൾ ആരേയും ആകർഷിക്കും ഒരുവൻ ഒരു ന്യായം വ്യവസ്ഥാപിച്ചാൽ ആ ന്യായം അവനിൽ നടത്താൻകൂടി സമ്പൂർണ്ണ സന്തോഷം സമ്മതിക്കേണ്ടതാണെന്നും അല്ലാത്തവന്റെ ന്യായംപറച്ചിൽ വകവയ്ക്കേണ്ടതില്ലെന്നും പഴയ ദ്രാവിഡഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വചനങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് സമർത്ഥിച്ചിട്ട് ഇറച്ചിക്കൊതിയന്മാരുടെ യുക്ത്യാഭാസങ്ങളെ ഇതിൽ അടിയോടെ ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു.

പരമഗുരുപാദർ ഒടുവിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ 'മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനവും' ആദിഭാഷയും ആയിരുന്നു. 'മോക്ഷം ആർക്കാണ്' എന്ന് അദ്വൈതിയോടുള്ള ബ്രഹ്മാനന്ദന്റെ അങ്ങേ അറ്റത്തെ ചോദ്യത്തെ സ്വാമിജി, "'ആർക്ക്' എന്നതിൽ ഞാൻ എന്ന് ഒന്ന് പകുത്ത് വേറെ വെച്ചിട്ട് അതിനു അന്യം എന്ന വിഭാഗ കല്പന സ്ഫുടിക്കുന്നു. അതായത് നാനാത്വ സങ്കല്പം വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ നാനാത്വപ്രതീതിയ്ക്ക്, അഥവാ താൻ എന്ന് ഇടുക്കമായിപ്പകുത്തുവച്ച ആ വെപ്പിനാണ് മുക്തി" എന്ന് സമാധാനിക്കുന്ന ഭാഗം എത്ര സമഞ്ജസമായിരിക്കുന്നു. ആദിഭാഷയുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി തമിഴിൽ ആയിരുന്നു തയ്യാറാക്കിവന്നത്. തീർന്നിടത്തോളം ഭാഗം എന്നെക്കൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യിച്ചിരുന്നു. എന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ വിവർത്തനം മി. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ കാണണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അയച്ചു കൊടുത്തതിൽ ഇതുവരെ മടക്കിക്കിട്ടീട്ടില്ലായ്കയാൽ അതിൽനിന്നും ഉദ്ധാരണം സാദ്ധ്യമല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

"പല്ലുയിരൈ മുന്നീന്റ മാതാവപ്പാ
പരിതി മുകം പെടുമിന്തപ്പാർതാനപ്പാ
ചൊല്ലുമിതിൻ കിഴക്കിലങ്കൈയെഴുനൂറപ്പാ"

ഇപ്രകാരം അഗസ്ത്യർ, ഞാലനൂൽ മുതലായ പഴയ കിട്ടാനെളുപ്പമില്ലാത്ത തമിഴേടുകളിൽനിന്നു പല ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ച് ആദ്യ ജന്തൂല്പത്തി ലങ്കയ്ക്കുമേക്കുവശം കിടന്നിരുന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ആയിരുന്നുവെന്നും അവിടെ ഉണ്ടായവരുടെ ഭാഷയായ മൂലദ്രാവിഡമായിരുന്നു ആദിഭാഷയെന്നും ഇതിൽ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോകുന്നപോക്കിൽ തിലകരുടെ 'Arctic Home' തുടങ്ങിയ വിപക്ഷ പ്രബന്ധങ്ങളെ കൂലംകഷമായി ചർച്ചചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്.

സ്വാമിജിക്ക്, തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഒരിക്കൽ ശോഭിച്ചിരുന്ന് കാലപര്യയത്തിൽ ലുപ്തപ്രചാരമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ അനേകം പഴയ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ഠസ്ഥമായിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ഭൂമിശാസ്ത്രാദി തമിഴിലും, 'ഖേചരിപടലം' തുടങ്ങിപ്പലതു സംസ്കൃതത്തിലും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. അദ്ദേഹം ചൊല്ലിക്കേട്ട് അവയിലുള്ള ചില മുറിശ്ശീലുകൾ ഇപ്പോഴും അസ്മാദൃശന്മാരുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വക നിബന്ധങ്ങൾ മുഴുക്കെപ്പകർത്തിയെടുക്കാനോ പഠിക്കാനോ അന്ന് ഉത്സാഹം തോന്നിയില്ല. അതിനിടയ്ക്ക് ആ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരം കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. അതോടെ നമുക്ക്, അഥവാ ഭൂലോകത്തിന് ഇങ്ങനെ പല നിധികളും നഷ്ടപ്പെട്ടു.

അനുബന്ധം 3

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും

പണ്ഡിതമഹോപാദ്ധ്യായ ശിരോമണി
പ്രൊഫസർ കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കൽ, എം. എ.

(പ്രൗഢപണ്ഡിതനും ചിന്തകനുമായ പ്രൊഫസർ ബാലരാമപണിക്കർ ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രകാരൻകൂടിയാണ്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നാരായണഗുരുസ്വാമികളുമായുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച വാദത്തിനു അവസാനവിധി നൽകുകയാണ് പ്രൊഫസർ പണിക്കർ ഈ ലേഖനത്തിൽ)

വിലമതിക്കത്തക്ക ബഹുമുഖങ്ങളായ നേട്ടങ്ങൾവഴി ഇന്ന് വിശ്രുതചരിതരായി വിജയിക്കുന്ന രണ്ടു കേരളീയമഹാസമുദായങ്ങളെ സമുദ്ധരിക്കുവാനും സംയോജിപ്പിക്കുവാനുമായി തിരുവവതാരം ചെയ്തരുളിയ മഹാത്മാക്കളാണ് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമികളും. കേരളീയസമുദായങ്ങൾക്കെന്നല്ല, ഭാരതീയസമുദായങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല, മനുഷ്യസമുദായത്തിന് ഒന്നാകെ അനുഗ്രാഹകമാംവണ്ണം അവിച്ഛിന്നഗതിപൂണ്ടു പുരോഗമിക്കുന്നവയാണ് തദ്ധർമ്മങ്ങൾ എങ്കിലും, അവയുടെ പ്രഥമഫലങ്ങളാണ് ഈ രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടേയും ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഇന്നു നാം കാണുന്ന ഔന്നത്യവും വികാസവുമെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സൂക്ഷ്മരൂപത്തിലും, ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സുവികസിതഭാവത്തിലും പ്രകടീകൃതങ്ങളായ വിശിഷ്ടാദർശങ്ങൾ ഭാരതീയഭരണഘടനാപ്രമാണത്തിന്റേയും സർവ്വരാഷ്ട്രസാംസ്കാരികസംഘടനയുടേയും ആധാരശിലയായിപ്പോലും പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശതവാർഷികം കൊണ്ടാടുന്ന ഈ വേളയിൽ ആ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളുടേയും ജീവിതാദർശങ്ങളെ സാമാ

ന്യമായും പരസ്പരബന്ധത്തെ വിശേഷിച്ചും സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു അവലോകനം അഭികാമ്യമായിരിക്കുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന് ഇടയില്ലല്ലോ.

ജാതിഭേദവും മതദ്വേഷവും നിമിത്തം ഇന്നും മനുഷ്യസമുദായം ഭൂമുഖത്ത് ഒട്ടാകെ കഷ്ടതയിൽപ്പെട്ട് ഉഴലുകയാണ്. ലോകാരംഭകാലംമുതൽ മനുഷ്യൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള യാതനകൾക്ക് എല്ലാറ്റിനും കാരണം ഈ ഭേദബുദ്ധിയാണെന്നതിനും സംശയമില്ല. ഭാരതഭൂമിയെ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ ആപതിപ്പിച്ചത് ഈ ജാതിഭേദവും മതദ്വേഷവും ജനിപ്പിച്ച അനൈകമത്യമായിരുന്നുവെന്നതും പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. ഭ്രാന്താലയമെന്ന് അപഹസിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ഇനഭേദഭാവനകളും തജ്ജന്യങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളും കേരളത്തിൽ ഉഗ്രതയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണ് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമികളും പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിയത്. ‘ജാതിഭേദം മതദ്വേഷമേതുമില്ലാതെ സർവ്വരും സോദരത്വേന വാഴുന്ന’ ഒരു ലോകമാണ് ആ മഹാത്മാക്കളുടെ ലക്ഷ്യം. കേരളത്തിലും ഭാരതത്തിലും ലോകത്തിൽ മുഴുവനും ആ ആദർശം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ, സാർവ്വത്രികമായ യോഗക്ഷേമസമ്പത്തി സിദ്ധമാകൂ എന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. അതിനായി സന്നികൃഷ്ടമായ പരിതഃസ്ഥിതിയെയാണ് ആ ദീർഘദർശികൾ ഉപയോഗിച്ചത്. കേരളീയമഹാസമുദായങ്ങളായ നായന്മാരും ഈഴവരും ഉണർന്നു ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ സഹജങ്ങളായ സാധർമ്മ്യങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് അവർ അന്യോന്യം ലയിച്ച് ഒരു സമുദായമായിത്തീരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. നായന്മാരും ഈഴവരും ഒന്നായിത്തീരുന്ന ആ സുമുഹൂർത്തത്തിൽ അവർക്കു മുകളിലും താഴെയുമായി നിൽക്കുന്നവരും മറ്റ് അവാന്തരഭേദങ്ങളും ആ മഹാജനസമുദായത്തിൽ ലയിച്ചുപോകുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അങ്ങനെ ജാതിയില്ലാത്ത ഒരു ഏകീകൃതഹിന്ദുജനത കേരളത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടാൽ ആ രൂപവൽക്കരണത്തിനു സഹായിച്ച സംസ്കാരം മതദ്വേഷത്തെ ഉന്മഥിക്കുമെന്നതും തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. ജാതിഭേദവും മതദ്വേഷവും അറ്റ ആ കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ ഭാരതം ക്രമത്തിൽ ആമജ്ജനം ചെയ്തുപോകുമെന്നു ശ്രീശങ്കരചരിതം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാരതത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന പ്രകാശം ലോകത്തെ മുഴുവൻ അന്ധകാരമകറ്റി രക്ഷിക്കുമെന്നതിലും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ബുദ്ധന്റേയും ബുദ്ധഭാരതത്തിന്റേയും ചിന്താഗതിയാണ് ഇന്നു ലോകത്തു നിലനിൽക്കുന്ന സുപരിഷ്കൃതങ്ങളായ എല്ലാ മനുഷ്യഭാവനകളുടേയും മാതാവെന്നു നിഷ്പക്ഷമതികളായ ചരിത്രകാരന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ ലോകത്തിനു മുഴുവനും സുസ്ഥിതിയും ശാന്തിസമാധാന ങ്ങളും അരുളുവാൻപോന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആചരിച്ച ആ മഹാത്മാക്കളെ നമുക്കു ലോകഗുരുക്കന്മാരായിത്തന്നെ എണ്ണാവുന്നതാണ്.

കേരളത്തിലേയും ഭാരതത്തിലേയും ജാതിവ്യവസ്ഥകൾക്കും തന്മൂലമുള്ള ആപത്തുകൾക്കും കാരണം ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം പുരണ്ട വർണ്ണ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു-ആണ് എന്നത് മറക്കാനും മറയ്ക്കാനും ആകാത്ത ഒരു സത്യമാണ്. രാജ്യം വിദേശാധിപത്യത്തിലാണ്ടു പോയെങ്കിലും ആ ആധിപത്യത്തിന്റെ വിഘടനാപരങ്ങളായ നയതന്ത്രങ്ങളേയും അവിടവിടെ അവശേഷിച്ചിരുന്ന നാട്ടുരാജാക്കന്മാരേയും ആലംബമാക്കിനിന്നുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർ സ്വവർഗ്ഗമേധാവിത്വം സംരക്ഷിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഈ മേധാവിത്വം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള അടരിൽ തൂലികയാണ് അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവർ കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന മറ്റ് ഉപാധികളുടെ കരാളസ്വരൂപം ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും ഇതിഹാസങ്ങളും പുരാണങ്ങളും കാവ്യങ്ങളുമെല്ലാം ഈ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനായി സ്വരൂപഭേദംപൂണ്ടു നിലകൊണ്ടു. സാഹിത്യംവഴി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ഈ വിഷം ഹിന്ദുജനതയുടെ മസ്തിഷ്കശക്തിയെ ബാധിച്ചു. വിവേകത്തിനു തന്നെ നാശം വരുത്തിക്കളഞ്ഞു. പ്രയോക്താക്കളേയും ഈ ദോഷം തിരിഞ്ഞു ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഈ മാരകശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു സനാതനധർമ്മത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ദശാബ്ദങ്ങളിൽ ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ശക്തിയേറിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന അടുക്കും മുറയും ദോഷങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവും അവയ്ക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. സഹ്യാദ്രിക്ക് ഇങ്ങേവശത്തും അങ്ങേവശത്തുമുള്ള അബ്രാഹ്മണഹിന്ദുക്കളുടെ ഇന്നത്തെ നിലപാടുകളുടേയും ആചാരവിചാരങ്ങളുടേയും ഭേദം ആ വസ്തുത തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിലെ ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ അകത്തും പുറത്തും നിന്നു മർദ്ദനമേറ്റ രണ്ടു സമുദായങ്ങളാണ് നായന്മാരും ഈഴവരും. ആ മർദ്ദനപ്രകാരങ്ങൾ വേരറ്റു പോയിട്ടില്ലെങ്കിലും അവയുടെ പൂർവ്വകാലചരിത്രം ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ഒരു കെട്ടുകഥയായി തോന്നത്തക്കവണ്ണം അവയ്ക്കു മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൊട്ടുകൂടായ്മ, തീണ്ടിക്കൂടായ്മ മുതലായ അനാചാരങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഈഴവർ മുതാലയ വർഗ്ഗക്കാരുടെ വളർച്ചതന്നെ വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു പ്രതിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വഴിയെ നടക്കുവാനും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യു

വാനും സാധിക്കാത്ത ആ ഭയങ്കരസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ നടുക്കം തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നായന്മാരുടെ സ്ഥിതിക്ക് ഈദൃശങ്ങളായ അധഃപതനങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല. വർണ്ണബാധയിൽപ്പെട്ട് അവരുടെ പൂർവ്വികമഹത്ത്വങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും രാജാക്കന്മാരോടും ബ്രാഹ്മണരോടുമുള്ള ബന്ധംകൊണ്ടു പല മേന്മകളും അവർക്കു പുലർത്തിപ്പോരുവാൻ കഴിഞ്ഞു. കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ ചാതുർവർണ്ണ്യത്തിന്റേയും സ്വവർഗ്ഗമേധാവിത്വത്തിന്റേയും പുറംകോട്ടയായിട്ടാണ് നായന്മാരെ ഉപയോഗിച്ചത്. ഈ മേധാവിത്വത്തിനും വ്യവസ്ഥിതിക്കും മാറ്റംവരാതെ നായന്മാർക്കോ, നായന്മാർക്കു മാറ്റംവരാതെ ഈഴവർ മുതലായ മറ്റു വർഗ്ഗക്കാർക്കോ സാംസ്കാരികമായ ഉന്നതി വരികയില്ലെന്ന് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കണ്ടു. ലോകാനുഗ്രഹതത്പരനായ ആ മഹാത്മാവ് അരയും തലയും മുറുക്കി അടർക്കളത്തിലേക്കിറങ്ങി. തൂലികായുധംമൂലം വന്നുചേർന്ന വിപത്തിനെ പരിഹരിക്കുവാൻ അവിടന്നു തൂലികായുധം തന്നെ പ്രയോഗിച്ചു. 'പ്രാചീനമലയാളം', 'വേദാധികാരനിരൂപണം' എന്നു രണ്ടു മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിരചിതങ്ങളായി. കേരളത്തേയും ചാതുർവർണ്ണ്യത്തേയും കുറിച്ചു കെട്ടിച്ചമയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഒന്നോടെ ചുവടിളക്കി നിലംപതിപ്പിച്ചു. നായന്മാർ വർണ്ണശൃംഖല പൊട്ടിച്ചു ദൂരെ എറിഞ്ഞു. അവർ കേരളത്തിന്റെ ജന്മാവകാശികളും സംസ്കാരാവകാശികളുമായ ഒന്നാമത്തെ ജനത എന്ന നില സ്വീകരിച്ചു. അതിഗംഭീരമായ ഒരു വ്യതിയാനമാണ് ഇതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പ്രാചീനമലയാളം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നൂറ്റിപ്പന്ത്രണ്ടാം പേജിൽ സ്വാമികൾതന്നെ ഗ്രന്ഥരചനോദ്ദേശ്യം വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

"ചതുർവിധവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് മലയാളി നായർവർഗ്ഗത്തിൽ ശൂദ്രശബ്ദാരോപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ആരോപണം അവർക്ക് വലുതായ നാശത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകാരണം ജനസമൂഹത്തിന് അതിമൂഢത, ധനനാശം, അലസത, ദാരിദ്ര്യം, മിത്രദ്രോഹം, കുടുംബകലഹം, സ്വജനദ്വേഷം, അപമര്യാദ, ദുരാചാരം, ഭൃത്യവൃത്തി, ധർമ്മഭ്രംശം, കർമ്മലോപം, അനാസ്തിക്യം ഇതുകൾ വർദ്ധിച്ചു നിലനിന്ന് ആകപ്പാടെ ഇവർ ദുരിതരൂപികളായി പരജനപരിഹാസത്തിനും ഇഹലോകപരലോകങ്ങളിൽ നരകാനുഭൂതിക്കും പാത്രീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ആപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപെടണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായിട്ടു സകല ദോഷബീജമായ ഈ ദുർവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും ഒഴിയണം. അപ്രകാരം ഒഴിയണമെങ്കിൽ ജനസമൂഹത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരുറച്ചു കിടക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ

നിശ്ശേഷം നശിക്കണം. അങ്ങനെ നശിക്കണമെങ്കിൽ ഋഷീശ്വരന്മാരാൽ സ്മൃതി മൂലം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ശരിയായ രീതികളേയും കെടുതലിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു മയക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർവ്യവസ്ഥാരീതികളേയും ശരിയായിത്തന്നെ മുഴുവനും അറിയണം. ആയതു കഴിച്ചെങ്കിലേ മറ്റുള്ള ഔഷധങ്ങൾ ഫലിക്കൂ-"

മുൻചൊന്ന വിധം കെടുതലിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു സമുദായത്തെ മയക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർവ്യവസ്ഥാരീതികളെ നശിപ്പിക്കുവാനും ഋഷീശ്വരന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ശരിയായ രീതികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനും പിന്നേയും ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തുടർന്നുതന്നെ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി', 'ജന്തുകാരുണ്യനിരൂപണം', 'ചിദാകാശലയം', 'അദ്വൈതപഞ്ജരം', 'സർവ്വമതസാമരസ്യം', 'ആദിഭാഷ' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിനായി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ 'നായർ സമുദായ'ത്തെ പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ അദ്വിജന്മാരായ ഹിന്ദുജനതയ്ക്കു പൊതുവിൽ യോഗക്ഷേമം ഉണ്ടാകുമാറാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഹിന്ദുമതത്തെ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഹിന്ദുമതസ്ഥരെ പരിവർത്തനം ചെയ്തുവന്ന ക്രിസ്തുമതത്തേയും സ്വാമികൾ എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. ആ എതിർപ്പാണ് ക്രിസ്തുമതഖണ്ഡനമെന്നപേരിൽ ഒരു പുസ്തകമായി രൂപം കൊണ്ടത്.

ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വംപൂണ്ട ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ നെടുംകോട്ട ശിഥിലമായ അവസരത്തിലാണ് അരുവിപ്പുറത്തു തപോനിഷ്ഠനായിരുന്ന ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്.

"മനുഷ്യാണാം മനുഷ്യത്വം
ജാതിർഗ്ഗോത്വം ഗവാം യഥാ;
ന ബ്രാഹ്മണാദിരസ്യൈവം
ഹാ തത്ത്വം വേത്തി കോപിന"

എന്നായിരുന്നു ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തം.

പുണർന്നുപെറുമെല്ലാമൊരിനമാം പുണരാത്തത്
ഇനമല്ലിനമാമിങ്ങൊരിണയാർന്നൊത്തുകാണ്മതും.

"ഇനമാർന്നുടൽ താൻ തന്റെ-
യിനമേതെന്നു ചൊല്കയാൽ
ഇനമേതെന്നു കേൾക്കില്ല

നിനവും കണ്ണുമുള്ളവർ.
പേ, രൂരു, തൊഴിലിമ്മൂന്നും
പോരുമായതു കേൾക്കുക
ആരു നീയെന്നു കേൾക്കേണ്ട
നേരുമൈതന്നെ ചൊല്കയാൽ"

എന്നിങ്ങനെ സ്വസിദ്ധാന്തസ്ഥാപനം ചെയ്ത ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ എതിർക്കുവാൻ ആരും സമർത്ഥരായില്ല. സന്നദ്ധരായില്ല. എതിർപ്പു സവർണ്ണപക്ഷത്തുനിന്നുമായിരുന്നു വരേണ്ടത്. കേരളീയ സവർണ്ണശക്തിയുടെ ശക്തികേന്ദ്രമായ നായർ സമുദായം തന്നെ ഒരു മട്ടിൽ ജാതിധ്വംസകരമായി പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവർ ഏറിയകൂറും ശ്രീനാരായണ സിദ്ധാന്തത്തെ അംഗീകരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഈഴവർ മുതലായവർക്ക് അതിനു ശേഷവും അല്പാല്പം എതിരുകൾ ജാതിയുടെപേരിൽ നായന്മാരിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതായി വിരുദ്ധവാദികൾക്ക് എടുത്തുകാണിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു വരുമെങ്കിലും ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ നായർ സമുദായമോ അതിലെ ഒരു വ്യക്തിയെങ്കിലുമോ എതിർത്തതായി പറയുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. നേരേമറിച്ചു നായന്മാരിൽ അനേകം പേർ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കുകയും ഗുരുവിന്റെ ആദർശത്തെ നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ അക്ഷീണം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ഒരു നില കൈവരുത്തിയത് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്നെയായിരുന്നു. അതേ, കേരളത്തിൽ ഇത്രവേഗം ശ്രീനാരായണസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വരുത്തുവാൻ ഈഴവരോടും ജാതികൃതങ്ങളായ അവശതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന മറ്റു സമുദായക്കാരോടുമൊപ്പം നായന്മാരും സന്നദ്ധരാകുവാൻ കാരണം ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായിരുന്നു എന്നതിൽ എനിക്കു ലേശവും സംശയം തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീനാരായണ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഗുരുസ്വാമികൾ അരുവിപ്പുറം മുതലായ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും സ്ഥാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം അവിടെ എല്ലാവർക്കും ഭേദബുദ്ധിയില്ലാതെ കടന്ന് ആരാധിക്കുവാൻ അവസരം നല്കി. അരുവിപ്പുറത്തും വർക്കലയിലും ആലുവായിലും പാഠശാലകളും മഠങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി അവിടെ സംസ്കൃതഭാഷയും വേദാദികളും പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കി. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ട ആശയം "വേദങ്ങൾ പഠിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠയും പൂജാദികളും നടത്തുക, നടത്തിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ഒരു ഹിന്ദുമതസ്ഥനുള്ള എല്ലാ അധികാരാവ

കാശങ്ങളും ഹിന്ദുമതം വിശ്വസിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം" എന്നായിരുന്നു. ക്ഷേത്രപ്രവേശനം കിട്ടിയിട്ടും ഇന്ത്യയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി കഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ ആശയം പൂർണ്ണമായി നടപ്പിൽ വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും സാർവ്വത്രികമായ അംഗീകാരം അതിനു സംസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട് എന്ന് നമുക്ക് നിസ്സന്ദേഹം പറയാം. ശ്രീനാരായണസന്ദേശം അവിടെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല. ദുഃഖനിമഗ്നരായ ലോകരെ ഒന്നാകെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഗംഭീരനാദം പിന്നെയും ഉയരുകയാണ്, "ഒരു ജാതി ഒരു മതം ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന് ഒരു യോനി ഒരാകാരം ഒരു ഭേദവുമില്ലതിൽ" എന്ന്. ആയിരമായിരം വിഭാഗങ്ങളിലും ഉപവിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ടു നട്ടം തിരിയുന്ന ബ്രാഹ്മണനും ഹിന്ദുവിനും അഹിന്ദുവിനും ഭാരതീയനും അഭാരതീയനും ഒരുപോലെ ആശ്വാസമരുളുവാൻ പോരുന്ന ഈ സാർവ്വലൗകികസൗഭ്രാത്രമന്ത്രത്തിന്റെ പീഠികകളാണ് 'വേദാധികാരനിരൂപണം', 'സർവ്വമതസാമരസ്യം' മുതലായ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികളെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം.

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേയും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടേയും ആദർശങ്ങളേയും ആശയവിശേഷങ്ങളേയും നാം ഇവിടെ സാമാന്യമായി പരാമർശിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അടുത്തതായി ആ മഹാത്മാക്കൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്ന പരസ്പര ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

'നാനാശാസ്ത്രകലാവിശേഷവിലസദ്വിജ്ഞാനവിഖ്യാതിഭാക്', 'പ്രത്യഗ്രശങ്കരൻ', 'പരമഭട്ടാരകവിദ്യാധിരാജൻ', 'സർവ്വദർശനതന്ത്രസ്വതന്ത്രൻ', 'കേരളവിജ്ഞാനസൂര്യൻ', 'വിജ്ഞാനാംഭോനിധി', 'സകലകലാവല്ലഭൻ', 'യതിരാട്', 'നിഗമമൂർത്തി', 'യതിപുംഗവൻ', 'വിശ്വൈകവന്ദ്യൻ', 'യോഗീശ്വരൻ', എന്നിങ്ങനെ ബഹുജനോപസ്തുതനായിരുന്ന ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൊല്ലവർഷം ആയിരത്തിയിരുപത്തിയൊൻപതാമാണ്ട് തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിനു വടക്കുള്ള കൊല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു. 70 വർഷങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നശേഷം ആയിരത്തിതൊണ്ണൂറ്റിയൊൻപതാമാണ്ട് കരുനാഗപ്പള്ളയിൽ പന്മനവെച്ച് അവിടുന്ന് മഹാസമാധി പ്രാപിച്ചു.

"ആരായുകിലന്ധത്വമൊഴിച്ചാദിമഹസ്സിൽ
നേരാംവഴികാട്ടും ഗുരുവല്ലോ പരദൈവം;
ആരാധ്യനതോർത്തീടുകിൽ ഞങ്ങൾക്കവിടന്നാം...
നമോ ഭഗവതേ നിത്യ-
ശുദ്ധമുക്തമഹാത്മനേ
നാരായണയതീന്ദ്രായ

തസ്മൈ ശ്രീ ഗുരവേ നമഃ”

“കാണും പൊരുളൈക്കരുതാതുമൈപ്പൊരുളൈക്കരുതിപ്പേണും
പെരിയർപെരിയാനൈപ്പെയർ പെറ്റവരാം നാണുകുരു-”

എന്നിങ്ങനെ ജനങ്ങളാൽ സംസ്തുതനായ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി കൊല്ലവർഷം ആയിരത്തിമുപ്പത്തിരണ്ടിൽ തിരുനന്തപുരം നഗരത്തിനടുത്തുള്ള ചെമ്പഴന്തി ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു. അവിടുന്ന് 72 വർഷങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നശേഷം ആയിരത്തി ഒരുനൂറ്റിനാലിൽ വർക്കല ശിവഗിരിമഠത്തിൽ വച്ചു മഹാസമാധിയടഞ്ഞു. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളേക്കാൾ മൂന്നുവർഷം മുമ്പേ ജന്മമാർന്ന ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അഞ്ചുവർഷം മുമ്പേ സമാധിപ്രാപിച്ചെങ്കിലും ഏതാണ്ടു സമാനായുസ്സുകളായ ആ മഹാത്മാക്കൾ അറുപത്തിയേഴുവർഷം ഈ കേരളക്കരയിൽ ഒരുമിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അവർക്കു തമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും വേഴ്ച ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ വേഴ്ചയുടെ സ്വരൂപം എന്തായിരുന്നു? എന്നു പരിചിന്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ആയിരത്തി അൻപത്തി ഏഴാമാണ്ടാണ് ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വാരണപള്ളിൽ നിന്നും മടങ്ങി സ്വഗൃഹത്തിൽ എത്തിയത്. അന്നു ഗുരുസ്വാമികൾക്ക് ഇരുപത്തി അഞ്ചു വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നുവർഷം അദ്ദേഹം കടയ്ക്കാവൂർ, അഞ്ചുതെങ്ങ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഇരുപത്തിയെട്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അദ്ദേഹത്തെ മാതാപിതാക്കൾ ഒരു വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമം നടത്തിയത്. ഈ അവസരത്തിൽ ഗുരുസ്വാമികൾ പരിവ്രജ്യ സ്വീകരിച്ച് ഗൃഹത്തേയും ബന്ധുക്കളേയും ഉപേക്ഷിച്ചു പുറത്തുപോന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികതൃഷ്ണയുടെ ശാന്തിക്കായി സഞ്ചരിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയത് അതേ മാർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ നേരത്തേ സഞ്ചാരം തുടങ്ങിയ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ആയിരുന്നു എന്ന് എല്ലാ ജീവചരിത്രകാരന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു. അന്ന് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്ക് മുപ്പത്തിയൊന്നു വയസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, പല ആത്മജ്ഞാനികളുടെ ഉപദേശവും അനുഗ്രഹവും സിദ്ധിച്ച ഒരു കൃതാർത്ഥൻ കൂടി ആയിരുന്നു അവിടുന്ന് എന്ന് കാണുന്നുണ്ട്. ഈ വേഴ്ച മൂന്നു വർഷം അതായത്, ആയിരത്തി അറുപത്തിമൂന്നിൽ അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുന്നതിനു മുമ്പുവരെ അവിച്ഛിന്നമായും പിന്നീട് അവർ രണ്ടിൽ ഒരാൾ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പുതുക്കപ്പെട്ടും നിലനിന്നിരുന്നു.

"ഒട്ടുനാളായി ഞങ്ങൾ വിയുക്തരത്രേ കണ്ടു-
മുട്ടുവാൻ കാലമിപ്പോളാസന്നമായാനല്ലോ"

എന്നു ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, സരസകവി മൂലൂരിനോടു പ്രസ്താവിച്ചതായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു വർഷങ്ങൾ തത്വോപദേശഗ്രഹണത്തിനും യോഗപരിശീലനത്തിനും തപോവൃത്തിക്കുമായിട്ടാണ് ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ചെലവാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുതയാണ്. എന്നാൽ അക്കാലത്തെ സന്തതസഹചാരിയായിരുന്ന ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് ഇനിയും വിശദീകരിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

പരിവ്രജ്യ സ്വീകരിച്ച് ആത്മതത്വാന്വേഷകനായി പുറപ്പെട്ട സ്വതേ വിനീതനും ജിജ്ഞാസുവുമായ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ അതേ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൃതപ്രതിഷ്ഠനും തന്നെക്കാൾ മൂന്നു വയസ്സു മൂപ്പുള്ള ആളുമായ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ എങ്ങനെ സ്വീകരിച്ചു എന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ നാട്ടിലെ-കേരളത്തിലെ-സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ല. അവരെല്ലാം ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുവായിട്ടുതന്നെയാണ് അറിയുന്നത്. എന്നാൽ ചില ചരിത്രകാരന്മാരും അവരെ പിൻതുടരുന്ന മറ്റു ഏതാനും ചിലരും ഇതിൽ വിരുദ്ധാഭിപ്രായക്കാരായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നത്. ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമികളെ ആത്മജ്ഞാനിയും യോഗിയുമായ തൈയ്ക്കാട്ട് അയ്യാവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയും ഉപദിഷ്ടങ്ങളായ യോഗമുറകളെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അയ്യാവിന്റെ പൂർവ്വശിഷ്യനെന്നുള്ള നിലയിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾക്കു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. പക്ഷേ, ഈ വിശദീകരണങ്ങളിൽത്തന്നെ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണന്റെ ഗുരുവായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. "കോഗുരുരധിഗതതത്ത്വഃ ശിഷ്യഹിതായോദ്യതഃ സതതം" എന്ന ശങ്കരമതപ്രകാരമുള്ള ഗുരുലക്ഷണം ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിയിൽ പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. മുപ്പത്തിയൊന്നുവയസ്സുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അന്ന് അധിഗതതത്ത്വനായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരന്മാർ ഒരുപോലെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അയ്യാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുക, ഉപദിഷ്ടങ്ങളായ യോഗമുറകളെ വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുക മുതലായവ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന് അക്കാലത്ത് അത്യന്തം അനുഗ്രഹങ്ങളും ഇഷ്ടങ്ങളുമായിരുന്നിരിക്കുമെന്നതിലും

സംശയിക്കാനില്ല. ഇങ്ങനെ ഉപദേശപരനായിരുന്ന് സഹായിച്ച ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുവെന്നല്ലാതെ പിന്നെ എന്തു പേരിലാണ് വ്യവഹരിക്കപ്പെടേണ്ടത്? ശാസ്ത്രീയങ്ങളും ലൗകികങ്ങളുമായ എല്ലാ മര്യാദകളും അങ്ങനെ വേണമെന്നാണ് അനുശാസിക്കുന്നത്.

ശ്രീനാരായണഗുരു തന്നെ സ്വന്തം വാക്യങ്ങളിൽ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമായി അവിടത്തേക്കുള്ള ബന്ധമെന്തെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'നവമഞ്ജരി' എന്ന ആദ്യകാലകൃതിയിൽ,

"ശിശു നാമഗുരോരാജ്ഞാം
കരോമി ശിരസാവഹൻ
നവമഞ്ജരികാം ശുദ്ധീ-
കർത്തുമർഹന്തി കോവിദാഃ"

എന്നിങ്ങനെ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശിശുനാമഗുരുശബ്ദംകൊണ്ടുതന്നെ സാദരം പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹാസമാധി പ്രമാണിച്ചു ശ്രീനാരായണഗുരു എഴുതിയ,

"സർവ്വജ്ഞഃ ഋഷിരുത്ക്രാന്തഃ
സദ്ഗുരുഃ ശുകവർത്മനാ
ആഭാതി പരമവ്യോമ്നി
പരിപൂർണ്ണ കലാനിധിഃ"

എന്ന ശ്ലോകത്തിലും 'സദ്ഗുരു' ശബ്ദപ്രയോഗം ഉണ്ട്. ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്റെ ഗുരുവായിരുന്നുവെങ്കിൽ 'മദ്ഗുരു' എന്നു പ്രയോഗിക്കാതെ സദ്ഗുരു എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് പ്രയോഗിച്ചു എന്നു ചിലർ ചോദിക്കുന്നു. സദ്ഗുരുപദത്തിന് ഉത്തമനായ ഗുരു എന്നും സജ്ജനങ്ങളുടെ ഗുരു എന്നും ബ്രഹ്മവിദ്യോപദേഷ്ടാവായ ഗുരു എന്നും അർത്ഥം പറയാം. ഉത്തമനായ ഗുരു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആരുടെ സദ്ഗുരു എന്നു ചോദ്യമുദിച്ചാൽ പ്രത്യേകമൊന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ വക്താവിന്റെ സദ്ഗുരു എന്നുതന്നെ വന്നുചേരും. അതായത് എനിക്ക് അനേകം ഗുരുക്കന്മാരുണ്ട്; അവരിൽ ഉത്തമനായ ഗുരുവാണ് ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്ന് അദ്ദേഹം വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതായി സിദ്ധിക്കും. സദ്ഗുരു പദത്തിന് സജ്ജനങ്ങളുടെ ഗുരു എന്ന് അർത്ഥം നല്കുന്ന പക്ഷം ആ സദ്ഗുരുവിനെ ഭാരതീയമായ മര്യാദ അനുസരിച്ച് ഗുരുവായി ആദരിക്കാത്തവർ വിവേകികളിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചും ആ ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്ന

'സർവ്വജ്ഞൻ', 'മഹാപ്രഭു' എന്നീ പദപ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന് ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ നേരേയുള്ള അനന്യസാധാരണമായ ആദരാതിശയത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ശ്രീബുദ്ധനേയും ശ്രീശ ങ്കരനേയും ഒഴിച്ചാൽ സർവജ്ഞപദംകൊണ്ട് ഉപശ്ലോകിക്കപ്പെടാവുന്ന യോഗ്യന്മാരെ ചരിത്രം അറിയുന്നില്ല. സത്യവാക്കായ ഭഗവാൻ ശ്രീനാ രായണഗുരുദേവൻ പറയുന്നു, വിദ്യാധിരാജപരമഭട്ടാരക ശ്രീചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ സർവജ്ഞനാണെന്ന്. ചരിത്രത്തിനു മൂന്നാമതൊരു സർവ്വ ജ്ഞനെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഇനി, സാദ്ധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെ സ്വദൃ ഷ്ടിയിൽ സർവജ്ഞനും മഹാപ്രഭുവും സദ്ഗുരുവുമായ ആ മഹാനെ ശ്രീനാരായണഗുരു സ്വരുഗുവായിത്തന്നെ കരുതി ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒരു പിശകും കാണുന്നില്ല.

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ സ്വന്തം ശിഷ്യനായി ഗണിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു രേഖകൾ ഉണ്ട്. ആയിരത്തി തൊണ്ണൂറ്റിരണ്ടാമാണ്ട് ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥസ്വാമികൾ പ്രസിദ്ധീക രിച്ച 'ദേവാർച്ചാപദ്ധതി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഒരു ഉപോദ്ഘാതം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ "യോഗജ്ഞാനപാരംഗമത യ്ക്ക്-യോഗജ്ഞാനപ്രമേയങ്ങളെ സംപ്രദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കുകയും പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്ത് ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിന്-അനേകം സംവൽസരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രഥമശിഷ്യൻ നാണുഗുരു" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ആയിരത്തി എൺപത്തി എട്ടിൽ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമിക ളുടെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിലും "ഞാനും, മുൻപു യോഗ ജ്ഞാന വിഷയത്തിൽ എന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന നാണുഗുരുസ്വാമിയും" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീനാരായണഗുരു ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അവിടത്തെ സർവ്വജ്ഞനും സദ്ഗുരുവുമായ ശിശുനാമഗുരു ചെയ്ത പ്രസ്താവങ്ങൾ തികച്ചും വസ്തുസ്ഥിതികഥനങ്ങളായിരുന്നുവെന്നേ വിവേകികൾക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മഹാസമാധി അടഞ്ഞ കാലത്ത് അവിടത്തെ ഗൃഹസ്ഥ ശിഷ്യന്മാരിൽ അഗ്രേസരനും അന്ത്യകാല ശുശ്രൂഷ നടത്തി അവിടുത്തെ പ്രത്യേകാനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമാകുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച സുകൃതിയുമായ ശ്രീ. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള അവർകൾ ഒരു സമാധി സ്മാരകഗ്രന്ഥം പരസ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്ത് ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമികൾ സശരീരനായി വർത്തിച്ചിരുന്നു എന്ന കഥ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ കേരളത്തിലെ പേരുകേട്ട

കവികളുടേയും നേതാക്കന്മാരുടേയും ശ്ലോകങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പലരും ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുവായി വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നു.

"കാണും പുരുളൈക്കരുതാതു മൈപ്പൊരുളൈക്കരുതി-
പ്പേണും പെരിയർ പെരിയാനൈ പ്പെയർപെറ്റവരാം
നാണുകുരുവിൻ കുരുനായർ ഞാനികൾ നായകപ്പേർ
പൂണും തിലകർ അരുഞാനിയർ ഇവർ പൂതലത്തെ."
(ടി. ലക്ഷ്മണൻ പിള്ള, ബി. എ.)

"ഏതിൽ നിന്നെരിതിരിയൊന്നു കയ്ക്കൊണ്ടു തമോ-
ഭീതരാം പ്രജകളെ നേർവ്വഴികാട്ടീ ഭവാൻ
ആമഹാമണിദീപമക്ഷികൾക്കലക്ഷ്യമാം
ധാമത്തിലുൾച്ചേർന്നല്ലോ ശ്രീനാരായണ സ്വാമിൻ."
(വള്ളത്തോൾ)

"ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിയും ഗുരുവാക്കി
മാനിച്ച മഹാഭാഗ്യം തികഞ്ഞ ദിവ്യഗാത്രം."
(മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ)

"സംപ്രാപ്യസമ്പദുപപന്നകപോതവാപി-
ദേശം ബതശങ്കരപദാങ്കപവിത്രബുദ്ധേഃ
സാത്മാദ്ധ്യുവാസബഹുശിഷ്യഗണാവൃത ശ്രീ-
നാരായണാഖ്യ ഗുരുമുഖ്യനിഷേവ്യമാണഃ"
(ആറന്മുള നാരായണപിള്ള വൈദ്യൻ)

"ശ്രീനാരായണ ഗുരുശിതി
ഗളയതിവരശിഷ്യമുഖ്യനുതപാദം
പരമസമാധിഗതം ശ്രീ
ശിശുനാമകയോഗിനം സദാ നൗമി."
(മഹാവൈദ്യൻ എസ്. രവിവർമ്മത്തമ്പാൻ)

"വാരാളും ഭാസ്സു നാരായണവരഗുരുവ-
ര്യാദിശിഷ്യാഗ്രഗണ്യ-
ന്മാരാം ദീപങ്ങളിൽ ചേർത്തിരുൾ നികരമൊഴി-
ച്ചാദിമൂലസ്വതായാം
പാരാതൈക്യം ഗമിച്ചുള്ളൊരു ഗുരുവരനാം-

ഭാനുമാനെസ്മരിച്ചി-
ഗ്ഘോരാജ്ഞാനൈകമൂലക്കെടുതി സഹജരേ!
തെല്ലു നീക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.''

(കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, ചേർത്തല)

''പണ്ഡിതതീർത്ഥസ്വാമി, ശാന്തനാം നാണുഗുരു,
പ്രാസംഗികാഗ്രേസരൻ പരമഹംസസ്വാമി
ഇങ്ങനെ മുഖ്യശിഷ്യ വിശുദ്ധത്രിവേണിയെ
ഇങ്ങവതരിപ്പിച്ചതേതൊരുമഹാഗിരി.''

(ടി. ആർ. അനന്തക്കുറുപ്പ്)

ഇവരിൽ സരസകവി മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കരവർകളുടെ പ്രസ്താവം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ട്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളോടു ചേർന്നു നിന്ന് അവിടുത്തെ ആദർശങ്ങളെ അവലംബമാക്കി വെച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യം വഴി സമുദായസേവനം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു മഹാനായിരുന്നു സരസ കവി മൂലൂർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചയ പരിധിയിൽ ശ്രീനാരായണചരിതം സവിശേഷം പ്രകാശിതമായിരുന്നില്ല എന്നു വരുന്നതല്ല. 'ശ്രീനാരായണഗുരുവും ഗുരുവാക്കിമാനിച്ച മഹാഭാഗ്യം തികഞ്ഞ ദിവ്യഗാത്രം' എന്നിങ്ങനെ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു സരസകവി ചെയ്തിരിക്കുന്ന പരാമർശം രോമാഞ്ചജനകമായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ സുപ്രസിദ്ധകവിയും പണ്ഡിതനും സുജനാനന്ദിനി പത്രാധിപരുമായ പരവൂർ കേശവനാശാൻ എഴുതിയ ശ്രീനാരായണപരമഹംസചരിതത്തിൽ,

''ഷണ്മുഖപാദംഭജിച്ചനന്തപുരത്തമർന്നൊരു
ഷണ്മുഖദാസാഹ്വയനായയോഗിയെക്കണ്ടു
സ്വാഗതോക്തികളും ചൊല്ലിയാഗമജ്ഞരോടു ചേർന്നു
യോഗ വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്തമർന്ന ദേഹം''

എന്നു കാണുന്നു. ഇവിടെ ഷണ്മുഖദാസപദം കൊണ്ടു ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണു പരാമൃഷ്ടനായിരിക്കുന്നതെന്ന കഥ പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിചരിതം എന്ന ശീവേലിക്കര എൻ കുഞ്ഞുരാമൻ വൈദ്യരുടെ കൃതിയിലും ഇതുപോലൊരു പ്രസ്താവം കാണുന്നു:

''ഷണ്മുഖദാസനെന്ന മഹാനിർമ്മലനാം യോഗിയേകൻ
ചെമ്മേയനന്തപുരത്തു സർവ്വസമ്മതനായമർന്നാൻ

യോഗതന്ത്രത്തിൽ സമർത്ഥനായ യോഗിയാമദ്ദേഹത്തൊടു ലോകഗുരുസ്വാമിയക്കാലത്തു യോഗാഭ്യാസാദി പഠിച്ചു.''

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾക്കും തമ്മിലുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെപ്പറ്റി ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യപ്രമുഖനെന്ന് എണ്ണാവുന്ന ഡാക്ടർ നടരാജനും ''സഹോദരൻ'' പത്രാധിപർ ശ്രീ. അയ്യപ്പനും രസകരങ്ങളായ വിമർശനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർ നടരാജൻ കഴിഞ്ഞകൊല്ലം പരസ്യംചെയ്ത The Word of the Guru എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 258, 259, 260 എന്നീ പേജുകളിൽ അഞ്ചു ഖണ്ഡികകളിലായി പരസ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിമർശനത്തിൽ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുവാണെന്ന വാദത്തെ പിൻതാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഗുരുസ്വാമികളോടുതന്നെ ചോദിച്ച് സംശയനിവൃത്തി വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിയെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി സ്വീകരിക്കതന്നെ വേണമെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ പ്രകരണം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായി ദീർഘകാല പരിചയവും വേഴ്ചയുമുണ്ടായിരുന്ന ശ്രീ. അയ്യപ്പനും 1953 മേയ് മാസം 23-ാം തീയതി സഹോദരൻ വാരികയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഒരു കുറിപ്പിൽ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുവായിരുന്നു എന്നു ചെറുപ്പകാലത്തു ഞങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു എന്നു ചരിത്രരേഖകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ആ ധാരണ തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമെന്നു തള്ളുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നും ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ വിശ്വസനീയങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ട് സുസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുവാണെന്നത്. ഈ വസ്തുസ്ഥിതി ഈ നാട്ടുകാർക്ക് പൊതുവിൽ പ്രയോജനകരവും അഭിമാനകരവുമായ ഒരു സത്യമായിരിക്കേ ഇതിനെ അന്യഥാകരിക്കുവാൻ ചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുൾ എന്താണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ചെമ്പഴന്തി മൂത്തപിള്ളയും കുമ്മൻപള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാനും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുക്കന്മാരാണ് എന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ എതിരില്ലാത്തവർ ജാതിയുടെ പേരിലാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്നു കരുതുവാനും വഴി കാണുന്നില്ല.

ഈ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചില പൂർവ്വപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ട്. 'അവിടത്തെ ഗുരു ആരാണ്' എന്ന ചോദ്യത്തിന് 'ദേവന്മാരും മനുഷ്യരും'

എന്നാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു ഒരിക്കൽ ഉത്തരംപറഞ്ഞത്. അതു പോലെ അദ്ദേഹം ഒരു ഗുരുവിൽനിന്ന് ദീക്ഷാനാമമോ, സന്ന്യാസമോ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. നാരായണൻ എന്ന പേരുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛ നമ്മമാർ നല്കിയതാണ്. ഇങ്ങനെ ആ വാദഗതി നീണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്. ഈ പൂർവ്വപക്ഷത്തിൽ പലതും പ്രകൃതത്തിന് അനുകൂലങ്ങളാണ്. ദേവപ്രകൃതികളും മനുഷ്യപ്രകൃതികളുമായ പല മഹാന്മാരിൽ നിന്നും പലതും ഗ്രഹിച്ചശേഷമാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചത് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ചെമ്പഴന്തി മൂത്തപിള്ളയാകുന്ന പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ ഗുരു, സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച സ്വന്തം മാതുലൻ, സംസ്കൃതത്തിൽ ഉന്നത പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച കുമ്മൻപള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ, ഹഠയോഗമാർഗ്ഗോപദേഷ്ടാ വായ തൈയ്ക്കാട്ടയ്യാവ് എന്നിങ്ങനെ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കൂടാതെ തന്നെ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുക്കന്മാരായിട്ടുണ്ട്. അരുവിപ്പുറ ത്തുവച്ച് ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യൻ പ്രത്യക്ഷനായി ശ്രീനാരായണഗുരുവിന് ബ്രഹ്മതത്ത്വോപദേശം ചെയ്തുവെന്നും കുളത്തൂർ വച്ച് ‘ഗുണംകുടി മസ്ഥാൻ’ എന്ന സിദ്ധനും, കുന്നംപാറവച്ച് അശ്വത്ഥാമാവും ദർശനം നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാർ പറയു ന്നു. ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ മനുഷ്യരും ദേവന്മാരുമാണ് എന്റെ ഗുരുക്കന്മാരെന്ന ശ്രീനാരായണവചനം അയഥാർത്ഥമാകുന്നി ല്ല. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ ഗുരുവല്ലെന്നുവരുന്നതല്ല.

വിദ്യാഗുരു, ദീക്ഷാഗുരു എന്ന് ഗുരുക്കന്മാർ രണ്ടു വിധത്തിലാണ്. അതതുവിദ്യകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാർ എന്നും കാവി, കമണ്ഡലു, മുണ്ഡനം മുതലായ സന്ന്യാസലക്ഷണങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു പേരും മാറ്റിയിട്ട് ബ്രഹ്മതത്ത്വോപദേശം ചെയ്തു സന്ന്യാസം കൊടു ക്കുന്ന ഗുരുവിനെ ദീക്ഷാഗുരുവെന്നും പറയുന്നു. ഒരാൾക്ക് ഒന്നോ, പത്തോ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാർ ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ ദീക്ഷാഗുരു ഒരാൾക്ക് ഉണ്ടായാലും ഒന്നിലധികം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ശ്രീനാരായ ണഗുരു ആരിൽനിന്നും കാവിയും, കമണ്ഡലുവും, ദീക്ഷാനാമവും ഏറ്റു സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ദീക്ഷാഗുരു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു ജീവചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നും മന സ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു സന്ന്യാസിയോട് “അങ്ങയുടെ ഗുരു ആരാണ്”എന്ന ചോദ്യംകൊണ്ട് ചോദ്യകർത്താവ് അറിയാനാഗ്രഹി ക്കുന്നത് ആ സന്ന്യാസിയുടെ ദീക്ഷാഗുരു ആരെന്നാണ്. ശ്രീനാരായ

ണഗുരുവിനോട് ഗുരുവിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ച ആളിന്റേയും ഇംഗിതം അതായിരിക്കും. എന്നാൽ സ്വതേ ദീക്ഷാഗുരുവില്ലാത്ത ആധികാരികപുരുഷാവതാരമായ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനു മനുഷ്യപ്രകൃതികളും ദേവപ്രകൃതികളും ആയ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റി മാത്രമേ പറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു 'ദേവന്മാരും മനുഷ്യരും ആണ് എന്റെ ഗുരുക്കന്മാർ' എന്ന ഗുരുസ്വാമികളുടെ മറുപടി ഏറ്റവും സമഞ്ജസമായിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗുരുവാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ദീക്ഷാഗുരുവോ, വിദ്യാഗുരുവോ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. മുൻചൊന്നവിധം ശ്രീനാരായണഗുരുവിന് ദീക്ഷാഗുരുവില്ലാത്തതിനാൽ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീക്ഷാഗുരുവല്ലെന്നതു സ്പഷ്ടമാണ്. പിന്നെ കിട്ടുന്നത് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ വിദ്യാഗുരു എന്നത്രേ. യോഗജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ എന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന നാണുഗുരുസ്വാമി എന്നും യോഗജ്ഞാന പാരംഗമതയ്ക്ക് - "യോഗജ്ഞാനപ്രമേയങ്ങളെ സമ്പ്രദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കുകയും പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്ത് ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിന് - അനേക സംവത്സരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രശമശിഷ്യൻ നാണുഗുരു" എന്നുമുള്ള ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പ്രസ്താവനയിൽത്തന്നെ ഒരു പ്രത്യേക വിദ്യാവിഭാഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യയനത്തേയും, അദ്ധ്യാപനത്തേയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, നാണു എന്ന സാംസ്കാരികസംജ്ഞതന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇതു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അതിപാവനവും ലോകാനുഗ്രഹപരവും സർവസമാരാദ്ധ്യവുമായ സ്വരൂപപ്രാപ്തിക്കു സാഹായ്യവും സഹയോഗവും ഉപദേശവും നല്കി അനുഗ്രഹിച്ച ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഗുരുക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖനായിത്തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്.

ആശയസമത്വമാണു ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ മർമ്മം അതുപോലെ സമാനാശയത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണു ഗുരുശിഷ്യ പരമ്പര. വ്യക്തിനിഷ്ഠങ്ങളായ മഹത്വങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായാലും ലോകാനുഗ്രഹപരങ്ങളും തത്ത്വാധിഷ്ഠിതങ്ങളുമായ സദാശയങ്ങളുടെ പ്രയോക്താവ് എന്ന നിലയിലാണല്ലോ ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ സമാരാധിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ വിശിഷ്ടാശയങ്ങളുടെ ആധുനികമായ പ്രഥമാവതരണം നമുക്ക് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിൽ ദർശിക്കാവുന്നതാണ്. ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതിൽ നായന്മാരെ പ്രത്യേകം

പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, വചനങ്ങളിലും മനുഷ്യസമുദായത്തെ അല്ലാതെ ഒരു വർഗ്ഗത്തെ പ്രത്യേകം ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഒരു വ്യത്യാസം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ പൗരോഹിത്യമേധാവിത്വം തകർത്തു ജനതയെ ഉദ്ധരിക്കയും ഏകീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന മൗലികമായ ലക്ഷ്യത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തതിനാൽ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും സമാനാശയക്കാർ എന്നുതന്നെ കരുതേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു വിശിഷ്ടാശയത്തിന്റെ പ്രഥമപ്രയോക്താവായ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഗുരുവായും, അതിനു ഭാഷ്യംനൽകി ലോകാനുഗ്രഹപരമാംവണ്ണം അതിനെ സംസ്ഥാപനം ചെയ്ത ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ ഇവിടെ ശിഷ്യനായും കരുതുന്നതിൽ അല്പംപോലും ഔചിത്യഭംഗം കാണുന്നില്ല.

ലോകോത്തരന്മാരായ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളെ ഗുരുക്കന്മാരായി ലഭിച്ച ആധുനിക കേരളീയർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. ആ ഗുരുജനങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിലാണ് അവരുടെ സൗഭാഗ്യം പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ആരാധിക്കാത്ത ശ്രീനാരായണഭക്തരും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ ആരാധിക്കാത്ത ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി ഭക്തരും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭക്തിയുള്ളവരല്ല. അത്രത്തോളം പരസ്പരസംശ്ലിഷ്ടങ്ങളാണ് ആ മഹാന്മാരുടെ ജീവിതവും ആദർശങ്ങളും. ജാതിമതഭേദങ്ങൾ തീണ്ടാത്ത ഒരു ഏകീകൃതജനതയായിരുന്നു ആ മഹാത്മാക്കളുടെ ലക്ഷ്യം. അവരുടെ ആരാധകവൃന്ദം ഈ രഹസ്യവും ഈ ലക്ഷ്യവും മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നുതന്നെ നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.